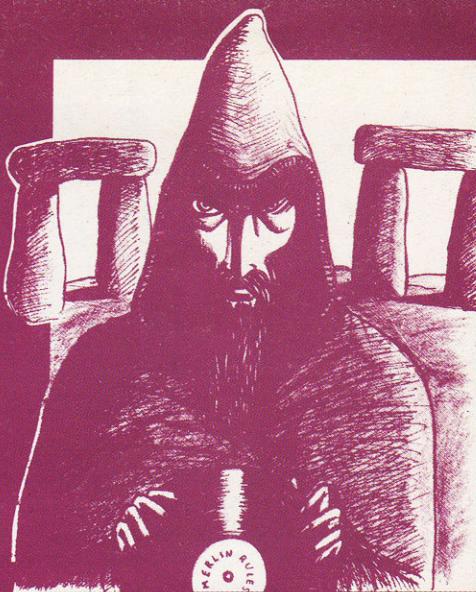

Merlin's music box

ΤΕΥΧΟΣ 4ο, ΙΟΥΛΙΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1990, Τιμη 300 δρχ.

YARD TRAUMA-LEE JOSEPH
LOUIS TILLET
THE FLOWERS OF ROMANCE
THE WHAT ...FOR

HAPPY FLOWERS
H.E.K.O.E
THE INN
SANDOW

V H K
NOISE PROMOTION Co.
DIVINE
PURPLE OVERDOSE

THE CYNICS
THE MISSING FOUNDATION
HENRY ROLLINS
ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ

DEPIEXOMENA

- LOUIS TILLET 2
FLOWERS OF ROMANCE 5
V H K 6
WIPE OUT RECORDS 8
HENRY ROLLINS 11
HAPPY FLOWERS 12
DIVINE 14
H.E.K.Θ.E 16
NOISE PROMOTION Co. 18
LEE JOSEPH-YARD TRAUMA 22
METAΛΛAKTIKOI 29
PURPLE OVERDOSE 33
MISSING FOUNDATION 37
SANDOW 40
THE INN 42
THE WHAT ...FOR 44

merlin's music box

Εντυπο προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)

Τεύχος 4^ο
Ιούλιος - Σεπτέμβριος
1990

Κεντρική διάθεση
Βιβλιοπωλείο
"ΠΑΡΟΥΣΙΑ"
Σόλωνος 94, Αθήνα

Αλληλογραφία :

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27
Αθήνα, 114 71

merlin's music box

Alternative &
independent
magazine

Issue 4
July 1990

Address :

Yiannis Kastanaras
Argiroupolos 27
Athens, 114 71
GREECE

Όλη η εργασία για την παραγωγή αυτού του εντύπου έγινε από το εργαστήριο
"Γραφικές Τέχνες
Βασίλης Τζάνογλος"
Τηλ. 6466104 - 8319359

EDITORIAL

Τα μέτρα της νέας κυβέρνησης, δεν βρίσκουν καμμία αντίδραση. Οι "εργατικές" συνδικαλιστικές ενώσεις, προσποιούνται με στάσεις εργασίας και μονοήμερες "γενικές" απεργίες. Ο ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ, βρίσκεται ακόμα κλεισμένος στη φυλακή, με αβάσιμες κατηγορίες. Το νέφος μας πνίγει. Η κοινωνία σπαίζει μέσα στη μόλυνσή της. Οι Οικολόγοι ασχολούνται με σερβιέτες. Οι ίδιοι χρησιμοποιούν πάνες. Οι καταλήψεις καταστέλονται η μία μετά την άλλη και οι καταληψίες σέρνονται στα δικαστήρια. Οι μπάτσοι εξακολουθούν να μαζεύουν κόσμο στις πλατείες για "εξακρίβωση". Η πρέζα σκοτώνει νέα παιδιά και οι πρεζέμποροι κάνουν τσάρκες ανενόχλητοι υπό την προστασία των διωκτικών αρχών. Ατελείωτη αυτή η δίκη για το καλαμπόκι. Η Μελίνα για Δήμαρχος. Η Στέλλα στο μεταξύ, ξεψύχησε στο νοσοκομείο, με τη σύριγγα καρφωμένη στη φλέβα της. Η υποκρισία της κοινωνίας και η σιωπή της έχει ξεπεράσει τα όρια επιφυλακής. Στην Ευρώπη οι Νεοναζί κερδίζουν έδαφος. Στην Κολομβία το καρτέλ δολοφονεί. Στο Ιράν ο Αλλάχ δεν εμπόδισε την καταστροφή. Τα πειράματα για τον εξαφανισμό του ζωικού κόσμου συνεχίζονται. Στις Ανατολικές χώρες η κρατική βία, συμβαδίζει με την "δημοκρατία". Η Α. Γερμανία εκδίδει μέλη της RAF. Στις ΕΠΑ, τόνοι ολόκληροι από κατασταλτικά νομοσχέδια. Στην Αφρική η πείνα συνεχίζεται. Ο συντηρητισμός εμφανίζεται ολοένα και πιο απειλητικός. Η Χιλιάδες συγκρούονται με την αστυνομία στην Αγγλία. Στην Κορέα. Τα δάση του Αμαζονίου καταστρέφονται και οι αγρότες που αντιστέκονται, δολοφονούνται. Το Μουντιάλ στοίχισε άπειρα δισεκατομύρια λιρέτες. Η Γη συνεχίζει να γυρίζει, μόνο λίγο πιο αργά. **ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ.**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ:

ΒΡΩΜΙΑ, Hitch Hike, Ανοιχτή Πόλη, Παπάρι, Μπάμπη και Μαρόνα, Γιώργο Μπολιά, Mary Jane, Γιώργο Σταμούλη που μας έστειλε ενημερωμένη δισκογραφία του Marc Bolan (δεν είχαμε χώρο, Γιωργο), Δημήτρη Βόλο, τα παιδιά της Παρουσίας, τα παιδιά του κλαμπ, το Σίμο, τον Βλάσση Ερημάκη, τα συγκροτήματα, το Νίκο Μπεκιράκη, όσους μας γράφουν, την FM Διάσταση, τους φίλους στην επαρχία, Wipe Out, τη Μαίρη για τη βοήθεια στους Sandow, συγγνώμη για όσους ξεχάσαμε.

THANX TO:

The Missing Foundation, LSD, Get Hip, Lee Joseph, Happy Flowers, Reinhart, The Inn, Louis Tillett, Sandow, Factsheet Five, Anarchy, Maximum R'n'R, Sniffin'Rock, Nick Saloman, VHΚ, Rocket 5, Rolf Vassellari, Punk etc., The Cynics and all our friends abroad.

ΣΥΝΘΕΤΑΙ

Βασίλης Τζάνογλος
Σπύρος Τσακίρης
Γιάννης Καστανάρας
Δημήτρης Μπεξής
Νίκος Ταχτσίδης
Γιάννα Μπαλάτσα
Πινόκια
Στάθης Ντόκος
Σάκης Μπελεγήρης
Μιχάλης Τζάνογλος
Σωτήρης Καραλής

εξώφυλλο: Nick Cave

εσωτερικό οπισθόφυλλο: Δαφνή (ΨΝΑ)

- ένθετο: Γεωπονική 19/5/90
1. No Man's Land
2. Villa 21 - Deus Ex Machina
3. Panx Romana - Last Drive
4. Panx Romana

• Σπύρος Τσακίρης

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΠΑΡΟΥΣΙΑ" ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ VILLA AMALIA'S, (ΟΠΟΤΕ ΕΝΙΣΧΥΕΤΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ), ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΙ.

Αποκλειστική συνέντευξη με τον

Φωτογραφίες: ΣΤΑΘΗΣ ΝΤΟΚΟΣ

LOUIS TILLETT

"ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΡΑΓΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΩΣ ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ ΣΤΑ COMPUTER. ΠΛΕΟΝ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΥΤΕ ΑΙΣΘΗΜΑ, ΟΥΤΕ ΕΚΦΡΑΣΗ. ΚΙ ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΕΙ ΚΑΛΗ Η ΚΑΚΗ. ΑΠΛΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΙΠΟΤΑ. Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΑΡΝΗΤΙΚΟ. ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΛΟΓΟ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΣΑΜΠΛΕΡ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΝΑ ΜΟΙΑΖΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΗΛΙΟΙΟΣ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΛΕΝΤΟ. ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΣΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΠΑΙΖΩ, ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΒΓΑΖΩ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΟΛΑ ΟΣΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΓΡΑΦΩ".

Τάδε έφη ο LOUIS TILLETT, ο Αυστραλός πιανίστας και μουσικός που το όνομά του συνδέεται με μερικά από τα σοβαρότερα ονόματα της σύγχρονης Αυστραλέζικης ανεξάρτητης σκηνής. Ένας άνθρωπος που πριν από δεκατρία χρόνια ξεκίνησε με τους WET TAXIS στο Σινδερ γιά να καταφέρει σήμερα μετά από ένα προσωπικό άλμπουμ που έκανε όλο τον μουσικό κόσμο να παραμιλάει να μας κάνει να αγωνιάμε γιά το επόμενο βήμα του που κυκλοφόρησε πρόσφατα με γενικό τίτλο "A Cast of Aspersions".

Συναντήσαμε τον TILLETT στα γραφεία της Hitch Hype που ευθύνεται γιά την Ελληνική έκδοση των δίσκων του και με χαρά μας διαπιστώσαμε ότι

αν και ένοιωθε ακόμα ταλαιπωρημένος απ'το ταξίδι του, δε δίστασε στιγμή να ικανοποιήσει την περιέργειά μας σε ότι τον ρωτήσαμε. Του μιλήσαμε γιά τη δυσκολία χώρων που υπάρχει στην Ελλάδα, όσο αφορά ζωντανές εμφανίσεις γκρούπς και ο ίδιος έδειξε κάποια έκπληξη τη στιγμή που δύο βραδιές νωρίτερα είχε παρευρεθεί στη συναυλία της Γεωπονικής και είδε την συμμετοχή τόσων πολλών παιδιών.

"Στην Αυστραλία τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Υπάρχουν αρκετά κλαμπ και ξενοδοχεία ικανά να κρατούν γιά καιρό απασχολημένα τα συγκροτήματα της ανεξάρτητης rock".

Ο LOUIS TILLETT, γεννήθηκε πριν από 31 χρόνια. Στην αρχή έπαιξε πιάνο σε σχολικές μπάντες και το 1977 έφτιαξε τους WET TAXIS, οι οποίοι παρά την μουσική ιδιαιτερότητα που παρουσίαζαν, χρειάστηκαν εφτά περίπου χρόνια γιά να βλάλουν το LP "From the Archives" και το 45άρι "C'mon/Clock on the Wall" στην εταιρία Hot. Την ίδια χρονιά σχηματίζει τους PARIS GREEN με τον Jeff Wagener των εξαίρετων Laughing Clowns. Επαιζαν κυρίως jazz και blues και κοντά τους μάζεψαν διάφορους μουσικούς που αργότερα θα επάνδρωναν τις προσωπικές ανησυχίες του TILLETT. Παράλληλα συμμετέχει στους NO DANCE...

"Οι NO DANCE γιά μένα αποτέλεσαν μία ξεχωριστή εμπειρία που θα μου μείνει αξέχαστη. Ένοιωθα ότι στ' αλήθεια έκανα κάτι διαφορετικό. Μαζί μου έπαιζαν ο Damien Lovelock των Celibate Raffles και ο Brett Myers των Died Pretty. Παίζαμε μόνο ακουστικά όργανα, πιάνο και κιθάρες και φανταστείτε τι γινόταν τη στιγμή που δύοι μας προερχόμασταν από "σκληρές" μπάντες. Στην αρχή κάναμε πλάκα, αλλά κάθε φορά που παρουσιαζόμασταν στον κόσμο, μας αντιμετώπιζαν πολύ καλά. Να ένα πράγμα που θα έκανα ξανά με μεγάλη μου ευχαρίστηση. Στο Σίδνει, συνέδεσαν είκολα με άλλους μουσικούς και κανένας δεν δείχνει "κολλημένος" σε κάποιο συγκεκριμένο είδος μουσικής. Κι εμένα μου αρέσει πολύ η ακουστική μουσική".

Οι WET TAXIS είχαν αναστέλει τις δραστηριότητές τους ώσπου το 1987 κυκλοφόρησαν ένα σίγκλ το "Sailor's Dream" που τους ανέβασε στην κορυφή των ανεξάρτητων τσαρτς της χώρας και φάνηκε να τους δίνει νέα ώθηση. Μα ο LOUIS είχε διαφορετική γνώμη...

"Είχα δικές μου ιδέες όσο καιρό έπαιζα στο γκρούπ. Δεν είναι ακριβώς το ότι δεν μπορούσα να τις εκφράσω, αλλά είχα αρχίσει να βαριέμαι. Είναι τρομερή η φθορά

που μπορεί να επέλθει σε μά ομάδα με το πέρασμα του χρόνου. Πολλοί μους τριβέλιζαν το μωαλό ότι η μουσική μου ήταν φανταστική και έπρεπε να κάνω δίσκους μόνος μου, μα μου φαινόταν απίθανο κάποιος να ενδιαφερθεί γιά μένα ιδιαίτερα. Οταν αποφάσισα να κάνω το "Ego Tripping At the Gates of Hell" πριν δύο χρόνια, όλοι ήθελαν να βοηθήσουν. Νομίζω ότι οι φίλοι και ιδιαίτερα ο Charlie (Σημ. Owens, κιθαρίστας των New Christs) είναι εκείνοι που τελικά με έπεισαν. Οταν κυκλοφόρησε ο δίσκος, φάνηκε να κολλάει μα ξαφνικά πήρε τα πάνω του, συνοδευόμενος παντού από άριστες κριτικές. Τόσο εγώ, όσο και η Citadel δεν πιστεύαμε στα μάτια μας".

Κάπως έτσι, έφτασε και το τέλος των WET TAXIS.

"Νομίζω ότι τώρα πλέον αποτελούν οριστικό παρελθόν. Βέβαια κάθε φορά που βρισκόμαστε, συζητάμε κάποια πιθανή επανασύνδεση, έστω γιά μερικά σώου, αλλά πιστεύω πως τα λέμε γιά να τα λέμε. Με ενδιαφέρει περισσότερο η δική μου μουσική και νοιώθω βαθειά δεμένος μαζί της. Είναι η προσωπική μου ιστορία που καλύπτει ότι πραγματική ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Τα πράγματα δεν είναι εύκολα, το ξέρω, αλλά και πάλι θεωρώ απίστευτο να παραμείνω καρφωμένος κάπου, γεμάτος ανασφάλεια. Εχω πάρει το δρόμο μου και μέσα από τα τραγούδια μου, εκφράζω τον εαυτό μου. Εννοείται, ότι δεν είμαι ο καλύτερος πιανίστας του κόσμου, αλλά προσπαθώ σκληρά να βελτιώνω με συνεχώς. Μερικές φορές, έχω σκέφτει να αφήσω το πιάνο, αλλά όποτε το επιχείρησα, μου ήταν αδύνατο να "χρωματίσω" τα κομμάτια μου".

Ο LOUIS TILLETT χώνεται παντού. Του αρέσει να βοηθάει τους φίλους του και πολύ συχνά το πιάνο του ενισχύει τις ηχογραφήσεις συγκροτημάτων με ήχο εντελώς διαφορετικό από τον δικό του. Παρόλα αυτά, θεωρεί τον εαυτό του αναπόσπαστο κομμάτι της ανεξάρτητης σκηνής και οι Celibate Riffles ή οι New Christs, έχουν να λένε γιά την προσωπικότητά του.

"Απολαμβάνω να παίζω σε δίσκους φίλων. Το γκρούπ στο οποίο συμμετέχω αυτό τον καιρό, είναι αρκετά "σκληρό" και δυνατό. Δε χρειάζεται να παίζεις γρήγορα αν θέλεις να δώσεις στον κόσμο την ενέργεια που ζητάει γιά να απογειωθεί. Οχι τέρμα οι ενισχυτές. Καταντάει κάπου ανιαρό. Οταν μου φαίνεται ότι η μουσική που παίζω, δεν βγάζει τον κατάλληλο ήχο, ανεβάζω την ένταση, αλλά δε νομίζω ότι με βοηθάει αυτό, επειδή καταλαβαίνω πως το πρόβλημα ξεκινάει

από μένα".

Τα μουσικά πρότυπα του LOUIS ξεκινάν από την ομορφιά των Doors που εκείνος ασπάζεται ακόμα δηλώνοντας φαν του θρυλικού Καλιφορνέζικου συγκροτήματος και καταλήγουν στην jazz της N.Orgelάνης και στα blues του Σικάγο.

Θα μπορούσε να κάνει μία μεγάλη εμπορική επιτυχία. Η μουσική του δεν είναι εύκολη, μα σίγουρα το ταλέντο του μοιάζει αστείρευτη πηγή ενέργειας. Ο ίδιος όμως επιμένει underground καλλιτέχνης, όσο κι αν τελευταία, όλο και περισσότεροι ενδιαφέρονται γιά το πρόσωπό του. Ψηλός και ογκώδης, ο LOUIS TILLETT, έχει μιά μωρουδίστικη έκφραση στο πρόσωπό του και δύταν μιλάει σκέφτεται αρκετά αυτά που θα πει.

"Δεν θέλω να ακολουθήσω κανένα κλισέ. Η μουσική που φτιάχνω, βγαίνει από την καρδιά μου. Δε μ'αρέσει να ποντάρω σε κάποιο συγκεκριμένο μουσικό ρεύμα. Λειτουργώ, έτσι όπως ακριβώς είμαι στην καθημερινή ζωή μου. Είναι το φυσικό μου. Δε θα μπορούσα να σταθώ στο χώρο της μουσικής, υποκρινόμενος. Χαίρομαι να υποστηρίζω όπως μπορώ, άλλους μουσικούς του underground. Νομίζω ότι αυτός είναι ο χώρος που μου ταιριάζει. Σε τελική ανάλυση, έτσι πρέπει να λειτουργεί το rock'n'roll. Είμαι αρκετά τυχερός να παίζω με φίλους που με ξέρουν και δεν έχουν την απαίτηση να αλλάξω την προσωπικότητά μου γιά οποιονδήποτε λόγο. Με σέβονται, όπως τους εκτιμώ κι εγώ. Πιστεύω ότι όλα τα γκρούπ που κινούνται στον ίδιο χώρο με μένα, αποτελούν τον σπόρο που θα ανθίσουν μία νέα κατάσταση στη μουσική έκφραση. Είναι τόσο σημαντικό να βρουν τρόπους δημιουργίας πέρα από το κυρίαρχο ρεύμα που πρωθεί το κατεστημένο".

Τον Αύγουστο του 1989, ξεκίνησε η δουλειά γιά τον δεύτερο δίσκο του,

που όπως είπαμε φέρει τον τίτλο "A Cast of Asper sions". Γύρω στον Αυστραλό καλλιτέχνη συγκεντρώνονται 14 μουσικοί, πολλοί απ'τους οποίους συμμετείχαν και στο ντεμπούτο του. Ο Charlie Owens, ο Louis Burdette, η Dianne Spence, η Mary Helen Stringer, ο Lenny Bastiaans, η Penny Ikingier και μία πλήρης ορχήστρα πνευστών, υπό την καθοδήγηση των J. Orszaczky και A. Thorne. Μουσικοί με Αυστραλέζικες, Τσέχικες, Ινδικές, Ουγγρικές, Γαλλικές καταβολές που βάλαν τα δυνατά τους γιά ένα άλμπουμ μοναδικής μουσικής πανδαισίας που σίγουρα θα καταπλήξει όπως και το προηγούμενο.

"Ο δίσκος, είναι αρκετά διαφορετικός από το "Ego Trip ring...". Είναι ποιό πολύ rock, χρησιμοποιώ περισσότερο Hammond παρά πιάνο και τα τραγούδια τα έχω γράψει γιά μεγάλη ορχήστρα. Υπάρχουν και μπόλικα soul στοιχεία Νοιώθω ολοκληρωμένο άτομο και τώρα που κατάλαβα πως οι προσπάθειές μου βρίσκουν αντίκρυσμα πρέπει να δοθώ ακόμα περισσότερο στη δουλειά μου. Ευτυχώς, μπορώ και ζω από τη μουσική και χαίρομαι που έφτασα σε ένα τέτοιο επίπεδο. Σκέφτομαι πως πολλοί δεν μπορούν ν'αφεθούν ελεύθεροι να πλάσουν τη μουσική τους γιατί είναι ανγκασμένοι να καταναλώνονται σε άλλες βαρετές δουλειές, προσπαθώντας να επιβιώσουν". Ο LOUIS TILLETT τον Οχτώβρη που μας έρχεται ξεκινά την πρώτη του περιοδεία στο Βόρειο ημισφαίριο και εννοείται πως θα επισκεφτεί και την Ελλάδα με πλήρη ορχήστρα αυτή τη φορά. Όσοι πήρατε μία τόσο γλυκειά γεύση στο Λυκαβηττό, ετοιμαστείτε γιά την ολοκλήρωση. Το γλυκό που μας προσφέρει ο TILLETT είναι πολύ γουτευτικό και κάθε αντίσταση στον πειρασμό, θα θεωρηθεί τουλάχιστον ανόητη.

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ - ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ
Πινόκια - Γ.Καστανάρας**

THE FLOWERS OF ROMANCE

Still Alive After All These Years . . .

Οσοι ασχοληθήκατε με την punk κίνηση που στην Ελλάδα έφτασε λίγο καθυστερημένα, τουλάχιστον σαν ξέσπασμα, σίγουρα θα θυμάστε αρκετά ονόματα που στις αρχές της δεκαετίας, έσπασαν το φράγμα της σιωπής και χύμηξαν να προσφέρουν τη δύναμη τους με εκκρηκτικές εμφανίσεις που συχνά κατέληγαν σε καυγάδες ή βίαιες συγκρούσεις με τους μπάτσους. Ονόματα όπως Gillotins (λίγο μετά Ex Humans), Aousbitz, Anarchy Soldiers, Γενιά του Χάους, Panx Romana, FLOWERS OF ROMANCE.

Μαγικές βραδιές στον "ΠΗΓΑΣΟ", συναυλίες συμπαράστασης σε πολιτικούς κρατούμενους, συμμετοχή στο κίνημα των καταλήψεων, συλλήψεις, ρομαντισμός και βία.

Οι FLOWERS OF ROMANCE, έπαιξαν και παίζουν ακόμα, αν και το στυλ τους άλλαξε με τα χρόνια, σοβαρό ρόλο στα τεκτενόμενα κάθε εποχής μέχρι σήμερα. Υπάρχουν από το 1981, αλλά η μοίρα τους οδήγησε να μην εκδώσουν ακόμα δίσκο και να υπάρχει ηχογραφημένο υλικό τους, μόνο σε μια δική τους κασέτα καθώς και ένα κομμάτι στο σινγκλάκι που συνέδευε το LP συλλογή της WIPE OUT το 1988. Τόσα χρόνια, παλεύουν ενάντια σε ένα κάρρο αντιεόπτητες, αλλά φαίνεται πως το πρόβλημα βρίσκει τη λύση του, καθώς ήδη έχουν έτοιμο το πρώτο άλμπουμ τους, που κατά πάσα πιθανότητα θα βγει στη WIPE OUT το Νοέμβρη.

Οι FLOWERS OF ROMANCE άρχισαν να ομαδοποιούνται στα 1981. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΥΓΟΥΝΑΣ - φωνή, ο ΚΩΣΤΑΣ ΒΕΝΟΣ - κιθάρα και ο μπασίστας ΤΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, στην αρχή έπαιζαν με περιστασιακούς ντράμερ. ώσπου να καταλήξουν στον ΓΙΩΡΓΟ BENIZEΛΟ, ο οποίος φάνηκε να δένει περισσότερο με το ύφος της μπάντας.

Η σκηνή του punk ανθούσε τον καιρό εκείνο στην Αθήνα και παρόλο που υπήρχαν ελάχιστα μέρη για πρόβες και συναυλίες, η αληλεγγύη που έδειχναν μεταξύ τους τα γκρούπ του χώρου, βοήθησε στην εξέλιξη και τη γρήγορη καθιέρωση των FLOWERS OF ROMANCE στην σκηνή. Ο αγγλόφωνος στίχος, στον οποίο μένουν πάντα πιστοί, επειδή νομίζουν πως προβάλλει περισσότερο τις δυνατότητές τους, τους εμπόδισε - δυστυχώς - να παρουσιαστούν στη συλλογή της ανεξάρτητης ENIGMA "Διατάραξη Κοινής Ήσυχίας" απ'την οποία παρέλασαν κάμποσα ιστορικά punk συγκροτήματα και που ομολογούμενά είχε κάνει πολύ καλή εντύπωση. Η ανότητα δικαιολογία, "παιδιά δεν

κολλάτε, επειδή τραγουδάτε αγγλικά" τους ανάγκασε θέλοντας και μη, να απόσχουν. Πάντως αποφάσισαν να συνεχίσουν, χωρίς να πτοηθούν από την πρώτη αυτή απογοήτευση.

Μέχρι το τέλος του 1983 έδωσαν πολλές συναυλίες, μα μετά από τα επισόδεια που ακολούθησαν μια απογορευμένη συναυλία στην ΑΣΟΕ με αποκορύφωμα μια "πύρινη" νύχτα στο Πολυτεχνείο και τους γύρω δρόμους, ανάμεσα σε KNITES και punks, αρχίζουν τα προβλήματα. Ο Βένος αποχωρεί για πρωσπικούς λόγους και μερικούς μήνες μετά φεύγει και ο Δημητριάδης λόγω στρατού.

Ακολουθεί μια μικρή περίοδος ανασύνταξης που καταλήγει στους ΛΑΟ και ΧΑΡΗ ΣΤΑΥΡΑΚΑ, κιθάρα και μάσσο αντίστοιχα.

Το 1985 οι FLOWERS OF ROMANCE ανασυντάσσονται και μουσικά. Η punk οργή τους, μετατρέπεται σε μια ηπιώτερη και πιό ολοκληρωμένη φόρμα που σε μια συνέντευξή του ο Μιχάλης την χαρακτηρίζει Cunt Music. Το κοινό τους ενδιαφέρεται για την στροφή τους και τους ενθαρρύνει να οργάνωσουν στην κυριολεξία

κάθε χώρο, όπου μπορούσαν να παίξουν ζωντανά. Ετσι κι αλλοιώς, ευκαιρία για δίσκο, δεν φαινόταν στον ορίζοντα, οπότε προτίμησαν να τα δίνουν όλα πάνω στη σκηνή.

Ετοιμάζουν παράλληλα και τη δουλειά τους γράφοντας το υλικό τους σε κασέτα, που αρχικά ήταν για εσωτερική κατανάλωση στις τάξεις του γκρούπ. Ομως γρήγορα η φάση μαθεύτηκε και όσοι είχαν απολαύσει σε συναυλία το συγκρότημα, άρχισαν να τη ζητάνε, οπότε τα παιδιά αναγκάστηκαν να την φέρουν προς τα έξω. Το ANOVIS, βγήκε το 1987 σε μικρή ποσότητα και πρόχειρη ηχογράφηση από κασετόφωνο, αλλά όσοι πίστευαν στο δυναμικό των ROMANCE έσπευσαν χωρίς παράπονα. Εξάλλου και τα εξώφυλλα ήταν προσεγμένα, σχέδια, μυστήρια κόλπα κλπ. Περιείχε 10 κομμάτια και η σχεδίαση του εξωφύλλου οφειλόταν στον σημερινό ντράμερ των Dead Babies. Τα τραγούδια της μιας πλευράς είναι γραμμένα στο στούντιο, ενώ τα υπόλοιπα παιγμένα "live". Περιέχεται δε και το "Bordel", γραμμένο στα 1983 με την αρχική σύνθεση του γκρούπ.

Η ιστορία συνεχίζεται και οι FLOWERS OF ROMANCE έχοντας ικανοποιήσει ένα μικρό έστω μέρος του κοινού τους, με τη βοήθεια των PANX ROMANA έρχονται σε επαφή με τη WIPE OUT και το κομμάτι τους "Autumn Kids" μπαίνει στη συλλογή της εταιρίας "12 Raw Greek Bands".

Ακολουθεί νέα περίοδος ανακατατάξεων. Τη θέση του Βενιζέλου παίρνει ο ΜΠΑΜΠΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, το μπάσσο αναλαμβάνει ο ex - ΣΚΙΕΣ ΘΟΔΩΡΟΣ ΜΠΟΤΙΝΗΣ και εμφανίζεται και μά δεύτερη δυναμική κιθάρα, αυτή του ΠΛΑΤΩΝΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Μόνο τους πρώτους μήνες του 1990 εμφανίζονται 13 φορές, ενώ ταυτόχρονα με δικά τους έξοδα, ηχογραφούν το LP "Dorian Grey", έψαχναν εταιρία να το αναλάβει και κατά τα φαινόμενα η WIPE OUT θα το εκδόσει γύρω στο Νοέμβρη. Οπότε αναμένετε στο ακουστικό σας, γιατί ο δίσκος μετά το πρώτο ξάφνιασμα, κρύβει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις.

Στα περασμένα τεύχη του MERLIN, προσπαθήσαμε να σας παρουσιάσουμε, μερικά από αυτά που συμβαίνουν ή θα συμβούν, στην Α. Γερμανία, την Τσεχοσλοβακία και την Πολωνία. Σειρά έχει η παρουσίαση ενός συγκροτήματος, αυτή τη φορά, απ'την Ουγγαρία, το οποίο, αν εξαιρέσουμε τους αρκετά γνωστούς στον Ευρωπαϊκό χώρο, Kampes Dolores αποτελεί την σοβαρώτερη πρόταση εναλλακτικής μουσικής στη χώρα των Μαγυάρων, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή. Βέβαια το σίγουρο είναι, πως ακόμα και στις σκοτεινότερες περιόδους γιά τις χώρες του τέως "υπαρκτού σοσιαλισμού", η κατάσταση στην Ουγγαρία βρίσκοταν σε καλύτερη μοίρα για πολλούς και δάφορους λόγους. Μα και πάλι, όσον αφορά το Rock, μόνο όσα γκρούπ είχαν τις ευλογίες του κόμματος κατάφεραν να σταθούν σε χλωρό κλαδί. Και σίγουρα οι VHK, δεν ήταν απ'αυτά.

Σήμερα, οι VHK (Vartago Hallotkemek, ελληνιστί Καλπάζοντες Ανακρίτες), παραμένουν ακόμα ζωντανοί, παρόλο που η ιστορία τους χρονολογείται από το 1976, οπότε και σχηματίστηκαν σε ένα προάστιο της Βουδαπέστης. Από τα αρχικά μέλη τους, παραμένουν ενεργοί, ο τραγουδιστής, στιχουργός και εκπρόσωπος του γκρούπ ATTILA GRANDPIERRE και ο ντραμίστας IPACS LASZLO. Πριν από λίγους μήνες, ένα άλλο ιδρυτικό στέλεχος των VHK, ο lead κιθαρίστας CZAKO SANDOR, έφυγε στην Δ. Γερμανία, αναλαμβάνοντας μία δουλειά πυρηνικού μηχανικού στα Ηνωμένα Εθνη. Τη θέση του πήρε ο FIDO, που παράλληλα δραστηριοποιείται και σε δύο άλλα μεγάλα ονόματα του ουγγρικού πάνκ, τους Trottel και τους Psycho. Την τωρινή τους σύνθεση συμπληρώνουν ο περκασιονίστας ENDRE BALATONI, που απ'το 1985 παίζει στη θέση του VICTOR ARVAI ο οποίος βρίσκεται στο Λος Αντζελες, ο μπασίστας και βιολιστής στη στέγη LAJOS "Sonus" SOS (και όχι Ντέταρι), που είναι με τους VHK από το 1980 και ο κιθαρίστας NEMETH LASZLO.

Μας γράψει ο Grandpierre:

"Εξωτερικεύουμε το εσωτερικό των αντικειμένων, ώστε να ξεπηδήσει η δύναμη της ζωής, σφυροκοπώντας τις θύρες του "τίποτα"

"Γιά πρώτη φορά είδα τον Czako να παίζει στους Denaturated Spirits, μία rock στρατιωτική μπάντα που στα 1975 κέρδισαν το πρώτο βραβείο σε κάποιο φεστιβάλ του στρατού. Ούρλιαζε και χτυπιόταν πάνω στη σκηνή, γεγονός που μου έκανε μεγάλη εντύπωση".

Δεν πέρασε χρόνος και οι δύο φίλοι σχηματίζουν μαζί με μερικούς άλλους και τον Ipacs τους VHK. Τα γούστα τους ξεκινούσαν από τους Blue Cheer, Soft Machine, MC5, Stooges, Screaming Lord Such, Amboy Dukes, Ash Ra Temple, Pretty Things και φτάναν μέχρι διάφορες εθνικές μουσικές: Θιβέτ, Τουρκία, Ουγγαρία, Μογγολία, Αραβία, περνώντας μέσα απ'την λατρεία όλων των μελών για την Yma Sumac! Αν μπορείτε να φανταστείτε τι διεργασίες γίνονταν μέσα στον ήχο τους, ενώ κυλούσαν τα χρόνια και

το πανκ κέρδιζε έδαφος στις καρδιές τους, πράγμα που αντίθετα με πολλούς δυτικούς - δεν τους έκανε να απορρίψουν τα παλιά τους ακούσματα, έχετε μία πρώτη εντύπωση του ήχου τους.

"Το πανκ δεν είναι τίποτε άλλο από μία Επανάσταση ενάντια στο σάπιο τεχνητό σάλιο που κατακλύζει τον σύγχρονο κόσμο.

Είναι απλά μία αντίδραση. Αν σε κλωτσήσουν, πρέπει να ανταποδώσεις. Στο πανκ υπάρχουν κάποιοι στάνταρ κανόνες, ακολουθούν μία σταθερή μόδα και στη μουσική υπάρχουν κάποιοι κοινοί ρυθμοί και βασικά μουσικά πρότυπα. Εμεις έχουμε μία στάση απέναντι στη ζωή, διαφορετική από εκείνη που εκφράζει το πανκ. Η μουσική μας είναι ελεύθερη από μοντέλα, πατέντες και επιρροές,

εξαρτάται από μόνη της και υπάρχει σαν μία φυσική δύναμη που αναπτύσσει δικούς της νόμους. Οταν βρισκόμαστε στη σκηνή, απ'την πρώτη στιγμή, ορμάμε στο κοινό. Τι θα συμβεί; Ποιος ξέρει. Συχνά δεν έχουμε ιδέα τι θα εξελιχτεί κα πραγματικά σοκαριζόμαστε και οι ίδιοι σαν βλέπουμε αυτό που δημιουργήσαμε".

Πραγματικά, οι VHK φαίνεται να είναι ακαταμάχητοι μπροστά στο κοινό που τους παρακολουθεί. Υπάρχει διάχυτη μία αίσθηση καταστροφικότητας που απειλεί και διαλύσει τα ηχητικά συστήματα. Παίζουν δυνατά, ουρλιάζουν στην ακατανόητη γλώσσα τους, κινύνται διαρκώς και αυτά τα κάνουν συνέχεια εδώ και 15 χρόνια. Ήταν απ'τα πρώτα ονόματα που μπήκαν στην μαύρη λίστα του παλαιού καθεστώτος. Ο Attila τα δίνει όλα και κανένας δεν πρέπει να εκπλήσσεται, αφού αυτό το γεγονός είναι η φυσική εξέλιξη της μουσικής τους.

"Ούρλαξε καθώς σε κυτάζω, καθώς σε κυτάζω, σε σοηγώ πίσω στα όνειρά σου σε μά πισ αληθινή πραγματικότητα..."

βρυχάται και φτύνει στο "Mi Torten" και δείχνει να εννοεί κάθε λέξη των στίχων του.

Οι VHK πιστεύουν ακράδαντα ότι αυτό που θα προκύψει μέσα απ'τις αλλαγές που συγκλονίζουν τα ανατολικοευρωπαϊκά κράτη, θα είναι μία κουλτούρα πιό ελεύθερη και διαφορετική από εκείνη της Δ. Ευρώπης. Και αυτό επειδή στην μεταπολεμική ιστορία τους, η έννοια της αντίστασης στην παραφροσύνη του κράτους, έμενε κλεισμένη μέσα στις καρδιές του λαού.

Η μουσική τους, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ένα κράμα επιφροών διαφόρων μουσικών παραδόσεων και όμως έχει όλη τη ζωντάνια και την επιθετικότητα του πανκ. Τα κρουστά παιζουν κυριαρχό ρόλο, ενώ τα ουρλιαχτά του Grandpierre ξεσκίζουν την ατμόσφαιρα.

"*Mou aρέσουν οι Big Black, Butthole Surfers, Final Cheese cake, Carcass, Honolulu Mountain, Daffoids, Appendix*, η ουγγρική λαική μουσική και η σαμανιστική μουσική. Τα τραγούδια μας τα γράφουμε όλοι μαζί στις πρόβες, ή πάνω στη σκηνή. Κάνουμε μουσική, κάθε φορά που νομίζουμε πως υπάρχει κάποιο ισχυρό ερέθισμα που βοηθάει την ανάπτυξη των ιδεών μας".

Μία ακόμα θεωρία του γκρούπ είναι πως η όλη επιστροφή στα 60ς ήταν καλή, μα όχι αρκετή.

"Νομίζουμε ότι μπάντες, σαν τους Nomads, τους Psyclones κλπ, μπορούν εν μέρει να προκαλέσουν σοβαρές διαθέσεις, μα δεν είναι δυνατό να αποτελέσουν απάντηση στη βαθύτερη πρόκληση των 90ς."

Το πρώτο άλμπουμ των VHΚ ήταν η επιβράβευση των προσπαθειών τους να παίξουν στο εξωτερικό. Οι Todliche Doris τους κάλεσαν στο Δ. Βερολίνο και μετά από μία πετυχημένη γερμανική τουρνέ, η εταιρία Shakatak κυκλοφόρησε ένα τραγούδι τους σε μία Δυτικοευρωπαϊκή συλλογή.

Μέσα στο 1988 πηγαίνουν στο Αιντχόβεν της Ολλανδίας, όπου στα περιφήμα στούντιο Tango ηχογραφούν, σε συμπαραγωγή με τον μάνατζέρ τους Dietmar Lupfer, το πρώτο τους LP που κυκλοφόρησε μέσω της γερμανικής EFA στην Ευρώπη, ενώ στην χώρα τους το ανέλαβε η Ring.

Ο τίτλος του ήταν "A Halal Morestre Tanitasa", δηλαδή "Teach Death a Lesson" και περιέχει 6 κομμάτια, το ένα καλύτερο από τό άλλο. Μία μουσική προορισμένη να κατακτήσει το σύμπαν. Γλώσσα, η μητρική τους, αλλά αυτό δεν έχει και μεγάλη σημασία, αφού η φροντισμένη έκδοση του δίσκου περιέχει τη μετάφραση των στίχων στα γερμανικά

και αγγλικά. Τραγούδια, όπως το "Elo Villageyestem" και "Ki Vele az Istenerl" σημαδεύουν τις πάμπολλες επιρροές των VHΚ, μέσα από απόκοσμα φωνητικά και παρανοικά ντραμς που άνετα θα αποτελούσαν μουσική επένδυση σε κάποιο φίλμ με θέμα ένα δίηγημα του Love craft. Οι Μαγυάροι αυτοί, μας προσκαλούν σε μία παγανιστική γιορτή, όπου όλοι οι συμμετέχοντες θα απελευθερώσουν κάθε πρωτόγονο ένστικτο. Δεν μπορούμε να ξέρουμε κατά πόσον εκφράζει ο δίσκος, τα ζωντανά σώου των VHΚ, γιατί το ότι σε κάποιο κονσέρτο ο Grandpierre έκοψε μία αρτηρία του και αναγκάστηκε να μεταφερθεί άρον - άρον στο νοσοκομείο, λέει πολλά πράγματα. Πάντως, αμόμα και με τα γεγονότα αυτά, το άλμπουμ αποτελεί μία αχόρταγη εμπειρία.

Στις 23 Μάρτη του 1988, οι VHΚ ξεσηκώνουν το καινό στο Petofi Csarnok Hall της Βουδαπέστης, στη διάρκεια του Hun garo Carrot Festival όπου έλαβαν μέρος

πολλά συγκροτήματα από Ανατολική και Δυτική Ευρώπη, ανάμεσα στα οποία και οι Legendary Pink Dots.

Το Δεκέμβρη που μας πέρασε, έπαιξαν στο Μάνχαϊμ και τα κονσέρτα τους εκεί ηχογραφήθηκαν ώστε να προκύψει πριν λίγο καιρό το δεύτερο άλμπουμ τους με τίτλο "Jumping Out The World - Instict". Στα τέλη του 1990 θα μπουν πάλι στο στούντιο γιά να γράψουν τον τρίτο δίσκο τους.

Μέχρι τότε εμεις περιμένουμε νεώτερα και για δύσους ενδιαφερθούν γιά τους VHΚ που σας συνιστούμε οπωσδήποτε, υπάρχει η διεύθυνση του Grandpierre :

Attila Grandpierre,
Rippl - Ronai u. 23,
H - 1068, Budapest,
Hungary.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

Πηγές : Κάτι ψιλά στο RATBEAT, ένα γράμμα του Attila και το πρώτο LP των VHΚ.

Η παρουσίαση μιας εταιρίας που όσα χρόνια λειτούργει, παρουσίασε συγκροτήματα διαφόρων ειδών του rock φάσματος της ελληνικής σκηνής, ενώ τώρα επεκτείνεται και στο εξωτερικό, είναι αρκετά δύσκολη και κοπιαστική υπόθεση. Αν μάλιστα αναλογιστείτε ότι ο κατάλογος της WIPE OUT περιλαμβάνει κάπου τριάντα κυκλοφορίες, καταλαβαίνεται τη θέση μου και ελπίζω να συγχωρήσετε και σεις και το δίδυμο της εταιρίας, αλλά και οι καλλιτέχνες της, τυχόν μου λάθη. Πάντως θα κάνω ότι μπορώ και αν κάπου σφάλλω...στην πυρά!!!

Η ιστορία ξεκίνησε το Φλεβάρη του 1986, τη στιγμή που ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΑΙΟΣ, φίλος των X - MANDARINA DUCK, μιας Αθηναϊκής μπάντας που αποτελείτο από τέσσαρα μέλη των αρχέγονων runks, ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΝΕΣΙΣ, αποφασίζει να δώσει την δουλειά τους βορά της σύγχρονης rock'n'roll ιστορίας, κυκλοφορώντας τον Απρίλη ένα 7" EP του γκρούπ κάτω από το label WIPE OUT. Η τότε ανεξάρτητη εταιρία διανομής ΠΑΝΔΩΡΑ, αναλαμβάνει τη διακίνηση του σίνκρη που κατά τρόπο ευτυχή, τα πάει πολύ καλά.

Ο ΒΑΙΟΣ, χαρούμενος και ζωντανός αποφασίζει να συνεχίσει την φάση και να προχωρήσει σε άλλες εκδόσεις των ελληνικών ανεξάρτητων συγκροτημάτων. Την προσπάθειά του έρχεται να ενισχύσει ο παλιόφιλός του ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΡΙΘΑΡΗΣ, μανιώδης συλλέκτης σαν τον Γρηγόρη, μικρών και μεγάλων δίσκων ελληνικών γκρούπς της δεκαετίας του '80. Η γνώμη μου είναι ότι οι διάφοροι πλανδιοί...δισκέμποροι του Μοναστηράκιον τους έχουν σε μεγάλη υπόλειψη και σίγουρα...ξεκίνονται να τους εξυπηρετήσουν, κάθε φορά που κατεβαίνουν σ'αυτό το μαγευτικό παζάρι στην καρδιά της Αθήνας.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η ουσία είναι πώς η WIPE OUT, έχει αποκτήσει γερή υπόσταση και λίγο μετά την κυκλοφορία των X - MANDARINA DUCK, ακολουθεί η έκδοση τριών δίσκων και συγκεκριμένα: Του πρώτου 12" των BLUE JEANS, αγνών οπαδών του rockabilly, που ακόμα και σήμερα εξακολουθούν να παρουσιάζουν τη δουλειά τους πάνω σε ίδιες δύμοφες βάσεις. Του παρθε-

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ

νικού άλμπουμ των FILM του νεοσύστατου label, οδήγησε σε ένα τυπογραφικό μπέρδεμα, με αποτέλεσμα να κυκλοφορήσει πρώτα το No 004 (του Καρανικόλα) και μετά, στη σειρά τα 003 και 002! Ενοςίται βέβαια, πως για όλους μας, το γεγονός αυτό θεωρήθηκε λεπτομέρεια. Αρκούσε που υπήρχαν τρεις δίσκοι όμορφοι και διαφορετικοί μεταξύ τους σε ένα διάστημα τεσσάρων μηνών.

Η απειρία, ο ενθουσιασμός και...λιγάκι η βιασύνη

γιατί μαζί τους θα ασχοληθούμε εφ όλης της ύλης στο εγγύς μέλλον. Για όσους (μάλλον κανένα, δηλαδή) δεν τους ξέρουν, σας αναφέρω πως δημιουργήθηκαν το 1982, παίζουν εκκρηχτικό punk με στοιχεία δανεισμένα από τους πρώιμους Clash και Ramones, πράγμα που ουδόλως μειώνει την αξία του νκρούπ. Μάλλον τους τιμάει απόλυτα, το ότι από τότε μέχρι σήμερα και...για πάντα προβάλλουν μια έμπραχτη αντίθεση και αντίσταση ενάντια στο Κράτος, λειτουργούν σαν ένα από τα βασικά αντιεξουσιατικά σχήματα, ενισχύουν καταλήψεις, κοινωνικούς αγώνες και αγωνιστές, με άλλα λόγια κάνουν πράγματα που θάπτετε να κάναμε όλοι: Αντιστέκοντα!

Η πρώτη κοπή 500 αντιτύπων εξαντλείται αμέσως, ακολουθεί αντύπωση και η WIPE OUT παίρνει τα πάνω της. Οι συχνές εμφανίσεις των PANX ROMANA και η συμμετοχή τους με δύο κομμάτια στη συλλογή της ENIGMA "Διατάραξη Κοινής Ήσυχίας" (1984), τους έχει κάνει γνώριμους στο πλατύ κοινό.

Τον Οχτώβρη έπειται η επανέκδοση του δίσκου των STRESS "Ήχος της Ανασφάλειας" που αρχικά είχε βγάλει και διανείμει το ίδιο το διαλυμένο πιά - γκρούπ σε 300 κομμάτια το 1983 και η WIPE OUT το κάνει προσιτό στον πολύ κόσμο. Ο δίσκος ήταν σκέτος δύναμίτης και σίγουρα κόσμημα για το ελληνικό punk, αλλά δυστυχώς έχει εξαντληθεί και στην WIPE OUT. Ισως μιά καλοφργανωμένη διαδήλωση στα γραφεία της εταιρίας, να έπιεις τον Θοδωρή και τον Γρηγόρη να τον ξαναμαναεκ-

PANX ROMANA

SOUTH OF NO NORTH

δώσουν, αν και πιστεύω, ότι θα το κάνουν, αρκεί να βρεθεί ο κατάλληλος δρόμος

Και φτάνουμε στους VILLA 21, άλλη μια επιτυχία της WIPE OUT που ήδη είχαν στην πλάτη τους δύο Birthdaypartyκούς - πλην όμως εξαιρετους δίσκους στην παρελθούσα CREEP και τώρα έρχονται να δείξουν, μέσω της νέας τους εταιρίας το καινούργιο τους πρόσωπο. Η κυκλοφορία του άλμπουμ "Electric Poison" που συνοδεύοταν από ένα 7" (Νοέμβρης 1987) και του 12"EP "The House of the Damned" (Οχτώβρης 1988), ανέβασαν σε ένα διαφορετικό κοινό το γκρούπ. μα δυστυχώς, στα πλαίσια ενός νέου φετινού άλμουμ των VILLA, πρόεκυψαν μάλλον σοβαρές διαφωνίες μεταξύ της μπάντας και της εταιρίας και η συνεργασία διακόπηκε. Το MERLIN'S MUSIC BOX, έχει στα χέρια του ένα κείμενο της WIPE OUT, σχετικά με τα γεγονότα που οδήγησαν στο σπάσιμο του δεσμού της με το συγκρότημα, μα δεν το δημοσιεύουμε προτού έχουμε και την γνώμη των VILLA 21. Οποιες πάντως κι αν είναι οι διαφωνίες τους, η γνώμη μας εξακολουθεί να είναι, πως είναι σφάλμα, για λόγους ίσως σοβαρούς, ίσως ανόητους, να διασπάται η μικρή ανεξάρτητη ελληνική σκηνή. Το καλύτερο που έχουν να κάνουν εταιρία και γκρούπ, είναι να τα βρούν, με κάθε τρόπο, όσο "δύσκολο" κι αν είναι αυτό.

Τέλος πάντων, επανερχόμαστε στην ιστορία μας. Μπαίνουμε στα 1988 και τον Απρίλη "WIPE OUT

PRESENTS 12 RAW GREEK BANDS". Μια συλλογή με μερικά γνωστά και μη ονόματα της ελληνικής σκηνής. πολύ πετυχημένη αφού δίνει την ευκαιρία σε πολλές μπάντας που από καιρό λειτουργούσαν στο χώρο, να παρουσιαστούν σε δίσκο. Οι PANX ROMANA, οι SCORIA, οι BRUSH, οι HIP T. WAH, οι GROUPIES, οι MELTING ASHES, οι FLOWERS OF ROMANCE, οι VILLA 21, οι TRIP MAKERS, οι NEW ROSE, οι FEEDBACKING THE GRASS και οι DREAM RUNNERS, το καθένα με τις επιρροές του και τα κέφια του έπαιξε τον καταυτικό του ρόλο στη διάθεση για κάτι ουσιαστικό. Και αυτό το άλμπουμ συνοδεύτηκε με ένα 7" και έδωσε νέα ώθηση στην υπόθεση WIPE OUT.

Η εταιρία έχει πλέον καθιερωθεί στον ελληνικό, μα και στο διεθνή χώρο, αφού σε γενικές γραμμές οι δίσκοι της παίρνουν καλές κριτικές και σε τελική ανάλυση είναι η μόνη ντόπια εταιρία που κυκλοφορεί δίσκους με τόση συνέπεια. Λίγο πριν τη συλλογή, βγαίνουν ακόμα δύο κομμάτια, το "Long Way to the Sun" των NEXT TO NOTHING που παίζουν καθαρόιμο rock των 80's και κριτικάρονται πολύ θετικά από τον Τύπο και το πρώτο άλμπουμ των SLOW MOTION που σίγουρα αποτέλεσε ένα νέο ξεκίνημα σε ένα είδος σημαντικό μα αρκετά παραγνωρισμένο: Την πειραματική αίσθηση, μέσα από γοτθικά περάσματα, μια εκκεντρική διάθεση και ένα νέο τρόπο αντιμετώπισης και χρήσης των οργάνων.

Βασική φιλοσοφία της

WIPE OUT - και όσοι την παρακολουθούν το έχουν καταλάβει - είναι πως όλα τα ρεύματα της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής έχουν δικαίωμα στη δισκογραφία και ότι πάντα, σε κάθε είδος υπάρχουν καλοί και κακοί καλλιτέχνες. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που δεν υπάρχει συγκεκριμένη γραμμή κυκλοφοριών. Τον πρώτο ρόλο, τον παίζουν οι σχέσεις εταιρίας - καλλιτεχνών, τη στιγμή που η WIPE OUT εκτιμά και τον παράγοντα άνθρωπο.

Τα κριτήριο των κυκλοφοριών είναι καθαρά προσωπικά και δεν κινούνται από σκοπιμότητες ή εμπορικούς σκοπούς, απότι μας λένε ο Θοδωρής και ο Γρηγόρης. Η εταιρία δεν είναι βιοποριστική και πολλές φορές αγωνίζεται σκληρά για την κάλυψη των εξόδων της. Δεν έχει συμβόλαιο με καμμία μπάντα, αλλά θεωρεί αρκετή την αμοιβαία εμπιστοσύνη.

Χάρη στις προσπάθειες ενός φίλου, του Δημήτρη Φυτά, που σπουδάζει στη Βιέννη, η WIPE OUT οργανώνει μια συναυλία για τους VILLA 21 στο κλαμπ "U4" της πόλης, τον Ιούνη του 1988 και το φινιρόπωρο ρίχνει στην αγορά δύο δίσκους Εκτός από το προαναφερθέν 12" των VILLA, αποκαλύπτεται το πρώτο συγκλονισυκό LP των VIRIDIN GREEN, με τίτλο "ΗΩ" που άνοιγε νέο κεφάλαιο στην ανεξάρτητη παραγωγή και σίγουρα είναι δίσκος σταθμός για το χώρο με αναφορές σε πλήθος μουσικών κινημάτων όπως το acid, τα swing και το blues. Μια ολοκληρωμένη καλλιτεχνική μορφή, που κινείται με άνεση ανάμεσα τόσο στην

μουσική και ποιητική, όσο και την εικαστική τέχνη. Και τον Δεκέμβρη εμφανίζεται το 7" των IN TRANCE 95 "Desire to Desire/Brazililia. Ενα ηλεκτρονικό ντουέτο που παρουσιάζει ένα διαφορετικό κλίμα στην επεξεργασία του ήχου.

Μέχρι το 1986, οι SOUTH OF NO NORTH είχαν γράψει δύο άλμπουμ στην CREEP με αρκετή επιτυχία. Το "οκτωτενό" ιδίωμα που χρησιμοποίησαν σαν διέξοδο στις πολυποίκιλες αναζητήσεις τους, δημιούργησε γύρω τους ένα κύκλο φανατικών οπαδών. Εξαμελείς από το 1987, το Μάρτη του 1989 βγάζουν στη WIPE OUT το ομώνυμο νέο LP τους, πολύ πιό ωριμο και πολύ καλό. Σε χαμηλούς τόνους, με μιά αισθητική υπέροχης ηχητικής προσαρμογής, ο δίσκος αυτός κρίθηκε...κατάλληλος και έτοιμος για τα πάντα.

Στη συνέχεια έρχονται οι ANTIΔΡΑΣΗ, απ'τα παλιότερα πολιτικά hardcore σχήματα με ένα ομώνυμο EP κι αφού ήδη είχαν βγάλει αρκετές κασέτες από μόνοι τους και ακολουθεί ένα σπλιτ σίγκλ με τους IN TRANCE και τους συναφείς μα διόλου εξαιρεταίους DATA DATA.

Τον Οχτώβρη του 1989, εμφανίζεται στα δισκάδικα ο δεύτερος κεραυνός των PANX ROMANA. Το "Αντάρτες Πόλεων", στα χνάρια του προηγούμενου, σπάει κόκκα-

BRUSH

WIPE OUT

λα, περιέχει μια εφημεριδούλα κοινωνικής αντίδρασης και κουβαλάει όλα τα κρυφά ή φανερά όνειρά μας για την

THE SPANKS

ιδανική κοινωνία. Στο μεταξύ, το καλοκαίρι είχε βγει το σπλιτ 7" των **ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ**; της νέας μεγάλης ελπίδας του ριζοσπαστικού H/C, καπάκι με τους Ολλανδούς **ETILOP POTS**.

Η WIPE OUT αποφασίζει να επεκταθεί και σε ξένο ρεπερτόριο. Οι **SPANKS** είναι Βέλγοι που κάνουν αρκετό θόρυβο, ανάμεσα στο garage - punk και κάτι πιό... σκληρό. Φτιάχτηκαν το 1984 έχουν γράψει τρεις δίσκους και η WIPE OUT κυκλοφορεί ένα άλμπουμ συλλογή από προηγούμενες δουλειές τους και δύο ανέκδοτα κομμάτια. Το "Stacked" είναι η προτελευταία κυκλοφορία της εταιρίας με τελευταία το 7" EP "Πτος μου Μωρό μου" των slow rock **XΡΥΣΟΘΗΡΩΝ**, για το 1989 που υπήρξε αρκετά παραγωγικό...

...Οπως μέλλει κατά τα φαινόμενα να είναι και το 1990 αφού το Γενάρη βγαίνει ο πρώτος μεγάλος δίσκος των **BRUSH** που χρησιμοποιούν ένα όμορφο τρόπο για να παράγουν γνήσιες rock'n'roll δομές και τον επόμενο μήνα οι Γιουκοσλαύοι punks **KBO**, έχουν την τιμή να κυκλοφορούν το πρώτο τους βινύλιο σε ελληνική εταιρία. Το "Forever Punk", έχει την ίδια σημασία με τον τίτλο του και οι KBO ωθού-

νται σε σφαίρες ευρύτερης αποδοχής, σαν επιστέγασμα των χρόνιων προσπαθειών τους να σταθούν σε ένα πολύ δύσκολο και πολλές φορές επικίνδυνο underground κίνημα της χώρας τους.

Δύο ακόμα 7", συνεργασία της WIPE OUT με δύο φανζίνς, αποτελούν ένα σπλιτ τεσσάρων γκρουπς

στα πόδια της, αξίζουν όσο... τα πάντα. Υπάρχει μιά άποψη που θα μπορούσε να σταθεί τελικά και στην Ελλάδα. Οι ανεξάρτητες εταιρίες δίσκων, μπορούν και έχουν τη θέληση και το δυναμικό να σταθούν. Καθημερινά, δεκάδες μπάντες, ξεπετάγονται από το πουθενά, η κάθε μια με τον τρόπο της και την αξία της. Κανένας, μα κανένας δεν έχει το δικαίωμα να τους στερήσει τη χαρά και την ικανοποίηση να προβάλλουν τη δουλειά τους στο κοινό. Και κανένας δεν μπορεί από την πρώτη ματιά να κατακρίνει κάποιους που σε τελική ανάλυση δίνουν όσα έχουν, είτε για να παίζουν ζωντανά, είτε για να κάνουν δίσκο.

Ολοι έχουμε τα γούστα μας, μα αλλοίμονο αν περιοριστούμε σ' αυτά. Από μας εξαρτάται το νόμα και η λειτουργία της ανεξάρτητης σκηνής. Η WIPE OUT και οι λοιπές ανεξάρτητες, δύσες δεν καβάλησαν τα καλάμι του καταναλωτισμού, κάνουν καλά τη δουλειά τους. ΕΣΕΙΣ;

* Ο αριθμός καταλόγου σε μερικούς δίσκους, μπορεί να διαφέρει απ' την ημερομηνία που αναφέρεται στο κείμενο, ή τη σειρά του.

** Εδώ και διόμισι χρόνια τη διανομή της εταιρίας, εχει αναλάβει ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΝΤΙΒΕΡΗΣ.

Γ. Κ.

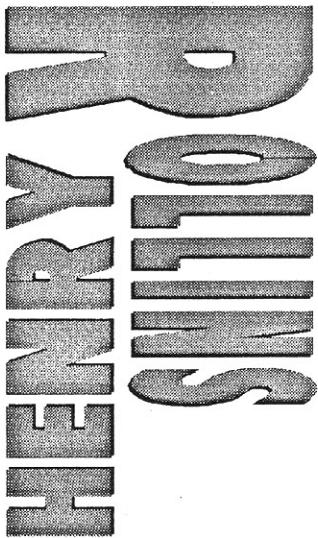
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ WIPE OUT RECORDS

- 001 X-MANDARINA DUCK: SENSATION EP
- 002 BLUE JEANS: BLUE JEANS EP
- 003 FILM NOIR: NEVER ENDING DREAM MLP
- 004 ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ EP
- 005 PANX ROMANA: ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΑ ΟΠΛΑ LP
- 006 STRESS: HXOS THS ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ LP
- 007 VILLA 21 ELECTRIC POISON LP
- 008 12 RAW GREEK GROUPS COMPIL. LP
- 009 NEXT TO NOTHING: LONG WAY TO THE SUN MLP
- 010 SLOW MOTION: THIS SLOW MOTION LP
- 011 VILLA 21: THE HOUSE OF THE DAMNED EP
- 012 VIRIDIN GREEN: ΗΩ LP
- 013 IN TRANCE 95: DESIRE TO DESIRE/BRASIL 7"
- 014 SOUTH OF NO NORTH LP
- 015 ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ EP
- 016 IN TRANCE 95/DATA DATA 7"
- 017 PANX ROMANA: ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ LP
- 018 ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ/ΕΤΙΛΟΠ POTS: RETUS METAMODERNUS 7"
- 019 SPANKS: STACKED LP
- 020 KBO: FOREVER PUNK LP
- 021 BRUSH: BRISTLES LP
- 022 ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ: ΠΕΣ ΜΟΥ ΜΩΡΟ ΜΟΥ 7"
- 023 DECAPITATED COMPIL. 7"EP
- 024 PLASTIC DOLLS 7"
- 025 SLOW MOTION: VATICUM LP
- 026 ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β - 23 COMPIL. 7"EP
- 027 ANTI/ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ: LP
- 028 ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ: ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ LP
- 029 IN TRANCE 95: OBSESSION MLP

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

περιοδικό για τα περασματα που δε
βρεθηκαν ποτε

T.Θ. 20037, ΑΘΗΝΑ 11810

"ΒΛΕΠΩ ΠΟΛΛΑ ΣΚΑΤΑ ΓΥΡΩ ΜΟΥ, ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ ΠΑΩ, ΕΚΕΙ ΤΟΠΟΘΕΤΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΓΟΥΣΤΑΡΩ. ΑΥΤΟ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ : ΟΙ ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ. ΔΕ ΜΕ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΟΙ ΜΕΣΑΙΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ"

Καυστικός, μα όχι και τόσο σωστός. Στην πραγματικότητα, αυτός ο τύπος, αυτή τη στιγμή, τυχάινει να βρίσκεται στη μέση κάποιου γεγονότος: Με τα δυο του πόδια στην καρδιά του ROCK'N'ROLL και με το μεσαίο του δάχτυλο να σημαδεύει τον πυρήνα του. Κατ'επέκταση, βέβαια, η

θέση αυτή είναι μια ακόμα ακρότητα, κρίνοντας από τα στάνταρ του τι κάνουμε εμεις οι υπόλοιποι αυτή την εποχή...Ενας από τους διάφορους τραγουδιστές που πέρασαν από το αρχέγονο hardcore συγκρότημα των Black Flag, ο HENRY ROLLINS, εδώ και λίγο καιρό υποστηρίζει την δική του

υπόθεση, παρουσιάζοντας την προσωπική του ψυχανάλυση μέσα από βιβλία και δίσκους. Δύο δραστηριότητες

που ο ίδιος μοιράζεται με την αυτή αφοσίωση. "Δε νομίζω, ότι στ'αλήθεια αποτελούν ξεχωριστά πράγματα.

Εγώ απλά γράφω υλικό. Γράφω και παίζω μουσική. Για μένα από αυτά τα δύο κρέμεται η ζωή μου."

Ο HENRY ROLLINS θα μπορούσε να ακολουθήσει τον εύκολο δρόμο, θα μπορούσε να περιτυλίξει την

ασυμβίβαστη φιγούρα του με ένα γενικό αέρα ευτυχίας, αντι να γεμίζει τατουάζ

το κορμί του αριστερά, δεξιά και στο κέντρο. Μα έκεινος διάλεξε την αντίθετη πλευρά, να προχωρήσει μοναχός του με έναν πολύ ανεξάρτητο τρόπο, μένοντας μακριά από την υστερία που

περικύλωνε τους Black Flag και αποτέλεσε την αιτία της διάλυσής τους.

"Δεν νομίζω ότι διέλυσαν απλά και μόνο επειδή τους τριγύριζαν τόσα σκατά", δηλώνει κατηγορηματικά.

"Πολλά απο αυτά ήταν στ'αλήθεια απαγορευμένα στη μουσική τους και εγώ, τίμια, ενδιαφέρομαι μόνο να παίζω μουσική κι όχι για την εικόνα". Απορρίπτει ακόμα, δυναμικά, κάθε ειδική προσάρτηση στη σκηνή που αποτέλεσε το μπακγκράουντ της αρχικής επιτυχίας του. "Είμαι φανατικός της μουσικής, μα ποτέ δεν ένοιωσα τμήμα συμμορίας ή μουσικής σκηνής".

Ούτε αισθάνεται κάτι ανάλογο για την λογοτεχνία. Ο μόνος άνθρωπος για τον οποίο αισθάνεται αδερφική αλληλεγγύη και σεβασμό, είναι ο Χιούμπερτ Σέλμπι,

που φαίνεται σαν ο εμπνευστής της εταιρίας DEEP SHIT. "Μόλις γυρίστηκε ταινία το πιο διάσημο βιβλίο του

"Τελευταία Εξοδος για το Μπρούκλιν" Είναι γύρω στα εξήντα,

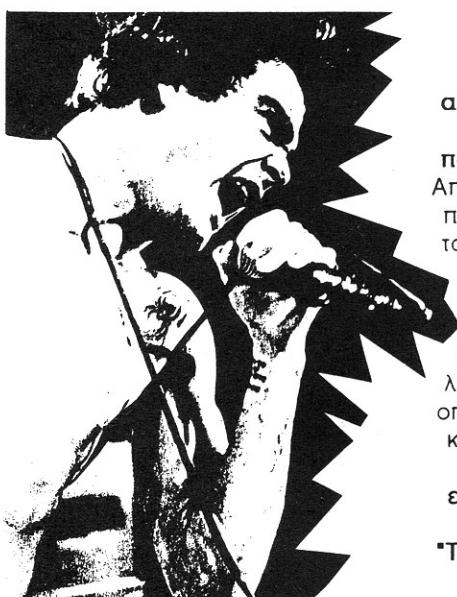
κατάγεται από το Μπρούκλιν, αλλά τώρα ζει στο Λ.Αντζελες. Εχει γράψει τέσσερις νοιβέλες και ένα βιβλίο με διηγήματα και νομίζω πως είναι το κάτι άλλο. Είναι αυθεντικός, αγνός και το υλικό του αποτελείται από όλα τα σκατά της πραγματικότητας. Είναι ο Αμερικανός Ντοστογιέφσκι"

Αντίθετα με την διφορούμενη υποταγή του Ντοστογιέφσκι στην παντοδύναμη Ρωσική μοίρα, ο HENRY ROLLINS δείχνει την μοιραλία έλξη του σε πιο ρεαλιστικά πράγματα, όπως ο θάνατος, μαζεύοντας εγκεφαλικό ιστό από το πεζοδρόμιο όπου έσκασε το κεφάλι κάποιου ταλαίπωρου αυτόχειρα, το νοσηρό σεξ και η ζωή στο δρόμο. "Απλά εκφράζω τον εαυτό μου. Δεν είμαι πολύ επιδέξιος συγγραφέας. Ο καθένας μπορεί να γράψει ένα βιβλίο. Δεν είναι τίποτε άλλο από χαρτί!". Οποίος ναρκισσισμός!" Με το συγκρότημα παίζουμε εκείνα που νομίζουμε ότι είναι καλά, εαν ένα τραγούδι περάσει το τεστ, του δίνουμε και καταλαβαίνει".

Ο HENRY, δεν μπορεί να αποφύγει σκόπελους στιχουργικούς, όπως το σεξ, τα ναρκωτικά και το rock'n'roll, αλλά παράλληλα ειρωνεύεται και το "glam". Φέτος ο κόσμος ολόκληρος, από την Αυστραλία μέχρι την Ιαπωνία θα περιχθεί από το βιβλίο του "A 1000 Ways to Die" που σύντομα βγαίνει και στην Βρετανία από την Creation Press.

"Αποτελείται από 1000 τετράστιχα, μερικά από τα οποία μιλούν για το θάνατο, με την έννοια ότι όλα κάποτε φτάνουν σε κάποιο τέλος". Εκείνο που μοιάζει φυσιολογικό στον κόσμο του ROLLINS, μπορεί ανα πάσα στιγμή να καταστραφεί. Οπως η μύγα ελκύεται από το φως, έτσι και μεις τρέχουμε σε ότι ενδεχομένως θα κάψει τα φτερά μας!

Το συγκρότημα του ROLLINS έχει πολύ σωστή ποιότητα, παρουσιάζοντας τους τέλειους ρυθμούς που εξάπτουν τις φαντασιώσεις του ανθρώπου. Εμεις πως θα διασώσουμε το φαινόμενο του HENRY ROLLINS; Διαλέγοντας τον δικό μας δρόμο, επειδή δε μπορούμε να σταθούμε εμπόδιο στο δικό του! Ψάχνετε για σαματά; Ήρθατε στο σωστό μέρος!

(Μετάφραση από το SNIFFIN ROCK)

HAPPY FLOWERS

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΤΥΛΕΝΤΕΤΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ
ΣΥΝΔΕΣΗ
με
Σάρλοτσβιλ,
Βιρτζίνια

Ομορφό όνομα, τι λέτε ; Τρυφερό, εύθυμο, ή αν θέλετε, ρομαντικό. Ρίχνοντας μιά πρόχειρη ματιά σε εξώφυλλα των δίσκων τους, σκέφτεσαι πως τα σχεδίασαν μικρά παιδιά. Με λίγη μεγαλύτερη προσοχή, σκέφτεσαι πως τα σχεδίασαν μικρά διεστραμμένα παιδιά. Ακούγοντας τη μουσική που παράγουν οι HAPPY FLOWERS, αντιλαμβάνεσαι μέσα στα πρώτα δευτερόλεπτα, ότι κάτι δεν πάει (ή πάει) καλά με τον ήχο ! Ξαναβάζεις το δίσκο, καθαρίζοντας τη βελόνα. Μπα... Μιά απ'τα ίδια. Να μη σου τα πολυλογώ, εσένα θυγέτε που με διαβάζεις, πρόκειται για μία άσκηση απέραντης τρομοκρατίας που περνιέται μέσα στο βινύλιο γιά να καταστρέψει την ακοή σου. Μα μην τρομάζεις. Κατά βάθος, οι HAPPY FLOWERS δεν είναι παρά δύο παιδιά, επικίνδυνα βέβαια με τον τρόπο τους, αλλά πάντως παιδιά. Και είναι επικίνδυνα γιατί είναι ικανά, σε κάθε τους "μουσική" απόπειρα, να καταστρέψουν εκ θεμελίων τα αστικά μας όνειρα. Είναι, λοιπόν, ντουέτο. Εχουν και παράξενα ονόματα : MR. ANUS και MR. HORRIBLY - CHARRED - INFANT. Εγώ ο δόλιος, που άκουσα το "I Crush Bozo" LP τους, ενθουσιάστηκα τόσο που μέσα στην τρέλα μου, τους έστειλα γράμμα, εσωκλείοντας

ένα MERLIN και ζητώντας ικέτης, να ακούσω τις φωνούλες τους. Δεν έλπιζα και πολλά πράγματα, η αλήθεια να λέγεται. Ελα όμως που λογάριαζα χωρίς τον MR. HORRIBLY κλπ, ο οποίος ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ (!). Μάλιστα, το έκανε και μάλιστα χρειάστηκαν επανειλημένες προσπάθειες υπερατλαντικής γενιαλότητας, λόγω του ότι από τότε που μας πήραν τον Τόμπρα, τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο. Δεν τον ένοιαζε γιά τα λεφτά, επειδή τηλεφωνούσε, όπως σαρκαστικά μου είπε, από το γραφείο ενός καθηγητή του ! (Ποιος είπε ότι μόνο στην Ελλάδα συμβαίνουν αυτά ;). Ετσι καταλήξαμε στην παρακάτω κουβεντούλα.

MMB : Ο μόνος δίσκος σας που έχω ακούσει, είναι το "I Crush Bozo", μα ήταν αρκετό ώστε να προκαλέσει το ενδιαφέρον μου. Πες μου, τα τργούδια τα γράφετε πάντα live στο στούντιο ;

Mr. HORRIBLY : Βεβαίως ! Δηλαδή, τι να σου λέω τώρα. Αστεία πράγματα... Οταν ηχογραφούσαμε το πρώτο μας EP ("Songs for Children"), ανακαλύψαμε ότι με τον τρόπο αυτό εξοικονομούσαμε χρόνο και χρήμα. Γλυτώναμε ένα σωρό λεφτά που θα χρειαζόμασταν, κάνοντας μία "σωστή" ηχογράφηση και ξεμπερδεύαμε γρήγορα. Επαναλάβαμε το πείραμα και στο επόμενο EP κι έκτοτε καθιερώσαμε αυτό το στυλ. Κι όμως, σημείωσε ότι υπάρχει ένα τραγούδι μας στο άλμπουμ "Oof", το οποίο γράφτηκε σε δύο κανάλια. Εννοώ, ότι το γράψαμε αρχικά σε ένα κανάλι - το αριστερό νομίζω, μετά γυρίσαμε πίσω την ταινία

και ακούγοντάς το, το ξαναπάιξαμε στο άλλο , προσέχοντας την πρώτη ηχογράφηση, ώστε να σταματήσουμε έγκαιρα στο σωστό σημείο. Είχε πλάκα η όλη φάση αλλά δεν το επαναλάβαμε.

MMB : Ακούγοντας το δίσκο σας, μου φάνηκε πολύ δύσκολο να φανταστώ τους HAPPY FLOWERS να παρουσιάζουν τη δουλειά τους μπροστά στο κοινό Πως θα περιέγραφες μιά συναυλία του γκρούπ ;

Mr. HORRIBLY : Τώρα ερχόμαστε στα δύσκολα. Νομίζω ότι και γιά μένα είναι απερίγραπτη η περιγραφή, αλλά τέλος πάντων, ας προσπαθήσω. Ποτέ δε σχεδίαζουμε εκ των προτέρων το σετ κάποιου σώου. Συνήθως, λίγο προτού ανεβούμε στη σκηνή, αποφασίζουμε με τι θα ξεκινήσουμε. Στη συνέχεια ωρτάμε τον κόσμο γιά το επόμενο. Πολλές φορές, τσακώνομαι με τον MR. ANUS σχετικά με τα κομμάτια που θέλουμε να παίχτούν. Αυτό συμβαίνει και με το κοινό. Άλλοτε πάλι, ο κόσμος θέλει να παρουσιάσουμε κάποιο τραγούδι που το γράψαμε κατ'ευθείαν στο στούντιο, όπως μας ήρθε και το έχουμε ξεχάσει ! Φαντάσου μπέρδεμα που έχει όλη η ιστορία. Νομίζω ότι και στη σκηνή μοιάζουμε βαθουριάρηδες και χαζοί. Μου αρέσει να πηδάω και μέσα στον κόσμο, όμως φορά, στη Δ. Γερμανία κόντεψα να τσακιστώ. Ευτυχώς που το έδαφος βρισκόταν κοντά στο πάλκο, διαφορετικά... γάμησε τα.

MMB : Πόσων χρονών είστε και ποιά είναι τα πραγματικά σας

ονόματα;

Mr. HORRIBLY : Και οι δύο έχουμε πατήσει τα 26, μα ρίχνω μερικές βδομάδες στον Charlie. Το δικό μου όνομα είναι John.

MMB : Πές μου μερικά πράγματα από την ιστορία HAPPY FLOWERS.

Mr. HORRIBLY : Γαμώ το, όλο δύσκολα μου βάζεις... Οι HAPPY FLOWERS ξεκίνησαν το Νοέμβρη του 1983, στο Σάρλοτσβιλ. Συνάντησα τον Charlie σε ένα πανκ συγκρότημα, τους LANDLORDS. Ενα μήνα αφότου σχηματίστηκαν αυτοί, όλα τα μέλη χωρίστηκαν σε ντουέτα, δημιουργώντας υποομάδες. Εμεις, γίναμε HARRY FLOWERS και σε πληροφορώ ότι είμαστε οι μόνοι που συνεχίζουμε ηχογραφώντας και κάνοντας περιοδείες. Μετά τα τρία πρώτα EP, που κόψαμε σε δική μας εταιρία, η Homestead μας πρότεινε ένα συμβόλαιο πολλών εκατομμυρίων \$ (!!!) και έτσι η καριέρα μας πήρε τα πάνω της. Για φέτος προγραμματίζουμε ένα 7ιντσο με τρία κομμάτια, το "Call me Pudge" και ένα άλμπουμ με τίτλο "Lasterday I was Been Bad", όλα στη Homestead. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μας αγαπάνε τόσο, αλλά και πάλι, αυτοί οι Νεουορκέζοι είναι λιγάκι παλαβοί...

MMB : Τι μουσική σ'αρέσει να ακούς ;

Mr. HORRIBLY : (χωρίς ανάσα) Bevis Fond, Black Sabbath, Lydia Lunch, Neuebauten... (Γενικώς αρδιάζει ένα κάρο συγκροτήματα, τα περισσότερα παντελώς άγνωστα σε μένα).

MMB : Πως αισθάνεσαι σαν Αμερικανός πολίτης ;

Mr. HORRIBLY : Παρντόν ; Εννοείς πολιτικά και τα τοιαύτα ; Λοιπόν δεν είμαι περήφανος που είμαι Αμερικάνος, ή τουλάχιστον δεν είμαι πατριώτης. Το ίδιο θα ένοιωθα αι βρισκόμουν και σ' οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη. Ούτε είμαι περήφανος που είμαι λευκός. Δεν με πολυενδιαφέρει η πολιτική, την έφτιαξαν γιά τα κορόδια και τις αιματορουφήχτρες. Νομίζω ότι, πρωσπικά, αείζω τον κόπο γιά ότι είμαι και όσα κάνω.

MMB : Πως διαλέξατε το όνομά σας ;

Mr. HORRIBLY : Αν δε σ' αρέσει, να κλείσω το τηλέφωνο ! Είχαμε ακούσει μία συνέντευξη ενός γκρούπ α-

πό τη Νέα Υόρκη, που δήλωναν ότι θα ένοιωθαν ανόητοι αν π.χ. λέγονταν HAPPY FLOWERS. Φυσικά, το υιοθετήσαμε αμέσως και δε νοιώθουμε καθόλου βλάκες. Αντίθετα είμαστε πολύ περήφανοι. Ο τύπος που έκανε τη δήλωση αυτή, τώρα παίζει στους Das Damen. Πάντως, όσα και να γράψεις γιά μας, πάλι λίγα θα είναι!

MMB : Παρόλη τη φασαρία που κάνετε, δε θα μπορούσα να σας κατατάξω στα Hardcore συγκροτήματα.

Mr. HORRIBLY : Δεν είμαστε Hardcore. Εξάλλου εσεις στην Ευρώπη έχετε πολύ διαφορετική αντίληψη γιά το είδος. Απλά παίζουμε πο-

λύ δυνατά. Πάντα δυνατά. Μιά φορά, σ'ένα κλαμπ του Σάρλοτοβιλ, διακόψαμε μιά εμφάνιση, επειδή μας ζήτησαν να χαμηλώσουμε την ένταση. Οι HAPPY FLOWERS είναι ο εφιάλτης των απανταχού ηχοληπτών. Μας μισούν θανάσιμα!

MMB : Πως σας φάνηκε το περιοδικό μας ;

Mr. HORRIBLY : Απίθανο ! Μακάρι να μπορούσα να το διαβάσω.

Κάπου εδώ, έληξε και η κουβέντα μας με τον MR. HORRIBLY - CHARRED - INFANT. Συμφωνήσανε να τα ξαναπούμε αλληλογραφικά, και ανταλλάξαμε θερμότατες ευχές, ωσάν πολιτικοί

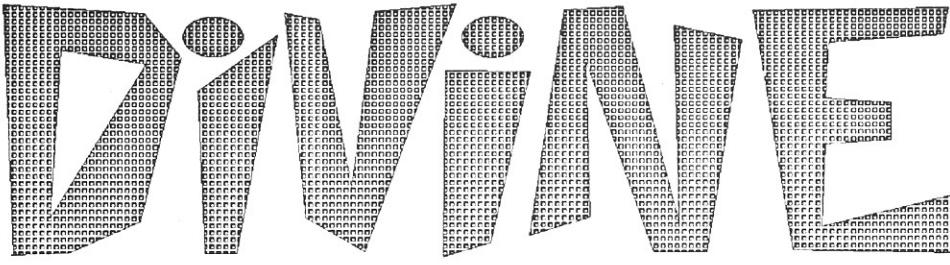
αρχηγοί. Λίγο μετά, ακούγοντας ξανά το δίσκο τους, διαπίστωσα ότι οι HAPPY FLOWERS μέσα από την πλάκα τους, ανησυχούν βαθύτατα γιά την χαμένη παιδικότητα. Δεν ξέρω αν οργιάζει η φαντασία τους, πάντως κάτι τέτοιο θέλω να πιστευω. Εαν τώρα εσεις, αποφασίσετε να κάνετε κάποιο δώρο σε ένα εκολλαπτόμενο γιάπι φίλο σας, αγοράστε του ένα άλμπουμ των δύο ανεκδιήγητων Βριτζινιανών. Που ξέρετε, μπορεί να του κάνει καλό. Ανεπανόρθωτο καλό...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ HAPPY FLOWERS

- Mom, I gave the Cat some Acid (Καλοκαίρι 84, στη συλλογή "Brain Of Stone" / Bad Compilation Tapes)
- Songs for Children EP (2/85, Catch Trout)
- Now We are Six EP (7/85, Catch Trout)
- Colors in the Rain/All I got were clothes for Christmas (10/86, στη συλλογή "God's Favourite Dog", Touch and Go)
- Making The Bunny Pay EP (7/87, Catch Trout)
- My skin Covers my Body LP (7/87, Homestead)
- I want my teeth back/Daddy melted (8/87, "Los Olivados Com pil." κασέτα)
- Don't make me eat it (3/88, "Godsmell Comp.", Empty)
- They Cleaned My Cut With a Wire Brush EP (6/88, Homestead)
- I Crush Bozo LP (7/88, Homestead)
- I wish I was Adopted (10/88, "Human Music Comp.", Homestead)
- B B Gun EP (4/89, Homestead)
- Oof LP (4/89, Homestead)
- Too many Bunnies CD (5/89, Homestead, επιλογή 26 κομματιών)
- Make the Cat stop Talking/So What (4/90, "Magic Ribbons Comp. Vol 1.", Leopard Gecko)
- Call me Pudge EP (5/90, Homestead)

ΟΙ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΕΣ

από τον Σπυρο Τσακιρη

Τώρα οι γυναίκες μπορούν να κοιμούνται ήσυχες. Οι ψεύτικες βλεφαρίδες και οι ερωτικές ικανότητες σε στιγμές παροξυσμού, ποτέ δεν πρόδωσαν τα λαίμαργα χείλη του DIVINE. Οι άνθρωποι όμως και η ακαταλόγιστη κατανάλωση - σε μεγάλες ποσότητες - φαγητού, τον "έστειλαν" στις αρχές της άνοιξης του 1988, να σκανδαλίζει από τότε και στο εξής τον Αγιο Πέτρο.

Όταν τα άλλα παιδιά της ηλικίας τους έπαιρναν μέρος σε ατέλειωτους Μαραθώνιους χορού ή όταν οι πατεράδες τους, ξυλοκοπούσαν μαύρους, μέχρι θανάτου στη Βαλτιμόρη του 1965, κάποια άλλα παιδιά με μπροστάρη τον 17χρονο τότε Τζον Γουότερς, μαζεύοντουσαν τα Σάββατα και έφτιαχναν φιλμάκια.

Ομοφυλόφυλοι, φρικιά, βαρεμένες γκομενίτσες και ότι σκατόφατσα μπορούσε να ανεχτεί τον Γουότερς, έπαιρναν μέρος στα ταινιάκια αυτά και στα "πάρτι" που επακολουθούσαν. Μαζί, λοιπόν, με αυτούς τους κατα τα άλλα θαυμάσιους νέους, συμμετείχε και ένας νεαρός κομμωτής. Στρογγυλούλης, διάφανος, με "λεπτές" κινήσεις και με χείλια που θα τα ζήλευαν πολλά κορίτσια της ηλικίας του.

Τα φιλμάκια ήταν με μηδέν έξοδα, αφού έκλεβαν τα φίλματα και μια κοπελιά της παρέας που διούλευε σε φωτογραφείο, φρόντιζε για την εμφάνισή τους. Τα δυο πρώτα 8ράκια του Γουότερς, ήταν το "Hag in a black" και το "Leather Jacket". Μετά, τα βράδια, μαζεύονταν και τα έβλεπαν όλοι μαζί και ίσως μπορείτε να φανταστείτε τι γινόταν στη συνέχεια. Σιγά - σιγά το κοινό μεγάλωνε και

σε τρία περίπου χρόνια, το 1968, ήταν που ο Γουότερς αποφάσισε να κάνει μια "υπερπαραγωγή". Πρωταγωνίστης, ποιός άλλος από τον DIVINE. Το παιδί που ήταν διατεθμένο να κάνει και την πιο μεγάλη τρέλα με την πρόφαση του φιλμαρίσματος, κάτι που ίσως φοβόταν ή και ντρεπόταν να κάνει στη ζωή του, δικαιωματικά κέρδισε τον "πρώτο ρόλο", αφού οι περίεργες ταινίες του Τζόν Γουότερς, μαζί με μια φτηνή περνογραφία, τις ακραίες και πολλές φορές διεστραμένες ιδέες του, δύσκολα θα έπειθαν κάποιους άλλους να κάνουν όλα αυτά. Γυρνάμε λοιπόν, στην "υπερπαραγωγή" του Γουότερς. Εκείνος, βρήκε τον τρόπο να εξασφαλίσει μια μήνυση και να προσπαθήσει να ρεζιλέψει ένα πολύ γνωστό όνομα που είχε συνδεθεί με το Αμερικανικό Ονειρο.

TZAKI KENNENTY: Αυτό το πρόσωπο κλήθηκε να ενσαρκώσει ή για την ακρίβεια να ξεφτιλίσει το DIVINE.

Ο ζωηρούλης DIVINE φόρεσε σεντυπωσιακές περούκες, μεγάλα ψεύτικα βυζιά, αν και τα δικά του δεν ήταν καθόλου άσχημα, χρησιμοποίησε το πιο κακό του ύφος, ξύρισε ότι τρίχα υπήρχε στο σώμα του και τέλος ματαμορφώθηκε σε μια γυναίκα τεραστίων διαστάσεων και "τεράστιου" χαβαλέ.

Με τον καιρό, τα ονόματα του Τζόν Γουότερς και του DIVINE, άρχισαν να ξεπερνούν τα σύνορα της Βαλτιμόρης. Όλα τα άτομα που βρίσκονταν στο "περιθώριο", μα και όσοι το παίζαν πριθωριακοί, ενδιαφέρθηκαν για τις ταινίες του Γουότερς και τις έβρισκαν με τις καμπύλες του DIVINE. Μα δεν ήταν μόνο αυτό. Οι διάλογοι που χρησιμοποιούσε ο Γουότερς, ο απλός τρόπος τεχνι-

κής και φυσικά όλα αυτά που συνέβαιναν στις ταινίες και που δε θα μπορούσαν να συμβούν στην καθημερινή ζωή του καθενός, ήταν μερικά από τα δολώματα που έκαναν τους "άλλους" να τσιμπούν. Ήταν όμως αυτά τα τεχνάσματα πραγματικότητα για τους δημιουργούς αυτών των φιλμς.

Η "άνοιξη" για τον DIVINE, έρχεται το 1972 με την ταινία "POZ ΦΛΑΜΙΝΓΚΟΣ". Μια ταινία που δεν κόστισε πάνω από 12.000 \$ και που κανείς απ'τους συντελεστές δεν πίστευε ότι θα είχε διαφορετική τύχη από τις υπόλοιπες του Τζόν Γουότερς. Κι όμως το θαύμα έγινε.

Ολα κυλούσαν ήρεμα μέχρις ότου ένα μικρό γραφείο διανομής ενδιαφέρθηκε. Τα "POZ ΦΛΑΜΙΝΓΚΟΣ" έκαναν την έκρηξή τους σε όλο τον κόσμο. Ακόμα και στην Αμερική. Μα η λογοκρισία θα επέμβει εκεί και θα κόψει όλες τις ερωτικές σκηνές και όπως λέει χαρακτηριστικά ο Γουότερς "στην Αμερική δεν μπορείς να κάνεις έρωτα δημόσια, μπορείς όμως να φας, όσα σκατά θέλεις".

Οι σκηνές της ταινίας "δαγκώνουν", οι ακρότητες διαδέχονται η μια την άλλη, η αίσθηση του χιούμορ είναι μοναδική, είναι το κάτι άλλο. Η Μπαμπ (DIVINE) ζει έξω από την πόλη σ'ένα κινητό σπίτι μαζί με την "προβληματική" μητέρα της. Μαζί τους μένει και ο γιός της Μπαμπ, ένα φρικιό με σεξουαλικά απωθημένα, ο οποίος, παραδόξως, μόνο τη μητέρα του δεν έχει πηδήξει. Πηδέται όμως με την γκόμενά του και της βάζει ανάμεσα στα πόδια της (στο γνωστό σημείο), ένα ζωντανό κοτόπουλο, που φυσικά πεθαίνει.

Απ'την άλλη μεριά η

Μπαμπ, δεν έχει σταματήμα. Κατουράει στο δρόμο, γαμάει όποιον βρει, δέρνει επίσης όποιον βρει, ακούει και χορεύει μόνο rock, κάνει τρελά πάρτι και τα δώρα που της φέρνουν - και που η ίδια προτιμά - είναι σκατά, σκόνη για ψείρες και κεφάλια ζώων. Διαλύει κυριολεκτικά όποιον μπάτσο της

κολλάει, πόσο μάλλον αν προσπαθήσει να τη συλλάβει.

Το γκαγκ της ταινίας είναι το τέλος, όπου η Μπαμπ, τωει στην πραγματικότητα τα σκατουλάκια ενός σκύλου και "ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ" περιπαιχτικά με το κοινό, βγάζοντας τη γλώσσα της και γλύφοντας τα χείλη της.

Λίγο πολύ, έτσι ήταν η ζωή του DIVINE. Ο παραλογισμός των οδηγούσε στα άκρα. Ο παραλογισμός των σκότωσε.

Δεν άφηνε τίποτα από αυτά που μπορούσαν να γίνουν. Όλες τις απολαύσεις έπρεπε να τις γευτεί και τελικά τις γεύτηκε. Ήταν όμως αυτές οι απολαύσεις που τόν "έστειλαν".

Μάθαμε ότι ο DIVINE πέθανε από υπερβολικό παχος την ώρα που κοιμόταν. Ο ποιος θέλει το πιστεύει. Ανθρωποι "αγγελικά πλασμάτων" όπως ο DIVINE δεν πεθαίνουν ποτέ φυσιολογικά και για την ακρίβεια δεν πεθαίνουν ποτέ. Αν όμως είναι απαραίτητο να μετακομίσουν στον ουρανό, τότε τα πράγματα γίνοντα δύσκολα.

Αν η Εύα κατάφερε να ξελογίσει τον Αδαμ με ένα μήλο, τότε ο DIVINE με τα ολοστρόγγυλα κολομέρια του θα αποπλανήσει τον Αγιο Πέτρο κι όλους τους αγγέλους. Και αν ο κόσμος τώρα περνάει αυτά τα δεινά για το προπατορικό αμάρτυρα, φανταστείτε τότε τι θα συμβεί σε μερικά χρόνια.

Κυρίες και κύριοι, ο DIVINE έχει πια μετακομήσει στους Ουρανούς. Εκείνοι που θα πρέπει τώρα να ανησυχούν, είναι οι Angels.

Κυρίες και κύριοι, μόλις προλαβαίνετε να φτιάξετε την κι βωτό σας

H
H
HTAN
EINAI
KAI
ΘΑ
EINAI

Ο Βασίλης Καραγιάννης, ενώ ταλαιπωρεί τις χορδές της κιθάρας του.

16

ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Αν δε μας απατά η μνήμη μας, ξεκινήσαμε κάπου το 1987 και αρχικά ψαχνόμασταν με πρόχειρες εγγραφές σε τετρακάναλο. "Κυκλοφορήσαμε" και μία κασσότα με τίτλο "ΣΥΓΝΩΜΗ, ΗΡΘΑΤΕ ΔΕΥΤΕΡΟΣ", από όπου μερικά κομμάτια μπήκαν και στο δίσκο, αλλά στη απολίτιστη μορφή τους. Αργότερα, το 1988 κάναμε την παρθενική συναυλία και ακολούθησαν κι άλλες, καθώς και μια δεύτερη κασσότα με τίτλο "ΟΣΑ ΠΑΙΡΝΕΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ". Σε κάποια φάση και με σχεδόν πλήρη επίγνωση ευθύνης, είπαμε να επεκταθούμε από το τετρακάναλο σε δεκαεξακάναλο, με τη διαφορά πως αυτή η επέκταση στα 12 κωλοκανάλια στοιχίζει κάτι παραπάνω. Τέλος πάντων επιλέξαμε 10 τραγούδια και το περασμένο καλοκαίρι (1989) γράψαμε, ευτυχώς, το πρώτο μας άλμπουμ. Το "ευτυχώς" πάει στο ότι ήταν καλοκαίρι, ντάλα ο ήλιος, άδεια σαν κουμπαράς η θεσσαλονίκη και εμείς από τις τέσσερις το μεσημέρι αρχίζαμε ηχογράφηση.

Τα τραγούδια που γράψαμε, ήταν τα δέκα παλιότερα που παίζαμε, αφήνοντας έξω κάποια καινούργια και βέβαια ο ίχος είχε δουλευτεί πριν μπούμε στο στούντιο. Αυτό που τελικά μέτραγε εκτός από το αποτέλεσμα, ήταν να τα πηγαίνουμε καλά μεταξύ μας. Ως συνήθως συμβαίνει, ο δίσκος σε άλλα σημεία βγήκε αυτό που θέλαμε και σε άλλα όχι.

Με το φθινόπωρο ήθαν τα πρωτοβρόχια, οι ξηρασίες και οι ομίχλες και τελικά ο δίσκος "ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΤΣΕΠΗ κυκλοφόρησε με δικά μας έξοδα και ευθύνη φέτος το Φεβρουάριο, σε ετικέττα της Lazy Dog και διανομή από την Smash/Didi. Στο μεταξύ έχουμε κάνει πολλές συναυλίες στο Στέκι της Φιλοσοφικής, στο Ονειρο, στον Ελλήσποντο- μιλώντας για τη θεσσαλονίκη, στο Rock Palais, στο AN, στη Villa Amalias στην Αθήνα και μερικές ακόμα στην επαρχία.

Αυτές τις μέρες δουλεύουμε πάλι σε τετρακάναλο καμμιά δεκαριά καινούργια τραγούδια και ίσως να κυκλοφρήσουμε κάπι. Επίσης για το καλοκαίρι έχουμε προγραμματίσει αρκετές συναυλίες σε όλη την Ελλάδα και ελπίζουμε να πραγματοποιηθούν οι περισσότερες από αυτές. Να αναφέρουμε ακόμα, ότι από το Γενάρη του 1989, συμμετέχουμε μαζί με τους Γκούλαγκ, Ναυτία και Sunset Stories στην ομάδα "3x4" που διοργανώνει σχεδόν κάθε Σάββατο τα live στο Στέκι της Φιλοσοφικής.

Τελειώνοντας, τα μέλη των HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI είναι οι: Βασίλης Καραγιάννης - κιθάρα, Μιχάλης Ζαγλανάκης - τύμπανα, Διονύσης Γαντζίας - φωνή και Μιχάλης Κοτσυφάκης - μπάσο. Ο τελευταίος, τα περασμένα χριστούγεννα, έπεσε θύμα απαγωγής κάποιου λοχία και μέχρι να πάρει μετάθεση για θεσσαλονίκη, αντικαθίσταται κατά καιρούς στα live από τον G. T. Vampir των Γκούλαγκ.

MMB: Τελικά τί σημαίνει Ήταν Είναι Και Θα Είναι;

Στο λεξικό που φάεις δεν το είχε. Απ' τους στίχους του ομώνυμου τραγουδιού συμπεραίνουμε ότι μάλλον μιλάει για ένα τύπο - μέλος της συμπαθούς τάξεως των μπανιστηρτζήδων. (...Ανύποπτα περνούν μπροστά του χέρι-χέρι ..." κλπ.)

MMB: Πώς θα χαρακτηρίζατε τη σημερινή Rock'n'Roll κατάσταση στην Ελλάδα;

Χώροι για live τουλάχιστον σε Αθήνα και Θεσ/νίκη υπάρχουν, τόσο που οι συναυλίες κοντέυουν να γίνονται ρουτίνα, ειδικά στην Αθήνα. Επίσης κουτσάσ στραβά τα γκρουπ τα καταφέρνουν να κυκλοφορήσουν δίσκο, ή έστω κάποιο single. Το κοινό στις συναυλίες είναι αυτό που ήταν πάντα, άλλοτε σε επίπεδο φίλων των συγκροτημάτων, άλλοτε να κουτσομπολεύει ή να χασμουρίεται κ.ο.κ. Στην όλη ιστορία αρκετοί χώνουν κάποια φράγκα, σχεδόν κανένας δεν κονομάει λόγω του περιορισμένου κύκλου και τελικά το ροκ στην Ελλάδα είναι έντιμη φάση πλήρη όμως ανώδυνη.

MMB: Είναι περισσότερο από φανερό ότι υποστηρίζετε τις καταλήψεις των σπιτιών και διάφορες άλλες εκδηλώσεις ... θρησκευτικού περιεχομένου. Ποιά είναι η γνώμη σας γι' αυτά;

Οχι και πολύ διαφορετική απ' την πλειοψηφία αυτών που κρατάνε το Merlin's στο χέρι τους, οπότε ας μην επαναλαμβάνονται ειπωμένα πράγματα. Να εκφράσουμε μόνο την συμπόθειά μας στους καταληψίες και ειδικά σ' αυτούς της Χαρ. Τρικούπη που μόλις σήμερα διαβάζαμε στις εφημερίδες ότι έγιναν τσακωτοί, μεταξύ αυτών και κάποιοι φίλοι μας. Πραγματικά, μετανιώσαμε πικρά που στις πρόσφατες εκλογές ψηφίσαμε N.D. γι' αυτό και στην επόμενη συναυλία πρώτο - πρώτο θα παίξουμε ένα τραγούδι αφιερωμένο στο κυβερνών κόμμα, το καινούργιο μας hit "Mitsotakis blues".

Με την ευκαιρία αυτή να πούμε ότι στην "Αμαλίας" που παίζαμε, ο χώρος ήταν φανταστικός, ένα εγκαταλε-

λειμένο σχολείο, ψηλοτάβανο με φθαρμένους απ' τον χρόνο τοίχους και πάνω απ' την σκηνή είχε ξεμείνει μια αφίσσα απ' την εποχή του σχολείου όπου έγραψε "Χαίρε, ω! χαίρε λευτεριά" / Διον. Σολωμός...

MMB: Η σκηνική σας παρουσία, τουλάχιστον τις δυο φορές που σας έχω δει, είναι πολύ δυναμική. Θα εξακολουθήσετε έτσι;

Μάλλον όχι.

MMB: Δεν θα χαρακτηρίζα τη μουσική σας punk, αν και πολλοί έχουν διαφορετική γνώμη. Θα έλεγα ότι βασίζεται σε μια ψυχεδελική κιθάρα και punk rhythm section.

Αχ αυτές οι ετικέττες... Οχι ότι είναι άχροτες, αλλά κατά καιρούς έχουν καλώς ή κακώς ταλαιπωρήσει αρκετά

γκρούπς, όμως προσδίδουν ασφάλεια στο κοινό και προπαντώς αυτοεπιβεβαιώνουν τους μουσικοκριτικούς. Στους χαρακτηρισμούς που δίνεις, μέσα είμαστε κι έχουμε ακούσει κι άλλους.

MMB: Ακούγωντας το δίσκο ένοιωσα όμορφα, αλλά η παραγωγή νομίζω πως είναι αρκετά προβληματική. Η φωνή του Διονύση χάνεται και γενικά κάποιες στιγμές επικρατεί ένα χάος που δε νομίζω ότι το επιδιώξατε.

Η πρώτη φορά πονάει. Πολλά πήγαν στραβά, αλλά θα μπορούσαν να είχαν πάει και περισσότερα, όπως βέβαια και λιγότερα: Ελλειψη

χρημάτων, παραγωγού, πείρας κλπ. Πάντως στην προκειμένη περίπτωση, καμμιά φορά η πρώτη φορά πονάει τόσο που θες να δοκιμάσεις και μια δεύτερη.

MMB: Πώς βλέπετε να εξελίσσονται τα rock πράγματα στην δεκαετία του 90 στην Ελλάδα και στο εξωτερικό;

Πραγματικά, δεν έρουμε! Ισως να είναι μια συνέχεια των 80's, ίσως να ξεφυτρώσει μια αναβίωση αυτή τη φορά των 70's, ίσως και να υπάρξει κάτι νέο και πραγματικά καλό, σαν έκπληξη και σαν αντίδραση στα προηγούμενα, και θάναι άξιο να μνημονεύεται στα 00's decades.

MMB: Γενικά φαίνεται να σας αρέσει η φασαρία. Εχετε δεχτεί επιρροές από άλλα

τον Barrett.

MMB: Πώς νοιώθετε πάνω στη σκηνή;

Συνήθως όπως ο ακροβάτης στο σχοινί που από κάτω του υπάρχει ευτυχώς το δίχτυ. Καμμιά φορά πάντως, και σαν τον ακροβάτη πάνω σε χαλαρό σχοινί και χωρίς το δίχτυ, που -απεγνωσμένος- πιάνει κρύος ιδρώτας γιατί είναι ετοιμόρροπος και την τελευταία στιγμή οι θεατές του τσίρκου τον λυπούνται και φωνάζουν "Οχι, μη, εντάξει, δεν θα ζητήσουμε πίσω τα λεφτά" κι αυτός ανακουφισμένος λέει "Σας ευχαριστώ πολύ, μου σώσατε τη ζωή, αύριο στις 5 πάλι το ίδιο νούμερο".

MMB: Τί μελλοντικά σχέδια ετοιμάζουν οι Ήταν Είναι Και Θα Είναι;

Εχοντας δει τον "Μάγειρα, τον Κλέφτη, τη Γυναίκα του και τον Εραστή της", όπου

στο τέλος ο Μάγειρας έχει μαγειρέψει τον Εραστή, ο Κλέφτης αναγκάζεται να τον φάει με μαχαίρι και πηρούνι και η Γυναίκα του μπάμ - μπαμ τον σκοτώνει λέγοντας "Καννίβαλε". Αυτό θέλουμε και μεις στο μέλλον: να σκοτώσουμε του καννίβαλους! Κι αν δεν τα καταφέρουμε ας γίνουμε και μεις ψητοί στο φούρνο. Η έστω σα συγκρότημα, να αναδειχτούμε σε απλούς καλούς μάγειρες. Εκτός κι αν, τέλικα, είμαστε εμείς οι καννίβαλοι... Εχεις προσέξει στο τέλος που γυρνάει η κάμερα κι αυτό το "Καννίβαλε" είναι σαν να το λέει η γυναίκα στον κάθε θεατή ξεχωριστά; Το πάν είναι με ότι συμβαίνει γύρω να παραμένεις άνθρωπος.

Noise Promotion Co.

Συνέντευξη στη Γιάννα Μπαλάτσα

Συναντήθηκαμε με την ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΩΘΗΣΗΣ ΘΟΡΥΒΟΥ κάπου στη Θεσσαλονίκη και μας είπαν μερικά ενδιαφέροντα πράγματα για αυτούς αλλά και γενικότερα γιά το τι γίνεται στα πέριξ της rock' n' roll σκηνής.

Tους NOISE PROMOTION COMPANY, αποτελούν ο ΜΠΑΝΤΟΥΚ (Γιώργος) - κιθάρα, φωνητικά, ο Π. ΑΡΑΦΩΝ(Αλέξης) - ντράμς και ο ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ(Θοδωρής) - μπάσο.

Πρώτη εμφάνιση των N.P.C. στη Θεσσαλονίκη, ήταν στη "Σελήνη" το 1985 ενώ πιό πριν είχαν παιξει σ' άλλες πόλεις έξω από το κέντρο. Ήδη στο ενεργητικό τους έχουν δυο άλμπουμ, το "Silence" και το "Catalogue". Ολοι κατάγονται απ' τη συμπρωτεύουσα, γνωρίζονται κάπου 17 χρόνια και παίζουν πολλά χρόνια μαζί, προτού ακόμα σχηματίσουν το γκρουπ. Γ' αυτό είναι πολύ δεμένοι μεταξύ τους τόσο μουσικά, όσο και σκηνικά.

Τη συνέντευξη παραχώρησαν ο Μπαντούκ και ο Ευκάλυπτος.

MMB : Πως θα χαρακτηρίζατε το είδος μουσικής που παίζετε;
Άλλοι το τοποθετούν στο garage, άλλοι στο garage funk κ.λ.π.

Μπαντούκ : Το είδος ανήκει στα σπονδυλωτά θηλαστικά...

Ευκάλυπτος : Προφανώς, val...

Μπαντούκ : ...κυρίως της μεταδεινοσαυρικής περιόδου.

MMB : Εχετε κάποια σχέση με την κτηνιατρική;

Ευκ. : Οχι! Άλλα είμαστε φιλόδωροι.

Μπαντ. : Εγω κάποτε δούλευα εκει...

Ευκαλ. : Σαν πειραματόζωο! (γέλια). Και εγω πήγα και τον γλύτωσα...

MMB : Ποιές οι μουσικές σας επιφροές και τι ακούσατε την τελευταία εβδομάδα;

Ευκαλ. : Επιφροές, επιφροές, επιφροές... Λοιπόν! Velvet Underground, Velvet Underground, Velvet Underground...

Μπαντ. : Ευκάλυπτε, μίλα για τον εαυτό σου!

Ευκαλ. : (γελώντας) Γεννήθηκα το '44 στο Νιού Τζέρσεϊ.

Μπαντ. : Λοιπόν, ναι! Νέα Υόρκη και Λονδίνο και Αμερικάνικο Νότος.

Ευκάλ. (στο κασετόφωνο) : Ο Μπαντούκ ήταν αυτός οχι εγώ. Εγώ δεν έχω σχέσεις με τον Αμερικάνικο Νότο. (καινούργια γέλια).

MMB : Μπαντούκ, τι άκουσες την τελευταία εβδομάδα;

Μπαντ. : Lou Reed με John Cale, το "Songs for Drella", μαζί με Naked City, Television Personalities.

Ευκαλ. : Εγω άκουσα και τον καινούργιο του Cave.

MMB : Μπράβο, ρε!

Ευκαλ. : Σπουδαία δήλωση, ε; Πω, πώσο τον μισώ αυτόν τον άνθρωπο...

Μπαντ. : Τον Cave ή εμένα; Ευκαλ. : Εσένα (νέα γέλια). Οχι, τον Cave.

MMB : Είσατε χρόνια μαζί, έτσι;

Ευκαλ. : Λοιπόν, γνωριζόμαστε από παλιά. Από τη λίθινη εποχή, δηλαδή πολλά χρόνια. Αποφασίσαμε να εκφραστούμε δημοσίως κι έτσι φτιάχαμε το συγκρότημα.

MMB : Και γιατί NOISE PROMOTION CO., παιδιά;

Ευκαλ. : Και γιατί όχι; Εξάλλου ο θόρυβος είναι κάτι σχετικό. Εξαρτάται τι εννοεί ο καθένας θόρυβο. Στην αρχή ήταν Εταιρία Προωθήσεως Κορασίδων, αλλά μετά το αλλάξαμε.

MMB : Μετά απογοητευτήκατε και το αλλάξατε...

Ευκαλ. : Δε γιαμεί ο κόσμος με τέτοια ονόματα!!

Μπαντ. : Ας μην ξεχνάμε τον γενικό αποπροσανατολισμό της ελληνικής σκηνής σ' αυτόν τον τομέα. Γιαυτό και τα 10 στα 11 συγκροτήματα διαλύονται μόλις τακτοποιηθούν απ' αυτή την άποψη.

MMB : Αυτό δεν τόχα σκεφτεί! Μα τέλος πάντων πείτε μου μερικά πράγματα για την ανεξάρτητη σκηνή στη Θεσσαλονίκη!

Ευκαλ. : Κύταξε να δεις. Κατ' αρχήν για να γράψεις μουσική πρέπει να θέλεις να δώσεις κάτι. Εγώ, εκτος από το πέντε γνωστά συγκροτήματα της Θεσσαλονίκης δεν ξέρω τίποτε άλλο για την ανεξάρτητη σκηνή με την έννοια ότι δεν υπάρχουν ντο-

κουμέντα. Δηλαδή δίσκοι κλπ. Το βασικό είναι να έχεις ιδέες. Να έχεις ιδέες, να θες να τις περάσεις και να έχεις το ταλέντο να τις κάνεις πραγματικότητα. Μπορεί να έχεις ιδέες, αλλά να μη μπορείς να κάνεις τίποτα μ' αυτές, οπότε είναι αποτυχία και μπορεί να έχεις ταλέντο και ιδέες, αλλά να μην μπορείς να τις περάσεις στον κόσμο. Οπότε κάθεσαι σπίτι σου και παίζεις.

MMB : Στη Θεσσαλονίκη όμως, έχουν προκύψει πολλά γκρουπάκια, είτε μέσα από τζαμαρίσματα, είτε με άλλους τρόπους.

Ευκαλ. : Το τι συμβαίνει με όλα αυτά τα συγκροτήματα που μου λες, που υπάρχουνε και τριγυρνάνε και κάνουνε, δεν ξέρω. Εγώ πέντε γκρούπ ξέρω ας πούμε, που δουλεύουν και κάνουν ωραία πράγματα. Θες ονόματα; Δε θάθελα να πω ονόματα.

Μπαντ. : Και δουλεύουν, και το κάνουν και τους χαιρόμαστε. Άλλα από κει και πέρα είναι στο χέρι του κάθε συγκροτήματος να αποδείξει και να δικαιώσει την ύπαρξή του.

MMB : Και με τις ανεξάρτητες εταιρίες τι γίνεται, αφού για να προωθήσει κάποια ένα γκρουπ, πρέπει να έχει κάτι χειροπιαστό στα χέρια της, κάποια σοφαρή δουλειά.

Μπαντ. : Μα δε μιλάμε για επαγγελματικά προσεγμένη δουλειά.

Ευκαλ. : Βασικά μιλάμε για επαγγελματική συνείδηση. Μια εταιρία ψάχνει σε ένα συγκρότημα την επαγγελματική συνείδηση. Αν αυτή δεν υπάρχει, τότε τι να το

κάνεις Δηλαδή, εντάξει, ας μη θάβουμε και τις εταιρίες. Μπαντ. : Μπορεί, εξ' άλλου κάποιος να βγάλει μόνος του τη δουλειά του.

Ευκαλ. : Ναι. Αν δεν δίνει μία για το πως νοιώθει ο άλλος που θα χώσει τα λεφτά. Δε μιλάμε εκ του ασφαλούς. Προσοχή! Δεν έχουμε συμβόλαιο...

Μπαντ. : Όλα αυτά είναι δυσκολίες ή ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία είναι γνωστά από δεκαετίες και πλέον και δε νομίζω πως στέκουν πια σαν δίκαιολογίες. Ο καθένας βρίσκει τον

βλέπουμε κάθε μέρα, ας πάμε να δούμε και κάποιον άλλο".

Μπαντ. : Δηλαδή, δε μας φταίει κανείς άλλος πέρα από τον εαυτό μας.

Ευκαλ. : Ετσι και μεις δεν πρόκειται να κάνουμε πολλές συναυλίες.

MMB : Να μια είδηση. Τι δυσκολίες αντιμετωπίσατε σαν γκρουπ στην ελληνική πραγματικότητα;

Μπαντ. : Δεν είμαστε τόσο καλοί στο να κλαίμε. Ετσι μπορείς να ρωτήσεις κά-

MMB : Σε μερικές συναυλίες, δίνετε ένα είδος παράστασης, θα έλεγα. Δεν πρόκειται για απλές συναυλίες. Εχετε σκηνική παρουσία εντελώς διαφορετική.

Ευκαλ. : Μας αρέσει να το κάνουμε. Συμβαίνει από τότε που ξεκινήσαμε και θέλουμε να το συνεχίσουμε.

Μπαντ. : Δε μας αρέσει να βγαίνουμε κάθε φορά στη σκηνή με τον ίδιο τρόπο. Προσπαθούμε να αντιμετωπίζουμε μια συναυλία σαν ένα ξεχωριστό γεγονός κι

κυκλοφορήσετε δίσκο και μάλιστα "live".

Μπαντ. : Θα είναι τετραπλός ή με τρίωρο βίντεο! Και μια είδηση : Ο Λεφάκης, γνωστός αστρολόγος, θα είναι ο παραγωγός στο καινούργιο δίσκο που θα βγάλουμε στο στούντιο. Κατά τα άλλα, θέλουμε να καταγγείλουμε όλα τα ασύτολα ψεύδη που κυκλοφορούν τώρα τελευταία.

MMB : Κατα τη γνώμη μου, υπάρχει μια κατάσταση επιβολής κάποιων μουσικών παραγμάτων από τα MME και τον τύπο.

Ευκαλ. : Εκεί είναι το άλλο μπουρδέλο.

MMB : Δηλαδή αυτό το φρούτο που λέμε "αναβίωση των '60ς" κλπ., δεν έσκασε τυχαία, αλλά ρόλο έπαιξε ο τρόπος με τον οποίο προβλήθηκε.

Ευκαλ. : Να το πάρουμε λίγο ιστορικά το θέμα, μια και ασχολούμαστε και με την όλη υπόθεση. Μετά την έκρηξη, λοιπόν, του παν, βγήκαν ορισμένα συγκροτήματα τα οποία έπαιξαν πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Μιλάω για το δυο πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '80. Μετά, ξαφνικά, ήρθαν από το εξωτερικό ορισμένες μπάντες που παίζουν rock γενικά με αναφορές στο garage punk των sixties. Βέβαια, δεν ήταν ακριβώς εκείνης της εποχής, αλλά μεταξύ '60ς και '70ς. Μετά ήρθαν και οι δίσκοι με αναβιωτές, κουρέματα, λαχούρια και τέτοια. Οτι ανάλογο έρχεται σε μικρές ποσότητες, στην Ελλάδα γίνεται cult. Βρέθηκαν δυο ψώνια, γράφανε, γράψανε, έ, ο κόσμος το έφαγε το φρούτο και από κει και πέρα, μιλάμε για αναβίωση των '60ς από χιλιάδες συγκροτήματα που γνωρίζουν τρελή επιτυχία στην Ελλάδα και έω δεν τα έρει ούτε η μάνα τους. Σ' αυτό, βέβαια, φταίει ο Τύπος κι όχι κανένας άλλος και μισή ντροπή δική του και μισή του καινού που κάθεται και δέχεται τέτοια πράγματα. Δεν έχω τίποτε με τα sixties, ούτε με την ψυχεδέλεια. Ισα - ίσα η συλογή μου είναι πολύ πλούσια απ' αυτή και μ' αρέσει να τα ακούω και τη βρίσκω. Άλλα δε θεωρώ τη μουσική των '60ς σαν την

τρόπο για να παρακάμψει αυτές τις δυσκολίες.

Ευκαλ. : Εξ' άλλου ένα συγκρότημα δε ζει από τους δίσκους του αλλά από τις συναυλίες (στην ελληνική πραγματικότητα).

MMB : Ναι; Αφου δεν υπάρχει μεγάλο ακροατήριο στην Ελλάδα.

Ευκαλ. : Δεν υπάρχει για τα ελληνικά γκρουπ. Γιατί για τα εισαγόμενα υπάρχει. Γι' αυτό κασ ο συνομπισμός : "Ο δίσκος αυτός θα υπάρχει, ας πάρουμε κάποιον άλλο". Η : "Αυτοί, εδώ παίζουν, τους

ποιον άλλο.

Ευκαλ. : Δεν είμαστε ικανοποιημένοι από την κατάσταση, αλλά από την άλλη δε θέλουμε και να γκρινιάζουμε.

MMB : Πιστεύετε ότι έπικοινωνείτε με το κοινό στις συναυλίες;

Ευκαλ. : Κύτας, εμεις προσπαθούμε να δώσουμε κάτι. Τώρα το αν επικοινωνούμε, θα μιλήσει το κοινό και όχι εμεις. Εμεις δίνουμε. Αν το κοινό παίρνει, επικοινωνούμε. Τουλάχιστο προσπαθούμε...

όχι σαν γκρουπ που κάνει την καθιερωμένη του εμφάνιση. Και γενικά για να μη μπούμε σε ένα κλισσάρισμα. Ευκαλ. : Αυτή είναι και η άποψη του γκρουπ.

MMB : Αλήθεια, γιατί δε σκοπεύετε να δώσετε πολλές συναυλίες;

Ευκαλ. : Θα δίνουμε όποτε μπορούμε. Κι όπου θέλουμε. Δεν υπάρχει άλλη λογική. Δηλαδή, αν μετά από κάποια κτάσταση ευδοκιμεί μια συναυλία, τη δίνουμε.

MMB : Γράφτηκε πως τον Σεπτέμβρη θα

υγειή μουσική των '80ς ή των '90ς έτσι όπως πλασσάρεται.

MMB : Πως είναι οι σχέσεις μεταξύ σας ;

Ευκαλ. : Η σχέση μεταξύ μας είναι καταλυτική. Όλοι μας έχουμε παίξει με άλλους, αλλά έτσι παίζουμε μαζί, προσωπικά δεν το έχω βιώσει με κανένα. Έτσι λειτουργούμε και live.

MMB : Που θα θέλατε να παίξετε στο μέλλον ;

Ευκαλ. : Στη Σελήνη.

Μπαντ. : Στο Live AIDS. Ξέρω πάντως τις πόλεις όπου δε θάθελα να παίξω!

Ευκαλ. : Εχουμε παίξει σε πολλές πόλεις. Ξεκινώντας γεωγραφικά: Αλεξανδρούπολη, Ξάνθη, Σέρρες, Θεσσαλονίκη, Καστοριά, Γιάννενα, Κατερίνη, Πήλιο, Σποράδες, Αθήνα, Ελευσίνα, Καλαμάτα, Σικελία, Καλαβρία, Μπολώνια, Φλωρεντία...Αυτά!

MMB : Πως βγήκαν τα ονόματα Μπαντούκ και Π. Αράφρων ;

Μπαντ. : Τον Αλέξη τον ξέρεις, Θες τίποτα παραπάνω; Είναι ο Λοχίας του γκρούπ. Φωνάζει.

Ευκαλ. : Εχει σοβαρέψει τώρα.

Μπαντ. : Το "Μπαντούκ"...βγήκε, το συνηθίζεις και το αγαπάς.

MMB : Το "Ευκάλυπτος"; Μήπως είσαι Οικολόγος;

Μπαντ. : Εδω μιλάμε για 83 - 84, την εποχή που το πράσινο κίνημα της εποχής μας δεν ήξερε καν την εδαφική σύνθεση της περιοχής του Ανω Αμαζονίου!

Ευκαλ. : Οπότε δεν έχουμε σχέση με τους οικολόγους. Άλλο σαν ιδέα, αλλά δεν ανήκουμε σε καμμία παράταξη. Δε νομίζω πως η πολιτική έχει θέση στη μουσική. Καταγγέλω όλα τα πολιτικά συγκροτήματα...

Μπαντ. : Οχι, εγω νομίζω ότι η πολιτική έχει θέση στη μουσική σα στάση.

Ευκαλ. : Άλλο σα στάση.

Μπαντ. : Άλλο η μουσική, άλλο η κομματικοπόνηση. Ο δηγεί στο να είμαστε εμεις κι εμεις και να διατυπωνίζουμε τις ιδέες μας, αλλά όχι και πολύ μακριά.

Μπαντ. : Και πολλές φορές, κάποιο καλυμμένο μήνυμα μπορεί να είναι πιο αποτελεσματικό. Μιλάω και από την αγλική μου πείρα αυτή

τη στιγμή. Μπορεί, ας πούμε, ο δίσκος του Elvis Costello, το "Spike", χωρίς να αναφέρει ονόματα, να είναι ο πιο αντιθατσερικός, και έτσι είναι για μένα. Και κάποιος να βγαίνει και να λέει : "Μάγκι, γαμήσου" και να μην προχωρά πουθενά παραπέρα. Πρέπει να υπάρχει μια ιδέα από πίσω και να μπορείς να προτείνεις κάτι.

Ευκλ. : Δεν έχω τίποτα με την εναντίωση κάποιου καλλιτέχνη απέναντι στο καθεστώς. Πολλοί τόχουν κάνει πετυχημένα. Ας πούμε ο Biagra τόκανε με επιτυχία.

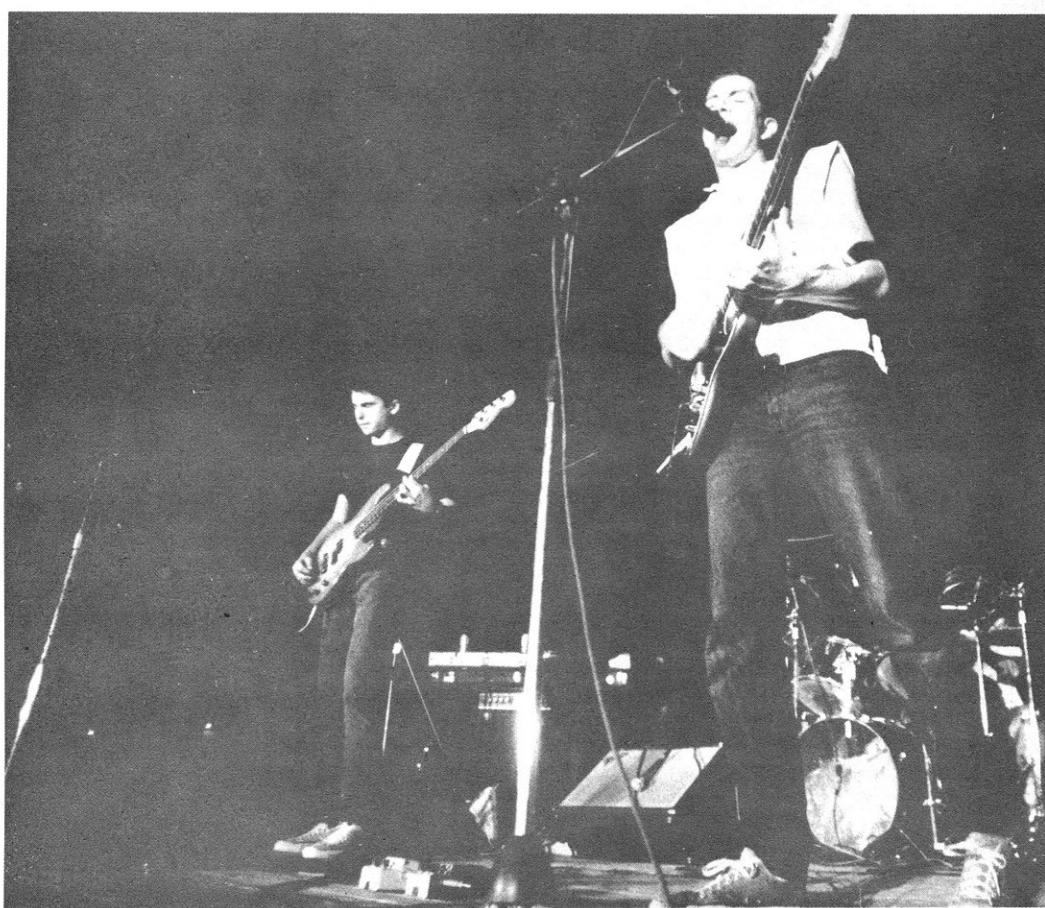
για προσωπικές καταστάσεις, πράγματα που ο καθένας περνάει σε κάποια φάση της ζωής του.

Μπαντ. : Δεν προσπαθούμε να πατρονάρουμε κανένα. Άλλα προβάλλουμε το ότι είναι καλό να είσαι ο εαυτός σου. Δέξου τον εαυτό σου και ενέργησε ανάλογα. Υπάρχουν περισσότεροι δρόμοι που οδηγούν στο σημείο που ζητά να φτάσει κάποιος και περισσότεροι από έναν τρόπο για να πεις το ίδιο πράγμα.

MMB : Πες μας, Γιώργο,

σκηνή, έπαιξα και συνεχίζω να παίζω. Τα πράγματα που συμβαίνουν εκεί είναι πολύ διαφορετικά απ' ότι εδώ. Εδώ έχει φτάσει μια παραμορφωμένη εικόνα στυλ garage που δεν υφίσταται εκεί. Στην Αγγλία η σκηνή παίζει άμεσο και ζωτικό ρόλο στην καθημερινή ζωή καθενός και είναι άμεση επειδή αντανακλά την πραγματικότητα.

Ευκαλ. : Στην Αγγλία, εννοούν κάθε νότα που χτυπάνε. Κι εδώ συμβαίνει αυτό σε πολλά γκρουπ, αλλά τα περισσότερα το κάνουν απλά επειδή έτυχε να την

Μα είναι κι άλλοι που έχουν αποτύχει παταγωδώς.

Μπαντ. : Αυτό που έλεγα : το να βρίζεις δεξιά κι αριστερά δεν οδηγεί πουθενά, είναι απλά εκτόνωση. Η σκέψη θα προτείνει ένα τρόπο διεξόδου. Κι εκτόνωση σημαίνει αντιδρούμε στην υπάρχουσα κατάσταση όπως έχει και την επόμενη μέρα τη δεχόμαστε όπως είναι.

MMB : Εσεις, ποιά μηνύματα πιστεύτε πως δίνετε στον κόσμο;

Ευκαλ. : Νομίζω ότι μιλάμε

περισσότερα από την εμπειρία σου στην Αγγλία, τι πήρες από κει και αν μπορείς να βιώθησεις το γκρουπ.

Μπαντ. : Οτι πήρα κάποια πράγματα, πήρα!

MMB : Αποκόμισες τίποτε απ' την αγγλική σκηνή;

Ευκαλ. : Η σκηνή της Αγγλίας είναι για πέταμα!!!

Μπαντ. : Παρακολούθησα τη σκηνή, μπλέχτηκα με τη

ακούσουν.

ΜΜΒ : Τελικά το underground μπορεί να εκφράσει μια στάση ζωής στην Ελλάδα;

Ευκαλ. : Εκφράζει μια στάση και την ελληνική πραγματικότητα έτσι όπως την έχουν ρίξει επάνω μας. Εμεις δεν θέλουμε να την εκπροσωπούμε γιατί δε μας άφησαν να δούμε τις πραγματικές της διαστάσεις, αλλά χρησιμοποιούσαν την λογική : ή θα το λατρέψετε, ή θα πεθάνετε! Δεν είχαμε περιθώρια εκλογής.

YARD TRAUMA LEE JOSEPH

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ (ΔΙ' ΑΛΛΗΟΓΡΑΦΙΑΣ) ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ

Από τον ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Καιρός είναι, μερικά πράγματα να μπουν στη θέση τους μια και καλή. Αν δηλαδή σας ρωτήσουν ποιά ονόματα σας έρχονται αμέσως στο μυαλό κάθε φορά που αναφέρεστε σε αμερικάνικες garage punk παραγωγές, τι θα απαντούσατε; Φυσικά Gregg Sage και LEE JOSEPH. Δυο ιερά τέρατα του rock'n'roll που από το πρώι μέχρι το βράδι - όποτε δεν βρίσκονται "στο δρόμο" - ακούν τα δεκάδες ντέμο που τους στέλνονται καθημερινά, προσπαθώντας να διαλέξουν το επόμενο με το οποίο θα ασχοληθούν. Και πολύ σπάνια πέφτουν εξω.

Τη φορά αυτή θα ασχοληθούμε με τον LEE JOSEPH, που όλοι θα γνωρίζετε πως περνάει τον καιρό του μοιρασμένο ανάμεσα στις δυο μεγάλες του αγάπες, τους YARD TRAUMA και την DIONYSUS RECORDS. Οι πρώτοι αποτελούν το γκρούπ του και η δεύτερη την εταιρία του που έφτιαξε ο ίδιος, αρχικά για να κυκλοφορεί δίσκους του γκρούπ, μα πολύ γρήγορα για να παράγει και να πρωθεί διάφορες άλλες μπάντες που έκρινε πως άξιζαν τον κόπο. Να αναφέρουμε μερικούς που βρίσκονται ή βρέθηκαν υπό την σκέπη της DIONYSUS; THEE FOUR-GIVEN, THE CYNICS, MARSHMALLOW OVER-COAT, CATTLE, UNTOLD FABLES, KINGS OF OBLIVION, BEGUILDED και μερικοί ακόμα που με

τον ένα ή τον άλλο τρόπο ενισχύουν την made in USA, garage punk σκηνή.

Η ιστορία των YARD TRAUMA ξεκίνησε το 1982, όταν υλοποιήθηκαν τα σχέδια δύο φίλων, του LEE JOSEPH και του JOE DODGE να σχήματίσουν συγκρότημα στο Τούσον της Αριζόνα, μέχρι να μετακομίσουν οριστικά στο Λος Αντζελες. Επαιδαν αντίστοιχα μπάσο και κιθάρα, ενώ τραγουδούσαν και ο LEE υποστήριζε πως μπορούσε να παίζει και όργανο. Μα γνωρίζονταν πολλά χρόνια πριν και είχαν συμμετάσχει σε διάφορα σχήματα, ηχογραφώντας δοκιμαστικά για το κέφι τους.

Την παρέα ολοκλήρωναν ο ντράμμερ TOM LARKINS (μελοντικός Giant Sand) και βοηθά περιστασιακά και ο κιθαρίστας CHRIS BURROUGHS που είχε δικιά του μπάντα με τον Tom, τους NATIONALS.

Δε θα επεκταθούμε στις δραστηριότητες των YARD TRAUMA αφου έχουμε τη συνέντεξη που μας παραχώρησε ο Joseph. Η ουσία είναι πως γνώρισαν πάμπολες αλλαγές στη σύνθεσή τους, με μόνους σταθερούς των Lee και τον Joe. Παρήλασαν διάφορα ονόματα από τις τάξεις της μπάντας και αναφέρουμε τον οργανίστα Lance Kaufman, τον κιθαρίστα των Fourgivens και σημερινό Tommyknocker, Rich Coffee, τον ντράμμερ Paul Sakry (των Untold Fables), τον κιθαρίστα

Walter Neel, τον Τεξανό ντράμμερ των Uncclaimed, Scott Forer και άλλους, για να καταλήξουν στη σημερινή σύνθεση που συμπεριλαμβάνει τον WALTER NEEL και τον ντράμμερ DAVEY STEEL.

Να πούμε ακόμη, ότι οι YARD TRAUMA, σταμάτησαν για ένα διάστημα από το τέλος του 1985 μέχρι τα μέσα του 1987 και ότι ο JOSEPH έχει συμμετάσχει παράλληλα ή όχι, σε διάφορες μπάντες όπως οι Uncclaimed.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

MMB : Από πότε ακους rock'n'roll και πως ξεκίνησες την όλη ιστορία με τη συμμετοχή σου στη σκηνή;

JOSEPH : Ακούω μουσική από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Γεννήθηκα στα τέλη της δεκαετίας του 50 και βαπτίστικα κυριολεκτικά στο rock από τα μεγαλύτερα αδέρφια μου που από το πρώι με τη νύχτα, είχαν το ραδιόφωνο ανοικτό στο διαπασόν. Το 1980, ενώ διεύθυνα ένα μικρό δισκάδικο που όπως - όπως προσπαθούσε να προωθήσει την ανεξάρτητη σκηνή, ίδρυσα μια καστοεταιρία κάτω από το όνομα ICONOCLAST INTERNATIONAL, για να κυκλοφοράνωντας τόσο το δικό μου υλικό, όσο και δουλειές άλλων underground καλλιτεχνών που εκείνη την εποχή σχημάτιζαν μια σπουδαία

μουσική κίνηση στην πόλη. Η DIONYSUS ήρθε αργότερα όταν θέλησα να βγάλω το πρώτο σίνγκλ των TRAUMA και μη θέλοντας να βάλω κανένα πάνω από το κεφάλι μου. Ο Joe με βοήθησε πολύ στην απόφαση αυτή, γιατί είχα άγχος πως τα λεφτά δε θα φτάσουν και θα μπούμε "μέσα". Μου εξήγησε πως αυτό που γουστάρουμε, έτσι κι αλλιώς θα μας έβαζε "μέσα" και τελικά δεν είχε και άδικο...

MMB : Σαν παραγωγός που θεωρείσαι πέρα από μουσικός, φαντάζομαι πως καθημερινά θα ακούς ένα κάρο πράγματα. Τελικά όμως, θα πρέπει πέρα απ' αυτά κάποιες στιγμές να αναζητάς τη μουσική που στ' αλήθεια σε αγγίζει.

JOSEPH : Νομίζω ότι είμαι αρκετά εκλεκτικός, όσον τουλάχιστον αφορά τις μουσικές μου γεύσεις. Να αναφέρω μια λίστα απόσσα μου αρέσουν και ίσως μπορέσεις να βγάλεις κάποιο συμπέρασμα: Punk, τα παλιότερα hardcore, Surf, ψυχεδέλεια, garage από το 1920 ως το 2050(!), Εθνικές μουσικές, τούρκικα, ελληνικά, μαύρες τραγουδιστριες από τα 20's μέχρι τα 50's, Κουβανέζοαφροχαβανεζοασιατικοjazz, Industrial, τα παλιά καλά Rhythm'n'Blues και πολλά άλλα που δεν μου έρχονται αυτή τη στιγμή στο νου. Πάντως υπάρχει διαφορά. Πολλοί πιστεύουν πως είμαι χωμένος μέχρι τα λαμιό στη μουσική που παίζω με το γκρούπ, ή σ' αυτά που εκδίδει η εταιρία. Μα δεν είναι έτσι τα πράγματα. Μ' αρέσουν διάφορα είδη μουσικής και πίστεψέ το, απολαμβάνω τα πάντα αρκει να έχουν ποιότητα. Δηλαδή δεν έχω φυλετικές διακρίσεις ούτε στη ζωή μου μα ούτε και στη μουσική.

MMB : Πως τα φέρνει οικονομικά η DIONYSUS;

JOSEPH : Η DIONYSUS δεν έχει καμμιά εμπορική επιτυχία. Οι δυο πρώτοι δίσκοι των TRAUMA, πούλησαν γύρω στα 3000 αντίτυπα στην Αμερική λέγεται επιτυχία, τι να πω.

MMB : Πως τα είδες τα πράγματα στη δεκαετία που πέρασε; Και τι λες

για τους μουσικούς που ενδεχόμενα θα παίξουν κάποιο ρόλο σ' αυτή που διανύουμε;

JOSEPH : Στ' αλήθεια, δε μπορώ να μιλήσω για πολλά συγκροτήματα ή μουσικούς που θα βγάλουν μουσική στα 90's. Νομίζω πως όλη αυτή η αναβίωση του garage στα 80's, σε γενικές γραμμές, δεν πήρε και τόσο μεγάλες διαστάσεις, όπως πολλοί θέλουν να πιστεύουν. Σίγουρα, υπήρξαν πολλά γκρουπς και δίσκοι που κυκλοφόρησαν από τη σκηνή αυτή, αλλά για την μεγάλη πλειοψηφία η όλη φάση ήταν πολύ underground. Δεν άγγιξε τόσους πολλούς οπαδούς, όσους κανονικά θα έπρεπε να προσελκύσει. Ήταν απλά, ένας τρόπος ζωής που βίωσε ένας περιορισμένος αριθμός ατόμων. Ισως μοιάζει απογοητευτικό, μπορεί να φταίμε και εμείς, μα πού πολύ φταίει το γεγονός ότι δεν κατόρθωσε να ξεσπάσει κάπου και να προσελκύσει το κοινό. Δε χρειάζεται βέβαια ν' αναφερθούμε στο παιχνίδι των πολυεθνικών και των media.

MMB : Σαν παραγωγός είσαι πετυχημένος αν κρίνω από τα τόσα που έχεις βάλει το χεράκι σου.

JOSEPH : Αρχίζω και πάλι να παράγω, πράγμα που είχα διακόψει από τα τέλη του 1988. Τον καιρό αυτό, δουλεύω με τους Electric Ferrets, Love Dolls, Kings of Oblivion για λογαριασμό άλλων εταιριών και με τον παλιό

μου συνεργάτη στο γκρούπ τον Lance Kaufman για τη DIONYSUS. Γενικά μου αρέσει η παραγωγή, αλλά μισώ να κανονίζω τα φωνητικά μέρη μιας ηχογράφησης. Οι περισσότεροι μουσικοί αδυνατούν να χρωματίσουν μία νότα σε συνδιασμό με τη φωνή.

MMB : Να τώρα, κάτι για το οποίο, νομίζω πως πολλούς θα ενδιαφέρει και στην Ελλάδα. Τι γίνεται με τη διανομή δίσκων και όλα αυτά που λέγονται για τα CD;

JOSEPH : Υπάρχουν πολλά προβλήματα που στην κυριολεξία μαστίζουν τις ανεξάρτητες εταιρίες. Τα CD σπρώχνουν ολοένα και περισσότερο το δίσκο έχω απ' την αγορά. Οι διανομείς παραγέλνουν δίσκους και μετά εσύ περιμένεις αόριστα να σε πληρώσουν. Μόλις έρχεται εκείνη η ευλογημένη στιγμή, σου επιστρέφουν τόσους πολλούς που παθαίνεις την πλάκα σου. Λες, "ΑΔΥΝΑΤΟΝ", κι όμως είναι πολύ δυνατό, επειδή είναι τόσο πολύ απασχολημένοι με τους δικούς τους δίσκους, ώστε αναγκαστικά βάζουν τη δουλειά σου στο περιθώριο. Εγώ, στάθηκα πολύ τυχερός να συνεργάζομαι με την MORDAM, μα και πάλι παίρνω τόσες επιστροφές που επανειλημένα έχω σκεφτεί να τα βροντήξω ανα πάσα στιγμή. Βλέπεις, είναι φορές που πιστεύεις τόσο πολύ την αξία της δουλειάς σου, περιμένεις τόσο πολύ να την δεχτούν οι άλλοι και

τελικά μαθαίνεις ότι ούτε καν έφτασε στα χέρια τους. Νομίζω πως αυτό είναι ένα αρκετά ισχυρό χτύπημα, τη στιγμή μάλιστα που έχεις κάνει χιλιάδες μίλια για να σε ακούσουν.

MMB : Παλιά κάποιος μου είχε πει ότι ενδιαφέρεσαι και για την πολιτική, αλλά δεν είμαι σίγουρος αν μου μίλαγαν για σένα.

JOSEPH : Είμαι ενάντια σε κάθε μορφής λογοκρισία και κρατικού ελέγχου. Πολλοί στην Αμερική με θεωρούν αριστεριστή. Εγώ δε θα το τοποθετούσα κατ' αυτόν τον τρόπο. Μου αρέσει να σκέφτομαι ανεπηρέαστα. Δεν μ' αρέσουν καθόλου τα παιχνίδια και το κύκλωμα των πολυεθνικών, όχι επειδή διευθύνω μια μικρή εταιρία, αλλά κυρίως, επειδή τις θεωρώ σαν υπεύθυνες για όλα τα δεινά.

MMB : Πες μου, τι ξέρεις για την ελληνική σκηνή και τι σχέδια έχουν οι YARD TRAUMA για το μέλλον;

JOSEPH : Λατρεύω τους Last Drive! Υπάρχουν και άλλα ελληνικά συγκροτήματα που μου θεωρώ πολύ καλά, μα δεν τα αναφέρω γιατί έτσι και παραλείψω κάποιους θα πούν ότι δε μ' αρέσουν! Οσο για μας, επιμοζόμαστε για μια περιοδεία στην Ευρώπη, και μόλις καθοριστεί θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει! (!!?)

MMB : Τι σημαίνει κατά τη γνώμη σου το

rock'n'roll σήμερα;

JOSEPH : Το rock'n'roll, είναι, στην καλύτερη μορφή του ένα είδος επικοινωνίας και έκφρασης. Μα στην χειρότερη περίπτωση, είναι ένας τρόπος για μερικούς, να αντιγράφουν ιδέες άλλων με καμπιά ένδειξη για την πηγή και ακόμα μιά λύση να κονομάνε μερικοί έξυπνοι νταβατζήδες, εκμεταλλεύμενοι τους ηλίθιους.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ YARD TRAUMA

1983 : Reptile House (cas. Iconoclast Int.) Some People/No Conclusions (7", Dionysus) Town Without Pity (cas. Iconoclast Int.)

1984 : Little Girl Who Left ("Train to Disaster" Compil. Bona -Fide) Some People ("Battle of the Garages vol.2" Compil. Voxx) Yard Trauma (mini LP, Bona -Fide/Dionysus) Christmas Tyme/Party (7", Dionysus)

1985 : Must've Been Something I Took Last Night (LP, Dionysus) No Conclusions (LP, Lolita)

1986 : You Don't Tell Me (flexi, Taint Aura Du Rock zine) I'm Not Like Everybody Else/Music ("Sounds of Now" Compil. Dionysus) Music (LP, LSD)

1989 : Face to Face (LP/CD, Dionysus) Retro - Spex (LP, Traumaphonic) Takes Off (mini LP, Romilar D)

1990 : Eyes/Traumatized/Priority Male (7", Dionysus) Loose Your Head (LP, ακυκλοφόρητο)

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ:

Η "ΜΑΣΤΙΓΑ" ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΔΙΑΒΡΩΣΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

24

Ο καθένας με το μακρύ του και το κοντό του...

Ντοκυμαντέρ φρίκης, με σύριγγες, τα βράδια στην TV, άρθρα "αποκαλυπτικά" στο COSMOPOLITAN κι όπου αλλού, διαλέξεις από τους Lions σε στρογγυλές τράπεζες..Μας έχουν βομβαρδίσει. Διάφοροι καλοθελητάδες έρχονται να μας σώσουν με αθλητικά κέντρα και πολιτιστικές εκδηλώσεις, κλίμα κινδυνολογίας σπέρνεται παντού, κι αυτοί που κλαίν και οδύρονται στα προεκλογικά μπαλκόνια για τον κατήφορο που έχουμε πάρει σαν νεολαία, είναι εκείνοι που σκόπιμα, τουλάχιστον, καλύπτουν όλη την ιστορία, μέσα από το ψέμμα και την παραπληροφόρηση.

Κι εμεις, στο κέντρο αυτής της πλάνης, με φίλους να πεθαίνουν, να τραβιούνται στις φυλακές και τα ψυχατρεία, να ρουφιανεύουν για τη δόση τους και με τις πλατείες μας να έχουν αλωθεί από το βρώμικο κύκλωμα και τους μπάτσους. Εχουμε σιχαθεί, έχουμε μπουχτίσει, έχουμε οργιστεί και αποφασίσαμε να μιλήσουμε.

Να μιλήσουμε γιας πράγματα που όλοι έχουμε ή έχουμε μυριστεί, αλλά τα λέμε μόνο μεταξύ μας.

Βρεθήκαμε μετά από μια εκδήλωση που έγινε το φθινόπωρο, με θέμα "Τα προβλήματα της απαγορευτικής πολιτικής" και ομιλητές τον Κλ. Γρίβα και τον Γ. Οικονομόπουλο. Δόθηκε ένα ραντεβού στο στέκι της Φιλοσοφικής Θεσ/νίκης για όσους ενδιαφέρονταν να κινητοποιηθούν στην κατεύθυνση της αντιαπαγορευτικής πολιτικής για τα ναρκωτικά. Μα-

ζευτήκαμε γύρω στα 25 άτομα. Εκεί γεννήθηκε η "Πρωτοβουλία" με σκοπό την προπαγάνδιση στον κόσμο της πόλης των παρακάτω αιτημάτων:

- ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ

- ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΧΑΣΙΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

- ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΘΕΣΗ ΗΡΩΔΙΝΗΣ ΣΕ ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

- ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗΣ Η απαγόρευση των ουσιών από το κράτος, με το πρόσχημα της διαφύλαξης της υγείας των πολιτών, δεν πείθει κανένα μας.

Ειδικά όταν ξέρουμε, πως αυτό το κράτος ευθύνεται για τη δηλητηρίαση, όχι μόνο της σωματικής υγείας μας, αλλά και της ζωής μας συνολικά. Ούτε και χρειάζεται ιδιαίτερη μελέτη της διεθνούς φαρμακολογίας, για να βεβαιωθούμε για την ακινδυνότητα του χασίς (σε σχέση τουλάχιστον, με άλλες "νόμιμες" ουσίες, πχ αλκοόλ).

Η απαγόρευση του χασίς εντάσσει ένα συγκεκριμένο κομμάτι του πληθυσμού σ'ένα καθεστώς πολιτικής ομηρείας κι αποτελεί ένα πολύ καλό άλλοθι για την καταστολή των νεολαίων που έχουν ενεργοποιηθεί. Να, ένας καλός λόγος για το κράτος, ώστε να επιμένει στην απαγόρευση. Κι ένας εξίσου καλός λόγος: Δεν ευνοείται η δημιουργία μιας βιωμηχανίας χασισοπαραγωγής, που μπορεί να αποφέρει στον όποιο κεφαλαιούχο τεράστια κέρδη, γιατί απλού-

στατα ο καθένας μπορεί να το καλλιεργήσει σε μια γλάστρα στο μπαλκόνι του.

Η παρανομία του χασίς, ωφελεί την άνθηση μιας άλητης ανταγωνιστικής ευφορικής ουσίας, του αλκοόλ, που όλως τυχαίως μπορεί να αποφέρει κέρδη και γιαυτό, όλως τυχαίως είναι και νόμιμο.

Το χασίς, όντας παράνομο, διακινείται από το ίδιο βρώμικο κύκλωμα που εμπορεύεται και την Ηρώινη. Ετσι οι ίδιοι έμποροι που κρατάνε στα χέρια τους την πωλήση του χασίς, μπορούν να δημιουργούν συνθήκες τεχνητής έλλειψης στις πλατείες και ταυτόχρονα να ρίχνουν εκείνη την περίοδο την τιμή της Ηρώινης, πασσάροντας πρέζα και δημιουργώντας έτσι νέα θύματα.

Η νομοθετική ταύτιση χασίς - Ηρώινης σαν "παράνομα ναρκωτικά" και η σκόπιμη εξομοίωσή τους, το μόνο που εξυπηρετούν, είναι η προώθηση της Ηρώινης, που κι αυτήν με τη σειρά της, έχουν κάθε λόγο να κρατούν παράνομη, (και όχι βέβαια μόνο επειδή είναι επικίνδυνη για την υγεία).

Η πρέζα είναι το μόνο προϊόν στον κόσμο που πουλιέται με 10.000% κέρδος, ακριβώς λόγω παρανομίας. Το παγκόσμιο κύκλωμα της πρέζας, με την τεράστια δύναμη του, επενδύει και σε νόμιμες δραστηριότητες κι έχει όλα τα μέσα, όπως και κάθε συμφέρον να διατηρείται το καθεστώς παρανομίας, με τα κέρδη που συνεπάγεται.

Με την πρέζα παράνομη, τα κέρδη είναι τεράστια, η α-

στυνομία αλωνίζει τις πλατείες και τα στέκια κι ένας κόσμος εν δυνάμει ενεργός πέφτει στη ρουφιανιά, στην εγκληματικότητα, στην εξαθλίωση.

Για να τελειώνουμε, τα ναρκωτικά δεν είναι σε καμμία περίπτωση ανατρεπτικά, γιατί καμμία ουσία δε φτιάχνει επαναστάτες. Ουσίες που να δίνουν νόμιμα στη ζωή και να ριζοσπαστικοποιούν συνειδήσεις δεν υπάρχουν, ούτε πρόκειται να εφευρεθούν.

Η θεωρία περί ανατρεπτικότητας των ναρκωτικών είναι μια μυθοπλασία. Το κράτος έχει κάθε λόγο να προσφέρει χημικές διακοπές ώστε να κατευνάζει τις όποιες ανατρεπτικές διαθέσεις μας και μάλιστα έχοντάς μας στο χέρι με την απειλή της καταστολής: Ο στιγμαίος "Παράδεισος" με αντάλλαγμα την καθημερινή παθητικότητα.

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ "ΕΞΩΡΑΙΣΜΕΝΗ" ΛΑΛΟΤΡΙΩΣΗ ΚΙ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΝΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΥ ΠΛΑΣΣΑΡΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠΟ ΤΑ ΜΜΕ ΕΠΕΙΔΗ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΥΡΙΣΤΕΙ ΟΤΙ ΟΛΗ Η ΒΡΩΜΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΞΗ "ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ" ΔΕΝ ΠΗΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ ΤΙΣ "ΝΑΡΚΩΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ". ΧΙΛΙΕΣ "ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ" Ν'ΑΝΘΙΣΟΥΝ !

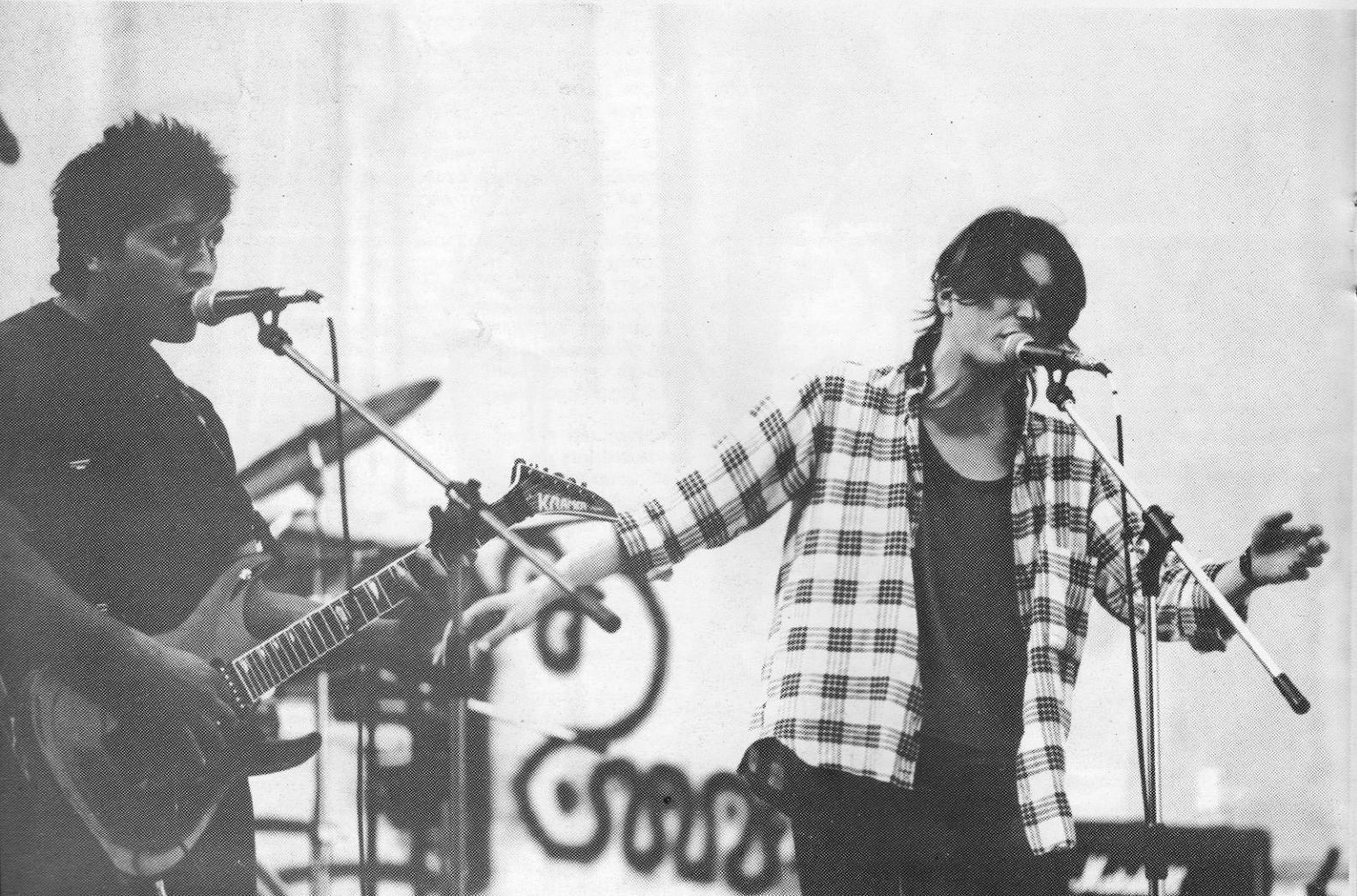
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΙΟΥΝΗΣ 1990

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ 19 ΜΑΗ 1990

Φωτογραφίες : Σπυρος Τσακίρης

METALLAKTIKOI

Οι ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ, είναι όλοι Γιαννιώτες, αλλά έδρα της κυρίως δράσης τους είναι η Θεσσαλονίκη. Η πρώτη τους συναυλία δόθηκε στα Γιάννενα το Σεπτέμβρη του 1983 και με όνομα ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ παίζοντας με τη μία δικά τους κομμάτια. Τότε το γκρουπ ήταν εξαμελές και η τωρινή τους σύνθεση περιλαμβάνει τους ΣΤΑΥΡΟ (ντραμς), ΛΕΚΟ (κιθάρα), ΔΙΟΝΥΣΗ (φωνή) και ΚΩΣΤΑ (μπασσο)

Η ΓΙΑΝΝΑ ΜΠΑΛΑΤΣΑ συνάντησε τον Αλέκο και τον Κώστα και είχαν μαζί την παρακάτω κουβεντούλα.

MMB : Αλέκο, πες μας

αφαιρέσαμε το ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ επειδή ήταν πολύ κραυγαλέο.

MMB : Πότε πρωτοχογραφήσατε;

Αλέκος : Στο στούντιο αρχικά μπήκαμε το 1988, αλλά προχωρούσαμε πολύ σιγά επειδή εγώ βρισκόμουν στην Αθήνα και πηγαίνορχόμουν. Βγάλμε, τελικά, ένα demo με επτά κομμάτια.

MMB : Απότι ξέρω, ετοιμάζεστε για δίσκο. Πες μου πως πάει η ιστορία αυτή και τι δυσκολίες αντιμετωπίζετε.

Αλέκος : Λόγω οικονομικών προβλημάτων, η δουλειά έγινε σπαστά. Σκάσαμε

λώς διαφορετικά συγκρουήματα. Πάντως έχουμε φτιάξει ένα δικό μας ήχο, απότι μας λένε, παρόλο που έχουμε κλασσικά κιθάρα - μπάσο - ντραμς και παρόλο που δεν ξηρύζει κραυγαλέα αντισυμβατικά. Για παράδειγμα, κάποια εποχή, έκεινούσα να γράψω ένα κομμάτι έχοντας στο μυαλό μου κάποιο συγκρότημα και τελικά το τραγούδι έφευγε αλλού, δεν είχε τίποτα κοινό με την αρχική ιδέα.

MMB : Που έχετε παρουσιάσει τη μουσική σας;

Αλέκος : Συναυλίες δώσαμε στα Γιάννενα, Θεσσαλονίκη και Πάτρα.

MMB : Ο στίχος σας είναι ελληνικός. Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που σας βγαίνει έτσι;

Αλέκος : Από παλιά λέγαμε : Γράψε στη γλώσσα που σε βολεύει. Αν επειδή σώνει και καλά θέλεις να γράψεις ελληνικά και πρέπει να θανατώσεις την αρμονία του κομματιού, ε, εμεις δε θα το κάναμε ποτέ. Αν πάλι νομίζεις ότι στα Αγγλικά τα κομμάτια βγαίνουν πιο καλά και εύκολα και ταυτόχρονα έρεις καλά Αγγλικά, γράψε Αγγλικά. Οι ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ απ'την αρχή έκιμησαν με Ελληνικά.

MMB : Πως βλέπεις την Σαλονικιώτικη σκηνή;

Αλέκος : Νομίζω πως περνάει μια ύφεση σε σχέση με τα δυο προηγούμενα χρόνια. Πέρα από τα 6 - 7 συγκροτήματα που υπάρχουν, βιώνουν και άλλα που τα περισσότερα είτε δε βγαίνουν έξω, είτε το κάνουν πολύ σπάνια. Εξάλλου, ο μόνος χώρος που μπορεί να παίξει κανείς στη Θεσ/νίκη είναι το Στέκι της ΦΜΣ. Η απουσία χώρων είναι πρόβλημα.

Κώστας : Κι εγώ έχω ακούσει πολύ καλά συγκροτήματα που δεν βγαίνουν παραέω κι έτσι δεν τους έχω δει live. Ισως επειδή δεν υπάρχουν χώροι...

MMB : Μια που την εποχή αυτή ετοιμάζεται ο πρώτος σας δίσκος, πείτε μου μερικά πράγματα για τις ανεξάρτητες παραγωγές και εταιρίες.

Αλέκος : Η κατάσταση είναι πολύ περίεργη. Θα σου πω ένα μικρό επισόδειο. Κάποια στιγμή, έγινε ένα μεγάλο ρήγμα στην EMI. Ήρθε ο Αγγλος διευθυντής που είναι υπεύθυνος για τη Νότια Ευρώπη και τους έτριξε τα δόντια λέγοντας ότι το παράτημα δεν το φτιάξαμε για να τυπώνετε τους δίσκους που βγάζουμε εμεις έω. Που είναι η ντόπια σκηνή σας Δεν έχετε όλα αυτά τα άγνωστα γκρουπς Τα τελευταία χρόνια, μετά δηλαδή την συναυλία των Police και τους δίσκους του Σιδηρόπουλου που είναι τα δυο πράγματα που σηματοδοτούν την νέα περίοδο της ελληνικής rock και στα συγκροτήματα και γενικά στο ακροατήριο, θα υπέθετε κανείς ότι θα είχε δημιουργηθεί σκηνή και θα είχαν ωριμάσει τα γκρουπς και θα μπαίναμε στη γνωστή διαδικασία των υπόλοιπων ευρωπαϊκών χωρών. Άλλα αυτό δεν έγινε. Γιατί μας προέκυψε το λεγόμενο "ελληνικό rock" που απορρόφησε μεγάλο ακροατήριο καθώς και το ενδιαφέρον των εταιριών. Ετσι, αυτό το ερμαφρόδιτο πράγμα εμπόδισε τη δημιουργία ανεξάρτητων εταιριών όπως στο εξωτερικό. Δεν φτιάχτηκαν τελικά γιατί δεν έχουν την δυνατότητα να φτιαχτούν. Επειδή οι περισσότερες εταιρίες που βγάζουν δίσκους ελληνικών γκρουπς δεν έχουν τη δυνατότητα να καλύψουν όλα τα έξοδα για κάποιο δίσκο. Δίσκοι βγαίνουν, μα βγαίνουν με όρους μιζέριας.

Ξαφνικά η συζήτηση διακόπτεται γιατί ο Αλέκος και ο Κώστας πετάγονται προς την τηλεόραση φωνάζοντας :

THIN LIZZY!!! Ανοιξέ το!

μερικά ιστορικά για τους ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΥΣ.

Αλέκος : Ξεκινήσαμε να παίζουμε κατευθείαν δικά μας κομμάτια. Μη ρωτήσεις τι ακριβώς παίζαμε τότε, εκείνη την εποχή είμασταν οργισμένοι Βαλκάνιοι. Πάιζαμε πάντως, τραγούδια βασισμένα στα πλήκτρα και την κιθάρα. Είχα μερικά κομμάτια στο μυαλό μου, τα έφερνα σαν ιδέες στις προβες, τζαμάραμε κι έβγαιναν τραγούδια. Βέβαια αυτό δεν ωρίμασε γιατί σκορπίσαμε σε διάφορες πόλεις και γύρω στα 1985 διαλύσαμε. Δεν πάιζαμε για ενάμισυ χρόνο, είχαμε το γκρουπ στο μιλητό, ώσπου ήρθε το πλήρωμα του χρονού και τότε βρεθήκαμε οι τέσσερεις πια και

πρώτα 120.000 πριν ένα μήνα, μετά άλλες 50.000 και πάει λέγοντας. Αυτό το πράγμα θα τελειώσει γύρω στο καλοκαίρι, ίσως και φθινόπωρο. Το ότι εγώ βρισκόμουν στην Αθήνα και πρέπει να θανατώσεις την αρμονία του κομματιού, ε, εμεις δε θα το κάναμε ποτέ. Αν πάλι νομίζεις ότι στα Αγγλικά τα κομμάτια βγαίνουν πιο καλά και εύκολα και ταυτόχρονα έρεις καλά Αγγλικά, γράψε Αγγλικά. Οι ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ απ'την αρχή έκιμησαν με Ελληνικά.

MMB : Ποιά είναι τα βασικά σας ακούσματα;

Αλέκος : Εχουμε πολλές κοινές επιρροές, αφου είμαστε φίλοι πάρα πολλά χρόνια. Ξεκινήσαμε με '80s, σιγά - σιγά περάσαμε στα υπόλοιπα και έτσι δεν βγάινουν παραέω κι έτσι δεν τους έχω δει live. Ισως επειδή δεν υπάρχουν χώροι...

ΓΙΑΝΝΑ ΜΠΑΛΑΤΣΑ

THE

SOCIETY FAN CLUB
GET HIP RECORDS
P.O. Box 666,
CANONSBURG, PA. 15317
U.S.A.

CYNICS

30

Δεν ξέρω ακριβώς το γιατί, αλλά πιστεύω και συνάμα ελπίζω, πως αυτή η όλη φάση της αναβίωσης του garage punk των 60'ς, η οποία εδραιώθηκε στην περασμένη δεκαετία, θα συνεχιστεί και στην καινούργια. Θα πείτε, μα ρε γαμώ το, όλοι τελικά, τα ίδια και τα ίδια παίζουν. Και εγώ θα σας απαντήσω, πως η ουσία και η δύναμη του rock'n'roll ήταν, είναι και θα είναι οι κιθάρες που μας οδηγούν μέσα από χιλιοπατημένα μονοπάτια, σε μία ευφορική απογείωση. Προσωπικά, δεν αμφισβητώ κανένα είδος μουσικής - εννοείται ποιάς μουσικής, αντίθετα προσπαθώ, όσο μπορώ να παρακολουθώ διαφορετικές μουσικές κατευθύνσεις. Απότους *Flesh tones* και τους *Miracle Workers* μέχρι τους *Test Dept.* και τους *SPK*, όλοι έχουν να προσφέρουν το προσωπικό τους στήριγμα γιά το χτίσιμο μιάς μουσικής μακριά από στημένες φάσεις. Μιάς μουσικής, τα αποτελέσματα της οποίας γίνονται περισσό-

τερο αισθητά κάθε φορά που το rock περνάει κρίση ταυτότητας. Οποτε δηλαδή, κάποιοι έξυπνοι, αποσκοπούν στην οικειοποίηση της ευρύτερης μουσικής κατάστασης και στην εκμετάλλευση της ανεξάρτητης σκηνής με πολλούς και διάφορους τρόπους.

Κάθε φορά που θέλω να ξεφύγω από κάπι που με βασανίζει, καταφεύγω σε κάποιο δίσκο των *Fuzztones*, ή των *Last Drive* και των *Updollopans*, ενώ τώρα τελευταία το ενδιαφέρον μου στράφηκε στους *CYNICS*. Εδώ θα ήθελα να σταθώ, επειδή δεν πρόκειται απλά γιά μία μπάντα που κάνει το κέφι της, αλλά γιατί τα μέλη τους, εδώ και 4 χρονια περίπου, δραστηριοποιούνται γύρω από μία νέα ανεξάρτητη εταιρία που μέσα σε λίγα χρόνια, έχει καταφέρει να κυκλοφορήσει δίσκους διαφόρων γκρούπς που ήταν καταδικασμένα στην αφάνεια και να παρουσιάσει παλιές καλές με ξεχασμένες δημιουργίες. Μιλάω γιά την *GET HIP*

RECORDS.

ΧΙΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΚΟΙ

Οι CYNICS γεννήθηκαν το φθινόπωρο του 1983 στο Κάνοναμπεργκ, μία πόλη κοντά στο Πίτσμπουργκ της Πενσυλβανία. Ο κιθαρίστας GREGG KOSTELICH, εργαζόταν σε κάποιο δισκάδικο της πόλης και ήταν φανατικός συλλέκτης 45αριών από τα 60'ς σε τέτοιο σημείο, ώστε σήμερα να θεωρείται αυθεντικό στο είδος. Μόλις είχε τελειώσει το σχολείο και έπαιζε σε μία τοπική μπάντα, τους *Wake*, παρέμε με τον σημερινό ντράμερ των CYNICS, Tom Hohn.

Όταν δέλυσαν οι *Wake*, ήδη είχε συναντηθεί με τον BILL VON HAGEN (ντράμερ) που τον περνούσε δέκα χρόνια και είχε θητεύσει σε πολλά συγκροτήματα, ανάμεσα στα οποία και στους θρυλικούς punks, *Puke*.

"Μία μέρα, κουβεντιάζαμε με κάποιο φίλο που δήλωσε πως είμασταν τόσο κυνικοί

που αυτό θάπρεπε να είναι το όνομα της μπάντας. Το υιοθετήσαμε χωρίς δεύτερη κουβέντα σκεφτόμενο πως θα γίνουμε No 1". (Kostelich)

Παρόλο που ο Bill εργαζόταν σαν μηχανικός στα κομπιούτερ μιάς εταιρίας, και είχε κάμποσα πτυχία, δεν δίστασε να βοηθήσει τον Gregg στο σχηματισμό της μπάντας. Κι εκείνος αγαπούσε το πανκ των sixties κι έτσι οι δύο φίλοι κατάληξαν να προβάρουν το υλικό τους, όχι σε κάποιο γκαράζ, αλλά στο υπόγειο του Kostelich.

Πολύ γρήγορα, γύρω τους μαζεύτηκαν διάφοροι τύποι και τύπισες που γούσταραν το στυλ τους. Το συγκρότημα συμπλήρωσαν ο τραγουδιστής MARK KERESMAN και η μπασσίστρια PAM REYNER. Απ'το πρώι ως το βράδυ, έπεφταν με τα μούτρα στη συλλογή του Gregg, γιά να ανακαλύψουν σπάνια, ξεχασμένα κομμάτια που τα διασκεύαζαν με μοναδικό τρόπο. Από τότε, οι διασκευές, αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της μουσικής των CYNICS. Οι Elevators, οι Kinks και οι Chocolate Watch Band, αποκτούσαν καινούργια υπό-

σταση, πλάι σε τραγούδια πιό άγνωστων συγκροτημάτων. Κάπως έτσι άρχισαν να παρουσιάζονται στο κοινό των κλαμπ της περιοχής και ιδιαίτερα στο Electric Banana που τους πρόβαλλε ιδιαίτερα, καθώς και στην Φοιτητική Ένωση του Πίταμπουργκ. Ο Bill και ο Gregg διαφωνήσαν γρήγορα με τους υπόλοιπους και τους έδωξαν. Αρχίζει ένας μαραθώνιος αλλαγών και ακροάσεων και στα τέλη του καλοκαιριού του 1984, βρίσκονται σταθεροποιημένοι με τον κιθαρίστα RICHARD SHARP και την μπασίστρια AMY MATHESIUS. Ο τραγουδιστής αποτελεί μόνιμο πρόβλημα, αλλά αποφασίζουν να ετοιμαστούν για το στοντιό.

Πρώτη ενδιαφέρθηκε η εταιρία του LEE JOSEPH ή DIONYSUS, που εκστασιάστηκε βλέποντάς τους επι σκηνής. Μέσα στο 1985, εμφανίζεται το πρώτο τους σίνγκλ με τίτλο "Painted my Heart" που στη δεύτερη πλευρά είχε μία δαιμονική διασκευή της επιτυχίας των Chocolate Watch Band. Το πρώτο βήμα των CYNICS, στάθηκε αρκετό για την γερμανική Glitter-

house που περιέλαβε το τραγούδι "No place to Hide" στη συλλογή της "Declaration of Fuzz". Αμέσως ακολουθεί και δεύτερο 7ιντσο για τη Dionysus. Οι CYNICS είναι ένα συγκρότημα που γιά κανένα λόγο δεν αρνείται την επιρροή που ασκούν στη μουσική του οι παλιές καλές φόρμες του "βρώμικου" rock'n'roll. Κι όμως, έχουν βρει τη μαγική συνταγή να ακούγονται αυθεντικοί και καθόλου βαρετοί.

Η ουσιαστική προσαρμογή των Gregg και Bill στους ρυθμούς που ήθελαν να προβάλλουν σαν μία πραγματική εξωτερίκευση του εαυτού τους, έφτασε σαν κομήτης, αμέσως μετά την κυκλοφορία του δεύτερου δίσκου. Γίνονται ριζικές μεταβολές στη σύνθεσή τους και

άλλοι δύο αποχωρούν γιά να πάρουν τη θέση τους δύο φανατικοί οπαδοί τους απ'τις πρώτες τους μέρες. Η BEKI SMITH (farfisa και μίνι φούστα πούκοβε αναπνοές) και ο STEVE MAGGIE (μπάσο), οργανώνονται στην ομάδα. Το πιο θαυμαστό όμως του πράγματος, είναι η προσθήκη ενός τραγουδιστή και στιχουργού που από τότε κόλλησε γιά τα καλά στις τάξεις του γκρούπ, αποκτώντας σε χρόνο μηδέν, την εμπιστοσύνη των υπολοίπων. Ο MICHAEL KASTELIC δεν είχε κανένα τρομερό λαρύγγι, μα είχε κέφι γιά δουλειά και πολύ πάθος γιά τραγούδι. Γρήγορα καθιερώθηκε σαν ο φρόντημαν του

σκηνή. Απ'το 1986, οπότε άρχισαν να αλωνίζουν τις Ενωμένες Πολιτείες και τον Καναδά, τα κονσέρτα τους γίνονται ολοένα και πιο επισοδειακά. Κεντρικός ήρωας ο Kastelic. Κυκλοφορεί ανάμεσα στο πλήθος, τους παροτρύνει στο χορό, μιλάει συνεχώς, ουρλιάζει και όλα αυτά μέσα σε ένα καταιγισμό σκληροπυρινού γκαράζ που φτύνουν τα όργανα των υπόλοιπων. Ο Kastelic μένει να σολάρει ακίνητος, πράγμα που τον χαρακτηρίσει, μέσω του τύπου, σαν τον Bill Wyman των CYNICS. Οσο η φωνή του Michael βελτιώνεται μέρα με τη μέρα, τόσο πληθαίνουν και οι οπαδοί τους στις δύο μεριές του

telich)

GET HIP OR...GET LOST !!!

Μπαίνουμε στα 1987 και ο Gregg ξέρει πολύ καλά τι ζητάει. Η όμορφη τρέλα του γκρούπ δεν μπορούσε να περιοριστεί στη μουσική και τα κονσέρτα. Γύρω τους, καθημερινά ξεπετάγονταν εκατοντάδες νέες μπάντες, άστεγες, με πρωτοποριακό υλικό, που κινδύνευε να πάει στράφι. Υπήρχε άμεση ανάγκη από μία εταιρία που θα

εξασφαλίζε προοπτικές γιά την περαιτέρω δημιουργική παρουσία όσων την είχαν ανάγκη. Παράλληλα και οι ίδιοι οι CYNICS, έψαχναν μία σταθερή βάση ώστε να ακουμπούν χωρίς άγχος. Ετσι στήθηκε η GET HIP, με προορισμό όχι απλά την έκδοση δίσκων του γκρούπ, αλλά και άλλων καλλιτεχνών, μέσα από ένα ευρύ φάσμα μουσικών ιδιαιτεροτήτων. Σήμερα, η GET HIP, βρίσκεται σε

στενή συνεργασία με την SKYLAD από το Νιού Τζέρσι και μαζί οργανώνουν ένα σοβαρό δίκτυο στην εξέλιξη της ανεξάρτητης σκηνής. Σε κάποιο τεύχος μελλοντικό, θα μας δωθεί ίσως η ευκαιρία να μιλήσουμε εκτενέστερα για αυτές τις εταιρίες.

Πρώτη προσφορά των CYNICS στους πολυάριθμους οπαδούς τους ήταν η κυκλοφορία ενός σίνγκλ, του "68/Friday Night" και αμέσως μετά προχωρούν στην ολοκλήρωση του πρώτου άλμπουμ το οποίο αποτελεί και το πρώτο νούμερο της νεοσύστατης GET HIP. Το BLUE TRAIN STATION, κυκλοφόρησε τέλη Μαΐου του 1987. Αγριο, φαζαρισμένο rock και πρωτόγονη ηχητική δύναμη. Όλη τους η αγάπη

γκρούπ. Δεν γούσταρε τα κολλεγίοια...

"Το μόνο που κάνουν, είναι να απλώνουν τις αρίδες τους και να κάνουν σχέδια γιά το πως θα τα κονομήσουν"

Λαικό παιδί, έ;

Οι στίχοι του Michael γενικά είχαν κοινωνικές προεκτάσεις. Ξέφευγε από το τέλμα της σχέσης γυναίκα - άντρα, όπου βουλιάζουν τα περισσότερα γκαράζ συγκροτήματα και προχωρούσε ακόμα παραπέρα.

"Δε μου αρέσει να μιλάω γιά πράγματα που όλοι, λίγο - πολύ έχουμε βιώσει. Γύρω μας συμβαίνουν πολλά πράγματα και δεν είναι σωστό να σταυρώνουμε τα χέρια και να αποστρέφουμε το βλέμμα."

Είναι απόλαυση, λένε, να βλέπεις τους CYNICS στη

γιά τους Kinks, τους Yardbirds και τους Stones, ανέβασε το επίπεδο του LP. Τα τργούδια που διασκευάζουν, θα έκαναν τους Amboy Dukes να νοιώθουν περήφανοι και τον Eric Burdon να πετάει στα σύννεφα : "Soul Searchin'"(Animals), "No Friend of Mine" (Swamp Rats) και μαζί και τα δικά τους, ανάμεσα στα οποία το "I can't Get Away from you", είναι ένα θαυμάσιο φάρμακο γιά τα τεντωμένα νεύρα που προκαλούν τα υπόλοιπα κομμάτια. Ο κριτικός του Πίτσμπουργκ Scott Mervis, γράφει : "Αν θέλετε να τρομοκρατήσετε τους γονείς σας, τους γείτονες ή την μεγαλύτερη αδερφή σας, βάλτε στο πικάπ το BLUE TRAIN STATION κι ανοίξτε την ένταση στο διαπασών..."

Οι CYNICS οργώνουν την Ανατολική Ακτή σε μία αποθεωτική τουρνέ και μετά από άλλα δύο 45άρια, προχωρούν ακάθετοι στην ηχογράφηση του δεύτερου άλμπουμ.

12 FLIGHTS UP

Η ηχογράφηση περατώθηκε, μα το πρόβλημα εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά τους. Ο Von Hagen εγκαλείπει το συγκρότημα. Αισθάνεται μεγάλος, μπαίνοντας στα 32 κι αποφασίζει να αποσυρθεί και να ασχοληθεί με την επιστήμη του. Γιά διόμιση μήνες έρχεται ο MIKE QUINLAN, μα στη μέση μίας τουρνέ τους αφήνει με τη δικαιολογία ότι παίζουν πολύ...δυνατά.

Αντικαταστάτης του βρέθηκε μετά από αλλαγές και ακροάσεις. Ενας φίλος από τα παλιά, ο TOM HOHN, τέως Wake, συμπληρώνει το κενό, δίνοντας νέα άθηση στη μουσική τους με το ακατέργαστο στυλ του.

Το δεύτερο μεγάλο βήμα, έρχεται με τη μορφή του LP TWELVE FLIGHTS UP. Μουσικά, άφηνε μία γεύση παραστάσεων και ηχητικών προσπτικών ανάμεσα στους Electric Prunes και τους Steppenwolf. Σύσσωμος ο Τύπος το κατέταξε μέσα στα καλύτερα άλμπουμ της δεκαετίας, προτού αυτή τελειώσει!

Τον πρώτο λόγο έχουν και πάλι οι διασκευές που οι CYNICS παίζουν ακριβώς όπως θάπρεπε γιά την εποχή μας : "Gloria's Dream" (Them/Belfast Gypsies), "Abba" (των Paragons απ'την N.Καρολίνα), "Nothin'" (Ugly Ducklings), "I never loved Her" (Starfires). Μπλέκουν και τις δικές τους δημηουργίες, συνθέσεις των Kastelic/Kostelich, που χρωμάτιζαν τον ίχο τους με την αρχέγονη και πάντα πετυχημένη συνταγή : "Erica", "Creepin'", "I Know", "Yeah"...

Ακολουθεί και νέα προσφορά στους οπαδούς τους. Το φανταστικό σίνγκλ "I'm in Pittsburgh and it's Raining" που ανέβασε τον πυρετό και την αναμονή γιά τα νέα σχέδιά τους.

ROCK'N'ROLL

Το ROCK'N'ROLL έχει στιγμές που σε ανεβάζουν και μετά σε αφήνουν μετέωρο να τα βγάλεις πέρα μόνος σου. Εχει τρομερό δυναμισμό και ένταση. Εχει και διασκευές : "Cry, Cry, Cry" (Unrelated Segments), "Last Time Around" (Del Velvets), "Girl, you're on my mind" (των σύγχρονων Mystic Eyes απ'το Μπάφαλο). Εχει και προσωπικότητα : Different Worlds", "You got the Love", "Way it's Gonna be", "Tears are Coming". Εχει και συνέπεια, σοβαρότητα, θλίψη, χαρά. Όσο πότε πολύ τα ακους, τόσο περισσότερο μπαίνεις στο νότημα. Λίγο μετά το τρομερό πάρτυ που ακολουθήσει την κυκλοφορία του δίσκου (Γενάρης 1990), ο Magee αποχωρεί και τη θέση του καταλαμβάνει μία άλλη κοπέλλα, η KRIS KASPEROWSKI των Heretics.

Οι CYNICS βρίσκονται παντού. Στη N.Υόρκη, στην

Ουάσιγκτον, στο Μόντρεαλ, στην Αθήνα, στο Λονδίνο...Στο Πίτσμπουργκ ; "Είναι δύσκολο να βρεις δίσκους μας στο Πίτσμπουργκ. Περισσότερους πουλάμε στη διάρκεια των κονσέρτων μας, παρά στα δισκάδικα. Φαίνεται αστείο, τη στιγμή που πουλάμε στις ...Φιλιππίνες". (Kostelich)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ

Από τις 29/3 μέχρι τα τέλη Απρίλη γυρίζουν την Ευρώπη. Γερμανία, Αυστρία, Ολλανδία, Ισπανία, Βέλγιο. Ολοι τους απόλαυσαν εκτός μας. Τον Αύγουστο, μπαίνουν πίσω στο στούντιο γιά το νέο τους άλμποκ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ CYNICS

SINGLES

Painted my Heart/Sweet young thing (DIONYSUS)
No Place to Hide/Hard Times (DIONYSUS)
69/Friday Night (GET HIP, Fan Club)
Lying all the Time/Summer's gone (FULL SAIL)
No Way/Dancing on the Wall (GET HIP)
I'm in Pittsburgh and it's Raining (GET HIP, Fan Club)
Get my Way/Going Away (GET HIP)
Way it's gonna be/Roadrunner (GET HIP, Fan Club)
Baby, What's wrong/Cry,cry,cry/Love me then go
Away (στο περιοδικό In Yer Ears, Καναδάς)

KOMMATIA ΣΕ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

No place to Hide (Declaration of Fuzz - Glitterhouse)
Waste of time/Let me know (Beasts From the East - Voxx)
Get away Girl (Sounds of Now - Dionysus)
Little Girl (Mr. Garager's Neighbourhood - Og)
Blue Train Station (What Wave Magazine)

ALBUMS

Blue Train Station (GET HIP/SKYLAD)
12 Flights Up (GET HIP/SKYLAD)
Rock'n'Roll (GET HIP/SKYLAD)

PURPLE OVERDOSE

Οι PURPLE OVERDOSE "ζωγραφίζουν" ξανά γιατί : "Η μουσική είναι μια ανακύκλωση. Και δεν μπορεί κανείς να συμπεράνει πως αυτό που λέμε το έχουν ξαναπεί. Είναι εντελώς διαφορετικό αυτό που λέμε εμεις, απο κείνο που λέγαν ο Country Joe, οι Jefferson Airplane, οι Beatles. Είναι κάτι δικό μας."

από το ΣΑΚΗ ΜΠΕΛΕΓΡΗ

Έχουν περάσει τρια χρόνια από τότε που άρχισαν να εμφανίζονται στα λιγοστά κλαμπ της Αθήνας οι PURPLE OVERDOSE. Και απότι φαίνεται, έχουν σκοπό να συνεχίσουν μέσα από τη μόνη - ίσως - σημερινή διέξοδο : το βινύλιο, αφού τα live σπανίζουν πια στην Αθήνα και τα μαγαζιά όλα έχουν κλείσει.

Ο Κώστας Κωνσταντίνου, μίλησε πρόθυμα για το πως βλέπει το συγκρότημα, μέσα από τις εμπειρίες αυτών των χρόνων.

MMB : Μπορείς να προσδιορίσεις το μουσικό ήχο στον οποίο έχετε καταλήξει;

- Η μουσική στον πρώτο μας δίσκο ήταν καθαρά ψυχεδελική. Τώρα έχει κατα κάποιον τρόπο εξελιχτεί, αλλάξαμε και μέλη που κι αυτοί πρόσφεραν τις δικές τους επιρροές και πλέον έχει γίνει ένα μίγμα που δε σηκώνει τα μπέλα, είναι κάτι το τελείων προσωπικό.

Αντι να βάζουμε τα μπέλες θα λέγαμε, ότι η μουσική μας κυρίως, από στίχους είναι αρκετά αλληγορική. Καυτηριάζουμε το σήμερα, αλλά με ένα τρόπο που έχει να κάνει περισσότερο με τη φαντασία και τη διεύρυνση του μυαλού.

MMB : Αυτή δηλαδή, η μουσική σας, είναι ανοιχτή σε κάθε επιρροή;

- Ναι, μπορείς να εκφραστείς και να πάξεις πολλά πράγματα. Το μουσικό φάσμα είναι μεγάλο.

MMB : Το ίδιο ελεύθερα είναι και τα θέματα των στίχων που προτιμάς;

- Βασικά δε μάρεσει να μιλάω με επαναστατικά λόγια και να λέω ότι μου μυρίζει αυτό, δε μ' αρέσει εκείνο, μου βρωμάει τ' αλλο, έτσι στα ίσα. Μου αρέσει να μιλάω μ'ένα τρόπο που να μπορεί ο άλλος να καταλάβει, αλλά και να βάλει μια ερμηνεία δικιά του. Γιαυτό σου λέω, είναι αλληγορικοί οι στίχοι, μα πάντα έχουν σχέση με το σήμερα.

MMB : Πως βλέπεις την ανεξάρτητη μουσική σκηνή σήμερα;

- Από το εξωτερικό, όταν ξεκίνησαν τα ανεξάρτητα, ήταν μια όση στην όλη σαπίλα που υπήρχε. Το ίδιο πιστεύω και για την Ελλάδα. Οι πολυεθνικές δεν βγάζουν τίποτα. Ο, τι καλό υφίσταται στην Ελλάδα, πρόρχεται απ' τις ανεξάρτητες.

Κατ' αρχήν οι πολυεθνικές κάνουν άλλες επιλογές, κοιτώντας να είναι πιο εμπορι-

κός ο ήχος και πιο φανταχτερή η παραγωγή. Αυτό δεν το ωχάνει η ανεξάρτητη, με αποτέλεσμα να εκφράζεται πιο ελεύθερα ο μουσικός και να δίνει εκείνο που θέλει ο ίδιος.

MMB : Τι προβλήματα αντιμετωπίζει η ανεξάρτητη σκηνή;

- Το βασικό είναι το οικονομικό. Δεν υπάρχουν λεφτά για να γίνει μια καμπάνια, διαφήμηση και προώθηση του δίσκου, με αποτέλεσμα τα γκρούπ να μην έχουν τις κατάλληλες πωλήσεις που θα μπορούσαν να πετύχουν. Άλλα, τουλάχιστον, βγαίνει κάποια μουσική και μάλιστα από διάφορα είδη και στυλ.

MMB : Από χωρους για live, πως τα βλέπετε;

- Το ΑΝ στα Εξάρχεια, ήταν το μόνο που έκανε κάποια δουλειά. Το ΡΟΔΟΝ κάτι είχε ξεκινήσει στην αρχή, μα εκεί μπορείς να εμφανιστείς μόνο σαπότρ. Μόνος είναι λίγο δύσκολο, επειδή ζητάνε λεφτά.

MMB : Ποιο κίνητρο σας κρατάει στο μουσικό αυτό χώρο;

- Το μεγαλύτερο είναι η αγάπη για τη μουσική. Λειτουργούμε μόνο για τη μουσική, μας αρέσει αυτό που κάνουμε, γιατο το λόγο θα

παραμείνουμε σαν γκρούπ, όσο βέβαια μπορεί ο καθένας.

Αλλωστε, συνεχώς μας αρέσει να εξελισσόμαστε.

MMB : Μήπως υπάρχουν και κάποια μηνύματα που θέλετε να περάσετε;

- Θα έλεγα ότι πρώτα είναι η αγάπη για τη μουσική. Γιατί τα μηνύματα είναι για μεγάλες σκηνές. Δεν μπορώ να πω ότι θα πάρουν σα μήνυμα κάτι που θα πω, τη στιγμή που ο κύκλος του κοινού είναι περιορισμένος.

MMB : Και σε ποιό κοινό πιστεύεις πως απευθύνεσαι;

- Ο οποιοσδήποτε. Πιστεύω πως και οι μεγάλης τηλικίας άνθρωποι, μπορούν να βρουν κάτι στα τργούδια μας.

MMB : Οι άμεσες επιδιώξεις σας;

- Αυτό που θέλουμε να κάνουμε, είναι ένας πολύ καλός δίσκος, πιο εξελιγμένος απ' τον πρώτο, που θα κυκλοφορήσει το φινόπωρο. Μετά κάποιες συναυλίες στην Ελλάδα και γιατί όχι και στο εξωτερικό.

MMB : Ποιές θεωρείς εσυ, μέχρι τώρα, σημαντικότερες εμφανίσεις των OVERDOSE;

33

- Προσωπικά μου έρεσε πολύ το φεστιβάλ που έγινε στη Μύκονο, που για πολλούς δεν λειτούργησε καλά. Πάντως εμεις τα πήγαμε πολύ καλά, γιατί παίξαμε ωραία, αλλά και γιατί μας ενέπνεες και η όλη φάστρ όπως ήταν.

Σαν εμπειρία από live ήταν αυτή που παίξαμε σαπότρ στον Sky Saxon. Ήταν διπλή εμπειρία. Και καλή και άσχημη. Εκεί είδαμε πως αντιμετωπίζουν τα ελληνικά συγκροτήματα οι διοργανωτές. Σου λένε θα παίξεις αυτή την ώρα, δε θα την ξεπεράσεις κι ας σε θέλει ο κόσμος από κάτω. Γενικά σου φέρονται λες και είσαι παρείσακτος. Ετσι και μεις, αποφασίσαμε να μην ξαναπάιξουμε στο ΡΟΔΟΝ.

MMB : Μήπως έχεις και άλλα παράπονα από την όλη σκηνή;

- Θα έλεγα πως έχω μεγαλύτερο παράπονο από τον κόσμο, που είναι δύσπι-

στος μάυτό το είδος που παίζουμε. Σου λέει, πως παίζετε ψυχεδέλεια τη στιγμή που τα έχουν πει άλλοι;

Μα δεν τα έχουν πει άλλοι αυτά που παίζουμε. ΕΙΝΑΙ δικά μας. Είναι όπως στη ζωγραφική. Μπορεί ο Βαν Γκόγκ να είχε ζωγραφίσει παλιότερα μια νεκρή φύση, αλλά αυτό δεν εμποδίζει κάποιον νεώτερο να φτιάξει πάλι νεκρή φύση. Είναι ένας καινούργος πίνακας. Η μουσική είναι μια ανακύκλωση. Δεν μπορεί ο άλλος να συμπεραίνει ότι αυτό που λέμε εμεις το έχουν ξαναπεί. Είναι τελείως διαφορετικό αυτό που κάνουμε εμεις, απ' αυτά που γράφαν ο Country Joe, οι Jefferson Airplane, οι Beatles. Είναι κάτι δικό μας.

MMB : Σ'έχουν

ΠΕΡΙΟΡΙΣΕΙ ΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ;

- Μέχρι στιγμής δεν έχω νοιώσει κάτι τέτοιο, μα αν γινόταν, σίγουρα θα κλώτσαγα πρώτος. Δηλαδή, αν κάποιος μου έλεγε, μην παίξεις έτσι, παίξε αλλοιώς, θα κλώτσαγα ή θα τον παράταγα και θάφευγα. Οσο για το μαγαζιά, έχουμε παίξει σε όλα, τρεις φορές στο ΡΟΔΟΝ, πολλές στο ΑΝ, ακόμα και στην επαρχία. Δε νομίζω πως θα μας αρνηθούν να παίζουμε κάπου. Τρία χρόνια, πιστεύω πως είναι αρκετά για να μας μάθει ο κόσμος. Μπορώ να πω ότι βοήθησαν και κάτι προβολές στην τηλεόραση.

MMB : Μια που ανέφερες την τηλεόραση. Σας

ΈΧΟΥΝ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΑ ΜΜΕ;

- Οχι, δεν ασχολούνται. Στο ραδιόφωνο, λίγες είναι οι εκπομπές που έχουν σχέση με την ελληνική rock. Και από τα περιοδικά, λίγα πράγματα. Ούτε διαφήμιση σωστή γίνεται αυτή τη στιγμή. Μια λύση θα μπορούσαν να είναι αυτά τα νέα κανάλια που βγήκαν, αλλά από ότι φαίνεται οι μουσικές τους εκπομπές προσπαθούν να είναι αντίγραφα του MTV.

MMB : Τι προτέσεις θα έκανες για να αλλάξει η κατάσταση προς το καλύτερο;

- Πρέπει ο κόσμος να δείξει καλή πίστη στα γκρουπ της ανεξάρτητης ελληνικής σκηνής. Γιατί αυτά παλεύουν. Δεν είναι σαν τα

ένα που παίζουν στο ΡΟΔΟΝ και όλοι πάνε να δουν τους "ξένους". Θέλω να πω στις τα δικά μας συγκροτήματα αντιμετωπίζονται λιγάκι φλου απ' το κοινό. Νομίζω ότι έφτασε ο καιρός κάπου ο κόσμος να τα αγκαλιάσει.

ΟΙ PURPLE OVERDOSE ΕΙΝΑΙ:

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ:
κιθάρα, φωνη
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΟΠΟΥΛΟΣ:
ντραμς
ΑΝΤΡΕΑΣ
ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ:
μπασσο
ΑΡΗΣ ΚΟΝΤΟΑΓΓΕΛΟΣ:
πληκτρα

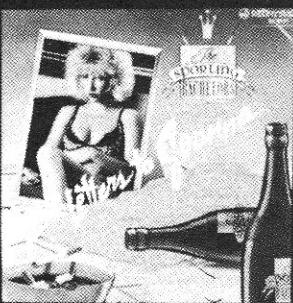
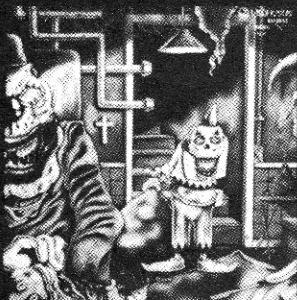
Dionysus Records supports

AFFIRMATIVE ROCK 'N' ROLL ACTION

Clean the wax outta your ears and give an equal opportunity to these hot slabs:

27 DEVILS JOKING SMELLS LIKE FUN

Peyote dreams turned nightmares. From the route 666 state of New Mexico. (ID12316-16C) LP or cass. with bonus track. Produced by Kery Crafton.

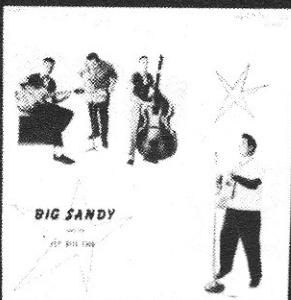

SPORTING BACHELORS LOVE LETTERS TO JOANNA STORM

The beer, loud music an' love juices pour all over you. Get sloshy n sticky, momos! (ID123315-15C) LP or cass. with 3 bonus tracks. Produced by Jay Nap.

BIG SANDY AND THE FLY RIGHT TRIO FLY RIGHT WITH...

Tough grassroots Rockabilly with fine vocals and no makeup. Recorded in mono on tube equipment for that warm sound. (ID123314-14C) LP or cass. with bonus track.

THE UNTOLD FABLES AESOP'S APOCALYPSE

Steaming R&B/R&R straight from the heart of the garage. A chapter closing statement. (ID123312) LP only.

Available in finer music shops that have the guts to stock indies, or from us:

\$7.00 per LP in the US, \$11.00 per LP overseas postpaid. Send \$1.00 for our huge mail-order catalog full of 50s-60s-70s-80s Garage, Punk discs (lots of singles) mags and rare records too! Catalog comes free with any order.

DIONYSUS RECORDS, PO BOX 1975 BURBANK, CA 91507 U.S. of fuggin' A!

DIONYSUS RECORDS

ανεξάρτητη σκηνή Πατρας

PETUNIA PIG

Δυο ονόματα, που τον τελευταίο καιρό έκαναν αισθητή την παρουσία τους στην Νέα ανεξάρτητη σκηνή, παρουσιάζοντας ένα προσωπικό υλικό, το οποίο, χωρίς καμμία υπερβολή, μπορεί άνετα να τους κατατάξει ανάμεσα στα πολύ καλά ελληνικά συγκροτήματα. Οι PETUNIA PIG και οι MAYDAY OVERDRIVE, έχουν ξεκίνησει εδώ και κάμποσο καιρό, τον μοναχικό τους δρόμο για να κατακτήσουν το "δύσκολο" κοινό της πρωτεύουσας και της συμπρωτεύουσας, το οποίο ως γνωστόν, σνομπάρει με πολ-

φανίσεις.

Βρεθήκαμε και κουβεντιάσαμε με τα δύο γκρουπ στο ROCK PALAIS της Καστέλλας, μια βραδιά της άνοιξης που η ζέστη κυλούσε απειλητική στον κλειστό χώρο και οι ιδρώτας σχημάτιζε λακούβες στο πάτωμα. Ένας εκπρόσωπος από κάθε μπάντα ανέλαβε να μιλήσει για λογαριασμό των υπολοίπων μελών και συγκεκριμένα η ANTA, μπασίστρια των PETUNIA και ο NIKOΣ, ντράμερ των OVERDRIVE.

Αλλά καλό θα ήταν, για δύσους ενδιαφέρεστε - και θάπτετε να ενδιαφέρεστε - να

λούς και διάφορους τρόπους τα επαρχιακά συγκροτήματα.

Εκείνο που κάνει από την πρώτη στιγμή εντύπωση, στα δύο αυτά συγκροτήματα που εδρεύουν στην Πάτρα, είναι η αλληλεγγύη που δείχνουν τόσο μεταξύ τους, όσο και για τα υπόλοιπα γκρουπ που δρουν στην Πάτρα και απότι φαίνεται αποτελούν μια "τοπική συμμωσία" που έχει σαν απότελος της να διαβρώσει τα ευγενικά ώτα των κατοίκων της Αχαικής πρωτεύουσας, όποτε - εννοείται - βρίσκεται χώρος για να φιλοξενήσει τις ζωντανές τους εμ-

πούμε μερικά λόγια για την ιστορία των δύο γκρουπ της PETUNIA PIG

Ξεκίνησαν σαν αποκλειστικά γυναικείο συγκρότημα το Μάρτη του 1988, παίζοντας αρχικά διασκευές. Η αρχική σύνθεση του γκρουπ εκτος από την ANTA περιελάμβανε την ΚΕΡΑΣΙΑ κιθάρα φωνή, την BIBH στο όργανο και την ΛΙΤΣΑ στα ντραμς. Κάποια στιγμή οι δύο τελευταίες εγκατέλειψαν το γκρουπ και η ΚΕΡΑΣΙΑ ανέλαβε μόνο τα φωνητικά, ενώ η ομάδα συμπληρώθηκε με την κιθαρίστρια ΙΩΑΝΝΑ στα τέλη του 1988, ενώ το Γενάρη που μας πέρασε σταθεροποιήθηκε

και ο μανιακός ντράμερ NIKOΣ πούπαιζε στους OPA ΜΗΔΕΝ. Εκτος από τη συναυλία στο ROCK PALAIS έχουν παρουσιαστεί σε δύο κονσέρτα στο ΑΝ και σε ένα στη Θεσσαλονίκη. Το Μάη του 1990, στο RED HOUSE της Αθήνας ηχογράφησαν ένα ντέμο 10 κομματών, από τα οποία δύο είναι διασκευές και τα υπόλοιπα δικά τους. MAYDAY OVERDRIVE

Εκπρόθεσμοι φοιτήτες στην Πάτρα είναι οι M. O. που λειτουργούν από τον Οχτώβρη του 1988 και εκτός από τον ΚΩΣΤΑ είναι ο κιθαρίστας ΓΙΩΡΓΟΣ και ο μπασίστρας και τραγουδιστής ΑΚΗΣ που γράφει και τους στίχους στο συγκρότημα και οι οποίοι κάθε άλλο παρά ανούσιοι είναι όπως θα διαπιστώσετε παρακάτω. Οι OVERDRIVE, σε δύο δόσεις έγραψαν και αυτοί ένα ντέμο, με δικά τους τραγούδια,

17 το σύνολο, όπου αντικατοπτρίζεται ολόκληρη η δημιουργία κή προσπάθεια ενός συγκροτήματος που έχει αποφασίσει να μην χαρίσει κάστανα σε κανένα. Κάπως έτσι λοιπόν, συνοπτικά, έχουν τα πράγματα για τους φίλους από

την Πάτρα. Ομως τα παιδιά δεν παρέλειψαν να μιλήσουν και για κάποιους άλλους λιγότερο γνωστούς, τύπους που ασχολούνται στην πόλη τους με το rock'n'roll. Υπάρχουν οι Death Courier (thrash metal), οι Cactus (surf-garage), οι γνωστοί από το σινγκλάκι τους στο Rollin' Under OPA ΜΗΔΕΝ και οι περιβόλτοι ΣΚΥΨΕ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ. Παλιότερα υπήρχαν οι ΛΕΒΕΝΤΕΣ, ένα ήδη θρυλικό όνομα στην underground κοινωνία της Πάτρας. Ομως, ίσου πάλι τα προβλήματα που η επαρχία αντιμετωπίζει παντού και πάντα:

"Δεν υπάρχουν μέρη για

να πάξεις. Υπάρχει ένα μικρό παμπ που ίσα να χωράει εκατό άτομα και πάλι, πρέπει να τους πιέσεις για ζωντανές εμφανίσεις. Παλιά γίνονταν συναυλίες και στο OMONOIA CONCERT, αλλά κόπηκαν και κει. Οπότε παίζουμε ή στο παράρτημα του Πανεπιστημίου ή στα TEI, μα το πρόβλημα είναι ότι βρίσκονται μακριά από την πόλη και η συγκοινωνία αποτελεί μόνιμο μπελά για δύσους δεν έχουν άλλο μέσο. Είναι κρίμα που δεν μπορούμε να παίζουμε πιο συχνά, και στ' αλήθεια η Πάτρα διαθέτει αξιόλογα συγκροτήματα." (Αντα)

Βέβαια υπάρχουν τρόποι να αντιμετωπίζονται τα προβλήματα, αλλά η ανεξάρτητη σκηνή συνεχίζει καλώς ή κακώς το δρόμο της, έστω και με όλα τα εμπόδια που συναντά στο διάβα της. Η επαρχία, φαίνεται ικανή να ανταγωνιστεί το κέντρο και ένας θεός ξέρει τι "ιερά τέρατα", μπορεί να χειμάζουν σε άλλες πόλεις. Αλλά στην Πάτρα, πως βλέπουν τον έξω κόσμο;

"Ξέρω και γω... Βλέπεις στην Πάτρα, παρεμβάλλεται και το Παναχαϊκόν Όρος και δε βλέπουμε και πολλά πράγματα. Η Πάτρα έχει γκρουπάκια που έχουν να πουν και τελικά δεν ακούγονται και κανένας δεν τους δίνει σημασία κι αν ακόμα καταφέρουμε να ακουστούμε, φότονος θα είναι πολύ χαμόλος. Οσες φορές ανεβήκαμε να παίξουμε στην Αθήνα μας έγραων κανονικά. Μαγαζάτορες, εταιρίες, δε μας ξέρει κανένας" (Κώστας)

"Συμφωνώ με τον Κώστα, αλλά αυτό πρέπει να το λέμε, όχι μόνο για την Πάτρα, αλλά και για όλες τις επαρχιακές πόλεις. Η Αθήνα και λίγο η Θεσσαλονίκη, έχουν γίνει κέντρα και από κει και πέρα, πουθενά αλλού δεν κουνιέται τίποτα. Κι ας μη γελιόμαστε, αυτό είναι το μόνιμο πρόβλημα της ανεξάρτητης σκηνής." (Αντα)

Ομως, τελικά, έστω και λίγες, γίνονται εδώ και κει

συναυλιούλες, κάτι αρχίζει να κινείται, ακόμα κι αν συμβαίνει σαν αναλαμπή μέσα στο χάος της διαφήμισης και των media. Τα παιδιά αυτά, πίσω από την απογοήτευσή τους, φαίνονται αποφασισμένα να μην το βάλουν κάτω για χάρη οποιουδήποτε κερατά.

"Μιλώντας για ανεξάρτητη σκηνή, αναφερόμαστε σε συγκεκριμένο κόσμο. Οταν η σκηνή πάψει να είναι ανεξάρτητη, μπορεί να πλησιάσει ο κόσμος. Αν έχεις μικρή προώθηση - και δε μιλάω για τις μεγάλες εταιρίες, αλλά για τα MME, μπορείς να πετύχεις, αν αυτό τελικά ζητάς. Άλλα από μόνοι μας, δύσκολο. Δεν υπάρχει τρόπος. Φανζίνς βγαίνουν, κασέτες βγαίνουν και παρόλα αυτά ο κόσμος που ακούει όλα αυτά τα γκρουπς, είναι εδώ και πολλά χρόνια συγκεκριμένος. Αυτό δείχνει, πως δεν γίνεται τίποτα και δε νομίζω ότι θα αυξηθεί το κοινό. Οποιος καταλαβαίνει, καταλαβαίνει". (Κώστας)

Οσο για τη μουσική που ακούν αυτοί οι φοβεροί Πατρινοί, οι μεν MAYDAY OVERDRIVE πρόσκεινται στα πάντα. Από garage μέχρι hard rock και ότι άλλο τραβάει η ψυχή τους. Το ότι η φωνή του AKH θυμίζει τον Iggy Pop

δεν ενοχλεί κανένα και ακόμα περισσότερο εμας που τους ειδαμε να λιώνουν στη μικρή σκηνή του ROCK PALAIS, χαρίζοντάς μας μια αξέχαστη βραδιά. Η δύναμή τους ξεγυμνώθηκε μπροστά στο μικρό αλλά αφοσιωμένο ακροατήριο και όσοι - όπως εγω - που δεν τους είχαμε ξαναδεί, αμέσως υποκύψαμε στη γοητεία τους.

MAYDAY OVERDRIVE

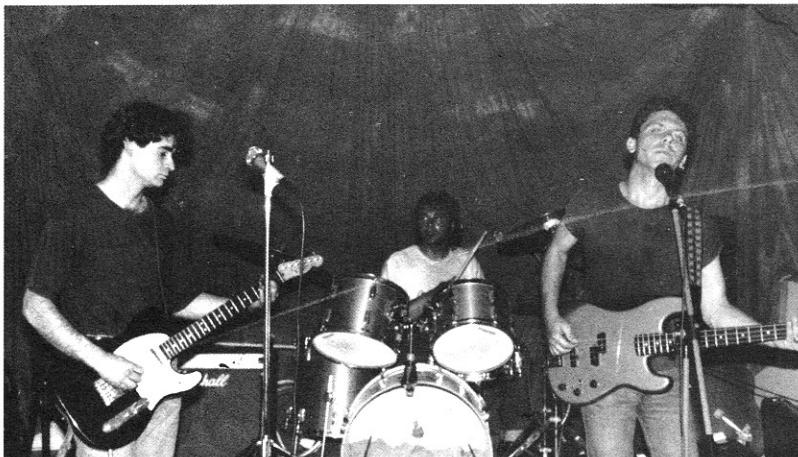
μπορύμε να τρώμε τα πάντα."

Δεν θα κατέτασσες τη μουσική και των δυο συγκοτημά-

από τις διασκευές που κάνουν. Οταν οι MAYDAY OVERDRIVE ξαναγύρισαν αργά τη νύχτα για μια ακόμα φορά στη σκηνή δεν μπορούσα να πιστεψω στ' αυτιά μου ακούγοντάς τους να παίζουν για φινάλε μια τρομερή διασκευή του "River Deep Mountain High" των Spector - Barry - Greenwich που πριν από 25 περίπου χρόνια το είχε τραγουδήσει η Tina Turner. Εμεινα έκπληκτος από τη δύναμη που έδιναν σ' αυτό το διαχρονικό, παραγματικά, κομμάτι, μερικά νέα παιδιά που προσπαθούν να σταθούν μόνα στα πόδια

τους και απότι φαίνεται θα τα καταφέρουν περίφημα. Την ίδια γνώμη, πιστεύω πως είχε και ο Αγής των NO MAN'S LAND, που σιγοντάριζε στα δεύτερα φωνητικά. Και, φαντάζομαι, και όλοι εμεις που ουρλιάζαμε το ρεφρέν, προσπαθώντας να ακουστούμε πάνω από τα μικρόφωνα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

Ανάλογα συναισθήματα μας κατέκλυσαν με τις PETUNIA PIG, τρεις κοπέλες κι ένα απίθανο ντάμερ, που δύστιχα διήρκεσε το σετ, χτυπιόταν πάνω στα ντραμς και για τον οποίο η ANTA είπε χαριτολογώντας:

"Ο Nick Spirspir είναι ο Παλαιστίνιος της μπάντας κι ώς Παλαιστίνιος έχει τις ανάλογες Αραβικές επιρροές. Οσο για τη μουσική που ακούμε, σαν γουρουνάκια που είμαστε,

των σε κανένα είδος. Παιζουν απλά, rock'n'roll που σε σηκώνει θες δε θες από την καρέκλα σου και σου δίνει μια αίσθηση μοναδική. Η σκηνική τους παρουσία μετράει με το παραπάνω και νομίζω ότι κανένας δεν διαφώνισε εκείνο το βράδι. Στέκονται στο ύψος τους, που δεν είναι καθόλου μικρό και δείχνουν να ξέρουν τι ακριβώς ζητούν. Φάνηκε τουλάχιστον, τόσο μέσα από τα δικά τους κομμάτια, όσο και

DON'T YOU REACT UNTIL THE SHOW
YOU'D BETTER FEEL WHAT YOU DON'T
KNOW
FIND A PLACE, STAND ALONE
NIGHT APPROACHES SICK AND RAW
CLOSE SEEKS THE EDGE TONIGHT
AND I'M OVER THIS NIGHT
AND THERE'S NOONE AROUND ME
EVERYBODY SLIPS AWAY
LEAVING ME THEIR STEPS BEHIND
AND NOW YOU TURN YOUR EYES ON
ME
WHAT DO YOU EXPECT TO FIND?
GIVE ME ONE PART OF YOUR LIFE
THAT YOU DESERVE TO BE PROUD OF
YOU'VE GOT NONE CAUSE YOU'RE
NOTHING
NOTHING AT ALL

(M.OVERDRIVE - THE EDGE)

IT'S JUST WHEN MY MIND STRIPS...
IT DRIVES ME WILD, IT LIES ME DOWN
THEN IT USUALLY BUYS ME A DRINK
EXPECTATIONS ARE SO HIGH TONIGHT
TO COME DOWN
I TAKE MY ROTTEN MIND WITH ME
AND I GET AROUND
WITH ALOOK LIKE THAT...
I CAN'T WAIT FOR A MIDNIGHT SUMMERDREAM
WITH ALOOK LIKE THAT...
TALES AND HAPPY SMILES ARE AWAY
FROM ME
MY TEARS ESCAPED, SLIDING AWAY
FROM SECONDS THAT I LEFT
INSIDE YOU, I'M SORRY BABE
I HAVE TO GO WITH THEM...
I'M SICK AND TIRED OF LOSING MY MIND
EVERYTIME I NEED TO BE WITH YOU.

(M.OVERDRIVE - WITH A LOOK LIKE THAT)

MARY IS SCARED
AND SHE LOCKS THE DOOR TWICE
EVEN IF SHE'S HOME
LEAVING HER PRECIOUS FEARS OUTSIDE
SHE MAY NEED THEM WHEN SHE GOES OUT ANYTIME
MARY NEEDS SOMETIMES TO BE 'LONE
LYING ON THE MATTRESS DOWN TO THE FLOOR
HAVING ALL THE WINDOWS CLOSE
MARY LIVES WHAT SHE FELT
A THOUSAND YEARS AGO...MAYBE MORE
ALWAYS LEAVES FOR BRAIN TRIPS
TO STRANGE PLACES AND STARDUST LOVES
KEEPIN' HER SECRETS INTO HER HEART
MARY CRIES SO - GOD DAMN - EASILY
OH ! LORD, SHE CRIES SO - GOD DAMN - EASILY
I WONDER MARY
DO YOU CARE WHERE I COULD BE ?

(M.OVERDRIVE - MARY)

Oταν η μπάντα ανέβηκε στη σκηνή, το κλαμπ ήταν γεμάτο. Τα τεράστια βαρέλια πετρελαίου που χρησιμοποιούσαν για "κρουστά" άρχισαν να στέλνουν τους μεταλλικούς ήχους τους, να ενωθούν μαζί με τις άναρθρες κραυγές και τα ουρλιαχτά, σ'ένα χαοτικό ρυθμό, όλο και πιο έντονο. Μια συνηθισμένη συναυλία χωρίζεται σε δύο τμήματα, τη σκηνή και το χώρο του κοινού όπι συμβαίνει στον πρώτο έχει αντίκτυπο στον δεύτερο και αντίστροφα, αλλά σίγουρα υπάρχουν ορισμένα όρια δράσης και για τους δυό. Ορια που στην περίπτωσή μας δεν είχαν καμία τύχη, γιατί αυτή ΔΕΝ ήταν μιά συνηθισμένη συναυλία. Σε μιά ανύποπτη στιγμή, ένα μέλος του γκρούπ χύνει πετρέλαιο

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΜΕ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ!

θύνσεις μέσα σε μια κόλαση από καθίσματα και τραπέζια, ενώ το κοινό τρέχει προς την έξοδο, για να έρθει ένα τεράστιο ηχείο να συντριβεί στο πάτωμα. Κραυγές, αίμα, κάποιος σοβαρά τραυματισμένος φεύγει με ασθενοφόρο, το κλάμπ κείται σε ερείπια. Καταφθάνει η αστυνομία μετά από τηλεφώνημα του ιδιοκτήτη και η μπάντα συλλαμβάνεται για καταστροφή ξένης περιουσίας.

Ο τόπος: Το CBGB, Νέα Υόρκη. Ο χρόνος: Φεβρουάριος 1988. Το

Πολέμου. Οι FOUNDATION πιστεύουν πως η ίδια κατάσταση επαναλαμβάνεται στην σημερινή Αμερική, προκαλώντας παρακμή, κατάχρηση ναρκωτικών και χάος. "Η Αμερική βγαίνει στο σφυρί και κανείς δεν μπορεί να τη σταματήσει". Η εξουσία, σχεδόν εξ ολοκλήρου, βρίσκεται στα χέρια των μεγάλων εταιριών που ελέγχουν το κεφάλαιο και τη δύναμη. Ο "εγκέφαλος" των MISSING FOUNDATION, PETER MISSING, ισχυρίζεται ότι η βιομηχανική κοινωνία βρίσκεται στο χείλος της κατάρρευσης και πως ένα κράτος κατα-

ήχος μιας διαρκούς κατάρρευσης και αποσύνθεσης - τρυπάνια, σειρήνες, εικρήξεις, ουρλιαχτάη μουσική, αγριεμένη, απειλητική, εκνευριστική και προκλητική, όχι ένα πάντρεμα ήχων, αλλά μια αντίδραση στο περιβάλον και τις κοινωνικές καστροφές είναι μουσική για ένα αστικό χάος". Ο PETER MISSING πιστεύει ότι για να μπορέσει κάποιος να βιώσει τον πόλεμο, το φόβο και την τρομοκρατία, πρέπει να τα νοιώσει σαν εμπειρία. Νοιώθει ότι είναι δουλειά του να δημιουργεί καταστάσεις ό-

the MISSING FOUNDATION

πάνω στα τύμπανα, βάζει φωτιά και εκεί που κανείς δεν το περιμένει, στέλνει τα φλεγόμενα μέταλα με δύναμη προς τον κόσμο, που αρχίζει να ουρλιάζει πανικόβλητος. Τα υπόλοιπα μέλη δεν περίμεναν και πολύ για να συνεχίσουν την επιθεση της σκηνής στο κοινό και τώρα τα τεράστια βαρέλια έρχονται να πέσουν με τη σειρά τους πάνω σε κεφάλια και έντρομα κορμιά. Από το σημείο εκείνο και στη συνέχεια κυριάρχησε το ΧΑΟΣ. Μερικοί που γνώριζαν τι θα συμβεί, εφοδιασμένοι με πυροτεχνήματα, αρχίζουν να τ'ανάβουν και να τα στέλνουν σε διάφορες κατευ-

γκρούπ: Οι MISSING FOUNDATION.

Oι MISSING FOUNDATION είναι Νεουρκέζοι και σίγουρα γίαυτούς η Νέα Υόρκη και οι ΕΠΑ, είναι πολύ διαφορετικές από εκείνες που φαντάζεται ο περισσότερος κόσμος. Ο τίτλος του δεύτερου άλμπουμ τους ήταν "1933 = 1988 Your House Is Mine" και υποδηλώνει την ομοιότητα της Γερμανίας του 1933 και της Αμερικής του 1988. Το 1933, ήταν η χρονιά που ο Ναζιστές πήραν την εξουσία στη δημοκρατία της Βαυαρίης. Ήταν η αρχή μιας περιόδου κατάπτεσης, τρόμου και ολέθρου, μέχρι το τέλος του Δεύτερου

στολής θα ξεπηδήσει απ' το στάχτες της. Η αναμενόμενη Επανάσταση, θα έρθει σαν αποτέλεσμα αυτής της κατάρρευσης της βιομηχανικής κοινωνίας. Γίατο και "οι MISSING FOUNDATION παράγουν ένα τόνο βιομηχανικό μέσα στη μουσική τους. Η μουσική τους είναι εναλασσόμενα κύματα από ήχους μεταλικών φύλλων, βραχνές κραυγές μέσα από ένα κέρας ταύρου,

μά διαρκής επίθεση θορύβου, ρυθμικού, βιμηχανοποιημένου θορύβου, φτιαγμένου από πραγματικά όργανα, που οι ίδιοι κατασκευάζουν μέσα από σκουπίδια. Ο ήχος τους ακούγεται κυριολεκτικά σαν τη Νέα Υόρκη είναι ο

που η εμπειρία αυτή γίνεται πραγματικότητα. Θέλει να πυροδοτεί την ακρότητα κι αυτό καταφέρνει. Παρακολουθώντας ένα live των MISSING FOUNDATION, αισθάνεσαι αποπρόσαστολισμό, τρόμο, χάος, κοινωνική αποσύνθεση. Αν μη τι άλλο, το μέσον είναι το μήνυμα, για τα μέλη του συγκροτήματος.

Αν και το όνομά τους αυτό καθεαυτό δε λέι και πολλά στους περισσότερους Νεουρκέζους, η μπάντα έχει γίνει αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητάς τους, με ένα διαφορετικό τρόπο: Τα αναρίθμητα συνθήματα τους που μπορεί να δει κανείς πάνω σε τοίχους, στύλους, εισόδους κτιρίων, δρό-

μους, και γενικά κάθε επιφάνεια που μπορεί να δεχτεί γκράφιτι στο Downtown και όχι μόνον.

Μερικά από αυτά: "Το σπίτι σου είναι και δικό

λίγα μέτρα πιό πέρα ξεκινάει η "αναμόρφωση" της περιοχής από το κράτος που προσπαθεί να την "εποικίσει" με γυρρίες.

Στη δεκετία του 80, εκαντοντάδες καταληψίες, εγκαταστάθηκαν στα άδεια σπίτια γύρω από το πάρκο Tompkins

Square, ενώ και οι ίδιοι οι FOUNDATION είναι τέως ή νυν squatters. Από τότε, έχει ξεκινήσει μια άγρια κόντρα με τις αρχές τις πόλης, που χωρίς προειδοποίηση κατεδαφίζουν όποτε γουστάρουν αυτά τα κτίρια και μετά πουλάνε τα οικόπεδα σε "αξιοποιητές". Η αντίδραση των καταληψιών είναι: "Το σπίτι σου είναι και δικό μου σπίτι".

Ολα αυτά δημιουργούσαν μιά κατάσταση που εγγυμονούσε φασαρίες, αρκεί να βρισκόταν η αιφορμή που θα τις πυροδοτούσε. Η αιφορμή αυτή θα δινόταν τον Αύγουστο του 1988 (σημαδιακό). Θέατρο της σύγκρουσης, ο καταλληλότερος τόπος, το Πάρκο Tompkins Square, ένα μέρος που αξιωματικά ανήκει στους Lower East Siders και είναι κοινό σημείο ανα-

φοράς και σχέτισης, όλων των επερόκλητων κατοίκων της περιοχής, αλλά και πολλών αστέγων που το χρησιμοποιούν, μην έχοντας κατοικία.

Όλα άρχισαν με την απόφαση του Δήμου, να επιβάλλει κάτι που ήδη είχε καταφέρει σε άλλα πάρκα της πόλης. Δηλαδή το κλεισμό του από τις 12 τα μεσάνυχτα, μέχρι το πρωί. Αιτία, η υποτιθέμενη διακίνηση ναρκωτικών, μά και δεν είχαν παρά να πάνε δυό βήματα παρακάτω για να βρουν κάτι που ήδη γνωρίζαν: Τα "κεντρικά" πρακτορεία, διάθεσης της πρέζας και κρακ της Νέας Υόρκης. Μα -ο πραγματικός λόγος ήταν ότι οι άστεγοι "ενοχλούσαν" τους νέους κατοίκους της περιοχής, Υπρριπες που σε αναζήτηση ενός πιο ώριμου, είχαν μετακομίσει σε ένα ανακαινισμένο κτίριο, κοντά στο πάρκο που ονομαζόταν Christodora House και είχε κτισθεί το 1928.

Φυσικά οι κάτοικοι της περιοχής δεν ήταν διατεθημένοι να αφήσουν να συμβεί κάτι τέτοιο. Μα η απόφαση έπρεπε να υλοποιηθεί και ποιοί ήταν, βέβαια, εκείνοι πάντα που βοηθούν στην επιβολή τέτοιων αποφάσεων, παρμένων από άνωθεν;

Στις 6 Αυγούστου, από νωρίς το βράδυ, γύρω από το πάρκο βρίσκονταν παρατεταγμένες αστυνομικές μονάδες με τα γκλομπ στα χέρια, περιμένοντας εναγωνίας τη στιγμή που θα έδειχναν σ' αυτούς τους "υπάνθρωπους", τί σημαίνει επιβολή του νόμου

και της τάξης. Ο χρόνος κύλησε και η ώρα έδειξε μεσάνυχτα. Οι τηλεβόρες, με τη γνώριμη βραχνή και απόκομη χροιά που δίνουν στη φωνή, διέταξαν τον κόσμο που συνέχιζε να κάθεται στο πάρκο, να "εκκενώσει το χώρο".

Δεν είναι δύσκολο να μαντέψουμε την ανταπόκριση που είχαν οι ολοένα και δυνατότερες σε ένταση διαταγές, αλλά και την αντίδραση εκείνων που ξέρουν πως να τις επιβάλλουν. Δυό - τρεις γκλοπιές και σπρωξίματα, κατόρθωσαν να βγάλουν τον κόμιο έξω από το πάρκο, ενώ οδοφράγματα, τοποθετήθηκαν στις εισόδους του. Ήταν λοιπόν τόσο εύκολο; Αυτή ήταν η ισχνή και σχεδόν παθητική αντίσταση που είχαν να επιδείξουν άνθρωποι που δεν είχαν τίποτα να χάσουν; Χα! Σε λίγο, με αλλάλαγμούς, ένα κύμα αγριεμένων κατοίκων και όχι μόνον, σάρωσε τα οδοφράγματα και εισέβαλε δυναμικά στο πάρκο, αλλά τη φορά αυτή κρατούσαν στα χέρια τους οιδίτες που μπορούσε να κάνει τους μπάτσους να θυμούνται την δη Αυγούστου, σίγουρα σαν όχι μια βραδιά ρουτίνας. Η σύγκρουση ήταν ομηρική. Γκλομπς πάνω σε κεφάλια, σπασμένα μπουκάλια και έηλωμένες σανίδες από παγκάκια πάνω σε κράνη και στολές. Η μάχη άναψε, όταν οι μπάτσοι εξαγριώθηκαν και άρχισαν να χτυπάν όποιον έβρισκαν μέσα κι έξω από το πάρκο. Επίδοιξους φωτογράφους, παντελώς άσχετους θαμώνες των

μου", "Φάτε τους πλούσιους", "Δε θα ενεργούμε πολιτισμένα σ'ένα γαμημένο κόσμο", "Δάγκωσε το χέρι που σε ταίζει", μα το πιό χαρακτηριστικό είναι το σχέδιο ενός αναποδογυρισμένου ποτηριού σαμπάνιας, ενώ κάτω του υπάρχουν τρεις κάθετες γραμμές που τέμνονται από μία οριζόντια. Αυτό αποτελεί και το σήμα κατατεθέν της μπάντας και συμβολίζει πως "το πάρτι τελείωσε": THE PARTY'S OVER!!!. Το σύμβολο αυτό χρησιμοποιούσε ο Peter και στους Drunk Driving που ήταν το πρώτο του συγκρότημα. Λέει πως το ζωγράφιζαν στη διάρκεια της ποτοαπαγόρευσης οι κυβερνητικοί πράκτορες σε κάθε Speakeasy (παράνομο μπαρ) που έκλειναν.

Αν υπάρχει μιά περιοχή όπου το σήμα αυτό είναι πανταχού πάρον, αυτή είναι το East Village, η γειτονιά των MISSING FOUNDATION, μια περιοχή η οποία σίγουρα δικαιώνει τις προφητείες του Peter Missing. Το έγκλημα βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη. Κτίρια εγκαταλελειμένα και καμένα, crack, AIDS, ένας μεγάλος αριθμός ατόμων χωρίς σπίτι, να κοιμάται στους δρόμους και τα πάρκα, ενώ την ίδια στιγμή

μπαρ, περαστικούς, κανείς δεν ξέφευγε και άπειρα κεφάλια άνοιξαν τη νύχτα εκείνη, τίμημα της επιβολής της Τάξης!

Ο πόλεμος έληξε με μιά πράξη κάθαρσης όπου ένα κομμάτι του αγριεμένου πλήθους, εισέβαλε στο Christodora και μπρος στα μάτια των έντρομων ενοίκων, το κατέστρεχε παντελώφ!

Την επόμενη μέρα, η απόφαση για το κλείσιμο του Tomkins Square αναβλήθηκε επ' αόριστον και άρχισαν οι αντιδράσεις.

Oι ταραχές του Tomkins Square Park ήταν κάτι ασυνήθιστο για τη Νέα Υόρκη (τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια) και πολύς κόσμος ασχολήθηκε μ' αυτές. Οι μπάτσοι θεώρησαν υπαίτιους "αναρχικά" στοιχεία,

αλλά ο περισσότερος κόσμος γνώριζε πολύ καλά πώς εκείνοι άρχισαν την ιστορία. Παρόλα αυτά υπήρξε και μιά τρίτη άποψη που υποστήριζε ότι κάποιοι άλλοι έφταγαν.

Τρεις μήνες αργότερα κάποιος Mike Taibbi του καναλιού CBS σε ένα ρεπορτάζ που προβλήθηκε σε τρία επισόδια, αποφάσισε να εστιάσει την προσοχή του σε εκείνο που ο ίδιος ονόμασε "σκιώδη οργάνωση", γνωστή και σαν THE MISSING FOUNDATION με σκοπό να τους συσχετίσει με τα γεγονότα του πάρκου (στα οποία βέβαια, ενοείται ότι συμμετείχαν). Αν και ο στόχος του ήταν να βρει "οργανωτές" και "προβοκάτορες", ώστε να δικαιολογήσει τη βία και την κτηνωδία της αστυνομίας, ο τρόπος που κινήθηκε ήταν πονηρός και μεθοδικός. Στην αρχή, βρήκε το γκρούπ με το πρόσχημα πως ήθελε ένα

ρεπορτάζ για τους FOUNDATION, εκείνοι δέχτηκαν να τον βοηθήσουν και κάλεσαν αυτόν και το συνεργείο του σε ένα κοναέρτο τους στη Βοστώνη, δυό βδομάδες προτού το ρεπορτάζ βγει στον αέρα.

Το αποτέλεσμα ήταν παντελώς διαφορετικό από αυτό που περίμενε η μάντα. Μέσα από το φίλμ, λίγο πολύ παρουσιάζονται σαν μια "σατανική λατρεία" που έχει μολύνει ολόκληρη την περιοχή. Μετά ο Taibbi, χρησιμοποίησε τη μέθοδο split screen (η οθόνη χωρισμένη σε δύο κομμάτια) και δείχνοντας στη μία εικόνα στιγμές από τις συγκρούσεις στο Πάρκο και στην άλλη τον Peter Missing να "αυτοπυρπολείται" πάνω στη σκηνή με βαρέλια σκουπιδιών να καγούνται δίπλα του, θεώρησε πως ό,τι συνέβη στο Tomkins ήταν η τελευταία παράστα-

ση των MISSING FOUNDATION. (Δε χρειάζεται να πούμε ότι τα πλάνα ήταν απ' τη συναυλία του γκρούπ στη Βοστώνη)

Τι βγαίνει από όλα αυτά με το να δίνεται ένα τέτοιο προφίλ σ' όσους αμφισβήτησαν το κλείσιμο του πάρκου, ονομάζοντάς τους λάτρεις του Σατανά; Απλά, για τα μάτια του ευκολόπιστου και τηλεορασόπληκτου αμερικανικού κοινού, ανοίγει ο δρόμος για τη δικαιολόγηση κάθε νέας επέμβασης της αστυνομίας και του κράτους ενάντια στη "διαβολική" απειλή.

Κάπου όμως ο Taibbi, έκανε ένα μεγάλο λάθος. Οι MISSING FOUNDATION δεν είναι η αιτία της οργής. Είναι το αποτέλεσμα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΕΞΗΣ

ΡΟΚ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ. 1933 = 1988. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΥΠΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ/ 1933. Η ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΡΘΗΚΕ Η ΠΟΤΟΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΣΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΜΙΑΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΩΝ Ε.Π.Α./ Η ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΑΦΗΣΕ ΝΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΑ ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΗΣ ΣΑΝ ΚΑΤΤΕΛΑΡΙΟΣ ΜΕ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟ ΕΘΝΟΣ: "ΝΑ ΓΝΟΥΜΕ ΙΣΧΥΡΟΙ", "ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΛΑΙ ΜΟΥ", "ΠΟΤΕ ΠΙΑ (HTTA)", ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΑΜΕ ΓΙΑ 2000 ΧΡΟΝΙΑ". Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΘΑΨΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ. ΣΤΙΣ Ε.Π.Α., ΕΝΩ ΤΟΤΕ ΥΠΗΡΧΕ ΤΟ "NEW DEAL" ΤΟΥ ΡΟΥΣΒΕΛΤ, ΣΗΜΕΡΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟ "RAW DEAL". ΟΙ Ε.Π.Α. ΘΑ ΒΥΘΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΚΟΤΑΔΙ 2000 ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΚΟΜΜΑ Η ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΕΣΕΝΑ Η ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ; ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ, ΓΑΜΗΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ, ΔΡΑΣΕ ΧΩΡΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΆΛΛΑ ΣΚΑΤΑ. ΤΟ 1933 ΚΑΙ ΤΟ 1988 ΜΙΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΛΩΘΗΚΕ ΜΕ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΓΑΜΗΜΕΝΩΝ NAZI - PUNKS, ΙΣΧΥΡΩΝ, ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΆΛΛΩΝ ΑΝΕΓΚΕΦΑΛΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ Η ΜΠΑΤΣΩΝ. ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΝΑΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΚΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΝ. ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΕΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟ ΘΑΝΑΤΟ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ. ΠΟΙΟΣ, ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΙΤΟΥΛΑΠΑ, ΜΕ ΝΟΙΚΙ 1500 \$; ΧΡΕΙΖΟΜΑΣΤΕ ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ! ΆΛΛΑ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ; ΟΙ ΧΟΝΤΡΟΙ ΚΙ ΑΠΑΙΣΙΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΟΥΝ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ '33 ΉΤΑΝ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ "ΚΑΛΟΥΣ" ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ '88 ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΌΛΩΝ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΖΟΜΠΙ, ΕΝΩ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΠΟΛΕΜΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΧΩΡΩΝ (TOMKINS SQUARE ΚΛΠ) ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ (ΜΕΣΩ ΤΗΣ TV). ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΤΤΑΖΟΥΜΕ, ΆΛΛΑ ΤΙ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΟΥΝ ΕΚΕΙΝΟ; ΕΝΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ ΟΧΕΤΟ! (ΟΛΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΜΑ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΧΤΥΠΑΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥΣ). ΜΕΤΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ Η ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ GRAFFITI ΚΑΙ ΒΙΑ ΣΑΝ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΆΛΛΑΓΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΣΟΥ. ΜΙΑ ΦΕΥΔΗΣ ΠΑΡΑΝΟΙΚΗ ΦΟΒΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΕΝΑ ΧΑΟΣ ΠΟΥ ΜΟΝΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΒΟΗΘΑ. ΓΑΜΗΣΕ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΝΤΙ ΑΠΟΔΕΙ-

ΧΤΗΚΕ ΑΝΩΦΕΛΗ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΡΩΤΗΘΕΙΣ ΑΝ ΣΤΑΛΗΘΕΙΑ ΜΙΣΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ, Η ΤΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΑΓΑΘΑ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΣΟΥ. ΠΟΙΟ ΕΙΔΟΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΗΔΗ ΧΑΣΑΜΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕ Ο ΡΗΓΚΑΝ; ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΥΠΝΟΣ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ. ΕΛΠΙΔΕΣ. ΜΑ ΣΥΝΤΟΜΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ. Η ΑΥΠΝΙΑ ΘΑ ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ ΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΗΛΟ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΘΩΣ ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΘΑ ΞΕΧΥΝΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ ΘΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΟΙ. ΟΙ MISSING FOUNDATION ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΓΙΑ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ. ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΕΑΝ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ. ΚΟΥΝΗΣΟΥ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΚΑΤΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ Η ΑΚΟΜΑ, ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΣΕ ΟΔΗΓΕΙ ΝΑ ΣΠΕΙΡΕΙΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΠΛΕΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ, ΤΗΣ ΤΡΕΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙ! ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ, ΞΕΣΗΚΩΣΟΥ ΚΑΙ ΑΠΑΛΛΑΞΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΟΠΑ ΣΟΥ!!!!!! ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ!

PETER MISSING.

"... εμείς δεν χτίζουμε
τίποτα, ούτε βάζουμε
τα πετσαρία στα σπίτια μας.
Εμείς, είμαστε περήφανοι
για την Κατερίνα Βίτ.
Κατερίνα!! Εμείς μπορούμε
να φτάσουμε ως τα σύνορά
μας, μα εσύ που τα
διάβηκες, έχεις δεί ποτέ
πέρα απ' αυτά;"
(Born in the GDR).

Sandow

Η στιγμή όπου ο Kai-Uwe Kohlschmidt, κιθαρίστας, κύριος συντελεστής, τραγουδιστής και ιδρυτικό μέλος των Sandow ξεφωνίζει "Κατερίνα", λίγη ευαισθησία αν διαθέτεις, μπορείς να συμμεριστείς την κραυγή απελπισίας, την λύσσα που κρύβονταν μέχρι πρότινος στην ψυχή κάθε Ανατολικογερμανού που αδυνατούσε να δει πέρα από τα όρια που του είχει καθορίσει ο σταλινισμός, αν δεν συμπλήρωνε τα 60 του χρόνια.

Oi Sandow είναι σί-

γουρού ότι θα αποτελέσουν κυρίαρχη δύναμη του rock'n'roll κύματος που θα σαρώσει μελλοντικά τον δυτικοευρωπαϊκό τρόπο ζωής. Με τους Sandow ασχοληθήκαμε στο προηγούμενο τεύχος, παρουσιάζοντας το πρώτο καταπληκτικό άλμπουμ τους με τίτλο "Stationen einer Sucht" (Stage of a Mania) που κυκλοφόρησε στις αρχές του 1990. Σ' αυτό το τεύχος βρήκαμε μερικά στοιχεία για να κάνουμε ακόμα πιο γνωστό αυτό το πολύ καλό γκρουπ.

Λοιπόν, οι Sandow ξεκίνησαν το 1982 από το Cottbus σαν ντουέτο το οποίο απάρτιζαν ο Chris Hinze (κιθάρα, φωνή) και ο Kai-Uwe Kohlschmidt. Συνήθως έπαιζαν διάφορες διασκευές που άρχιζαν από τα blues κι έφταναν ως το punk. Οι ελπίδες να γίνουν πιο γνωστοί, θάβονταν απ' την κυβέρνηση που τους απαγόρευε να βγουν απ' τη χώρα.

Λίγο καιρό μετά οι Sandow οργάνωσαν κι άλλα άτομα στην ομάδα τους, ο ήχος τους έγινε πιο συγκρατημένος με σαφείς επιφρόες από το αγγλικό punk των 70's και κιθάρες που θυμίζουν έντονα τις πρώτες μέρες των Clash.

Ο στίχος τους ήταν έντονα πολιτικός, και συχνά αναγκάζονταν να φεύγουν απ' την πίσω πόρτα, καθώς οι μπάτσοι εισέβαλλαν στα κλάμπ που έπαιζαν και διέκοπταν τις συναυλίες τους.

Απειρος αριθμός μελών πέρασαν μέχρι το 1988 οπότε σταθεροποίησαν τη σύνθεσή τους με τον Andrea Spiegelburg (μπάσο, όργανο) και τον Tilman Berg (ντραμς). Αμέσως μετά γράφουν τρία κομμάτια για τη συλλογή της επίσημης εταιρείας AMIGA, "Kleeball 23" που κυκλοφόρησε με μερικά από τα σπουδαιότερα Underground γκρουπς της Α. Γερμανίας.

Ο Sandow παίζουν πολύ δυνατά στα κονσέρτα τους. Δε διστάζουν να ειρωνευτούν την απομόνωση της χώρας τους και τον ανούσιο αποκλεισμό τους από τα MME. Δείχνουν ν' αγαπούν τον τόπο τους, αλλά νιώθουν ξένοι:

"Είσαι ο τόπος που γεννήθηκα, αλλά εμείς είμαστε άνθρωποι χωρίς πατρίδα" (Factory).

Γνώρισαν πολύ καλά την πίεση του κράτους πάνω στα κεφάλια τους, και τώρα που υποτίθεται ότι η κατάσταση άλλαξε, δεν ξέρουν αν πραγματικά πρέπει να νιώθουν ευτυχισμένοι.

"Φαντάσου μια μεγάλη αιθουσα, φαντάσου ότι κι εσύ βρισκόσουν εκεί. Φαντάσου ότι κανείς δε γελά, φαντάσου ότι κι

© Ch. KOCKRITZ

**Εγώ ήμουν ένας απ' αυτούς. Ξέφεις τι εννοώ.
Βρίσκομαι ανάμεσα στα πάνω και στα κάτω"
(*Stille Invasion*).**

Οι Sandow τραγουδούν και αγγλικά και γερμανικά. Εκφράζονται με φωνές και κινήσεις απότομες. Ο ήχος τους είναι σκληρός μα διαφορετικός. Εχουν μαζέψει όλα τα καλά στοιχεία του rock'n'roll, τα πέρασαν μέσα απ' το μίξερ της κουλτούρας τους και τα παρουσίασαν ωμά. Ετσι όπως ακριβώς είναι.

Την ίδια χρονιά γυρίζεται ένα ντοκυμαντάρι με τίτλο "*Flustern und Schreien*" (*Whisper and Shouting*) σε σκηνοθεσία του Dieter Schomann και μουσική των Sandow, των *Feeling B* και των *Silly*. Η ταινία κερδίζει βραβεία στο Λένινγκραντ και το Βερολίνο. Αμέσως μετά ο Kai γράφει το σενάριο για το μιούζικαλ "*Mumu*" σε μουσική του γκρουπ.

Το 1989 είναι η χρονιά που ήδη διαβλέπονται οι αλλαγές που θα συντελεστούν στο Ανατολικό

μπλοκ μέχρι το τέλος του έτους. Το κομμάτι τους "*Schweigan und Parolen*" (*Silence and Slogans*) γίνεται hit και μπαίνει στη συλλογή "*Parocktikum*" της Amiga. Παράλληλα αρχίζουν οι προετοιμασίες για το πρώτο LP της μπάντας, ενώ οι Sandow δραστηριοποιούνταν σε διάφορους τομείς Τουράρουν στην Ουγγαρία και σ' όλη την Α. Γερμανία. Με τον γραφίστα και ζωγράφο του Cottbus, Hans Scheverecker οργανώνουν ένα mini festival μουσικής - ζωγραφικής. Κερδίζουν βραβεία σε διάφορους ανεξάρτητους διαγωνισμούς καθώς και τον τίτλο της καλύτερης ανεξάρτητης μπάντας του 1989.

Το Γενάρη του 1990 κυκλοφορεί επιτέλους το LP "*Stationen einer Sucht*", ένα τρομερά δυναμικό σύνολο 11 κομματιών που σπάνε κόκκαλα. Το είπαμε στο προηγούμενο τεύχος, το λέμε και τώρα: μην αγνοήσετε τους Sandow. Ο πρώτος ενθουσιασμός που θα νιώσετε ακούγωντας το δίσκο θα εξαφανίσει ό-

λες τις μικροατέλειες που I-SΩΣ να κρύβει.

Υπάρχουν σχέδια γι' αυτή τη χρονιά: Να παίξουν στο Παρίσι, τη Βιέννη, τη Βουδαπέστη, τη Ζυρίχη και άλλες πόλεις. Ήδη έχει γυριστεί το video clip των "*Stille Invasion*" και "*Factory*" και ήδη τελείωσε η τουρνέ τους σ' όλη την Α. Γερμανία με τους Δυτικογερμανούς Tom Mega Band, Mint και Caspar Brotrmanns Massaker που γνώρισε φοβερή επιτυχία. Θα τουράρουν στη Δ. Γερμανία, θα ετοιμάσουν νέο άλμπουμ με τίτλο

"*Mania*", γράφουν soundtrack της ταινίας "*Berlin - Symphonies of a city*" και θα ετοιμάσουν το δεύτερο μιούζικαλ "*Kanguru*". Αυτά τα λίγα.

Στο γράμμα που μας έστειλε το συγκρότημα, μας γράφουν ότι ενδιαφέρονται για κάποια εμφάνιση στην Ελλάδα.

Εάν κάποις ενδιαφερθεί, η διεύθυνσή τους είναι:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

Λευτεριά στον
Νίκο
Παπαματθαίου

THE

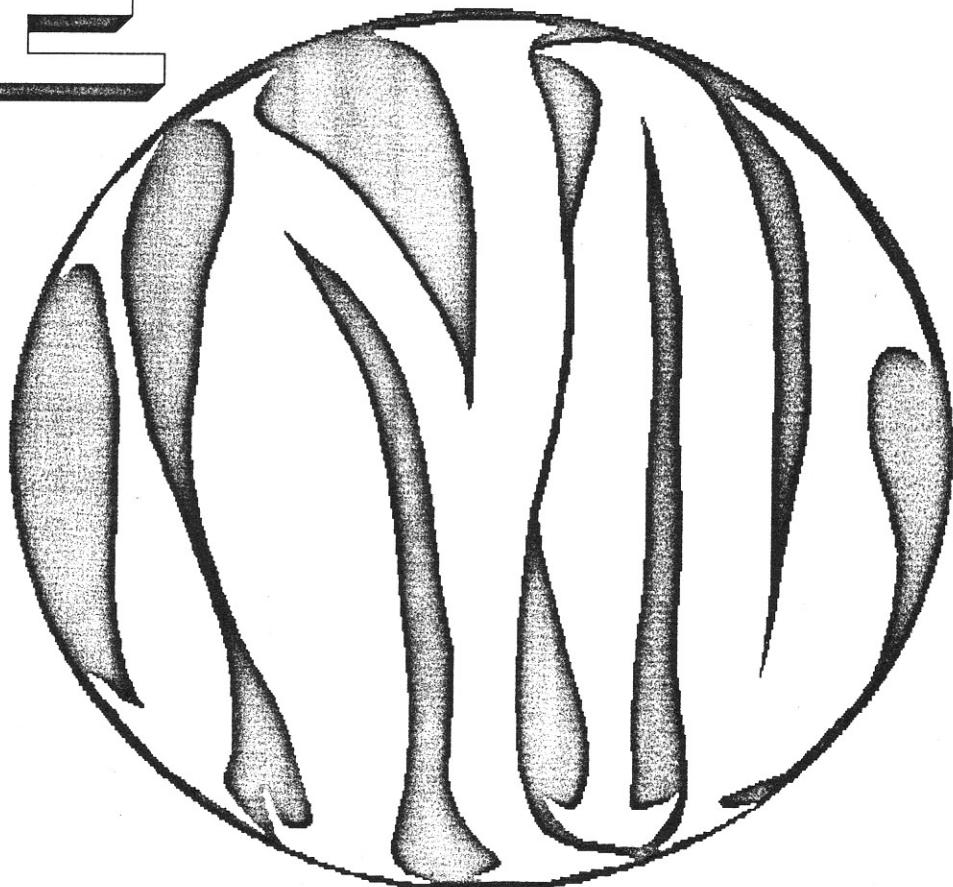
MITCH COOPER

42

Δε νομίζω να έχετε ακούσει πολλά γκρουπς που να προέρχονται από τη Βόρεια Καρολίνα των ΕΠΑ. Ακόμα λιγότερες πιθανότητες υπάρχουν να έχετε ακούσει κάποια ονόματα απ' την πόλη Charlotte της ίδιας Πολιτείας. Εκτός κι αν είστε τόσο πολύ κατατοπισμένοι -εγώ δεν είμαι, ακόμα τουλάχιστον- που να μπορείτε ν' ανακαλύπτετε εύκολα χρωματιστούς ψύλλους σε πολύχρωμα άχυρα. Πάντως, ενδεικτικά αναρέω μερικά ονόματα που πλέον δεν υφίστανται για να σας αποδείξω ότι κάτι ξέρω, με κάθε επιφύλαξη. Αρχίζουμε λοιπόν και πάρτε βαθειά ανάσα: Fetchin' Bones, Anti Seen (κάπως πιο ακουστοί), Pravda, Life After Death, Digg'd Up Betty... Ολα αυτά τα "Ξακουστά" συγκροτήματα που η ιστορία τους διήρκησε μέχρι τα μέσα των 80's -σε διάφορες εποχές- έχουν δύο κοινούς παρονομαστές: Ο πρώτος ήταν η μουσική τους, που γενικά επρεαζόταν απ' την ψυχεδελεία των 60's και ο δεύτερος, ο ντράμερ τους.

Στην rock ιστορία, δεν έχουμε πολλούς ντράμερ που να οδηγούν κάποιο σχήμα, έστω κι αν για λόγους σκοπιμότητας αναγκάστηκαν να καταπιαστούν με περισσότερο ...συμβατικά όργανα.

Ο Mitch Cooper λοιπόν, ήταν και συχνά είναι ντράμερ και συμμετείχε σ' όλα τα παραπάνω συγκροτήματα με τελευταίους τους Life After Death οι οποίοι και διέκοψαν την λειτουργία τους στις αρχές του 1986. Για την ιστορία σας αναφέρουμε ότι οι LAD χρησιμοποιούσαν το όρο psycho -

ρορ για να εκφράσουν τον ήχο τους, ήταν τρεις και κυκλοφόρησαν δύο κασσέτες μεγάλης διάρκειας κι ένα εκστατικό single το "Like a soldier / Worse than you", αλλά κυρίως έγιναν γνωστοί στα πέριξ, παρουσιάζοντας μια μανιακή διασκευή του "Lusifer Sam" των Floyd.

Ο Mitch Cooper, λοιπόν, άμα τη διαλύσει των LAD, κάθε άλλο παρά έκατσε στ' αυγά του. Αμέσως ξεκίνησε να παράγει υλικό του σε μορφή κασσέτας στην οποία πειραματιζόταν κυρίως στους ρυθμούς των ντράματου, με ψυχεδελικές ανησυχίες, zen φιλοσοφία, ενώ η φωνή του και το όλο πνεύμα του κινιόταν μέσα από Barrettικές μελωδικές φόρμες.

Ο τίτλος της κασσέτας ήταν "Liquid Syllable Decagon" (τώρα απ' τα αρχικά βγάλτε όποιο συμπέρασμα σας αρέσει) και διαρκούσε μια ολόκληρη ώρα. Μια ολόκληρη ώρα οραμάτων και φαντασιώσεων, εξήντα λεπτά μελωδικής παράνοιας. Εξα-

πό κατεστημένες μορφές, ο πειραματισμός του Cooper, οδηγούσε σε ακουστικούς εφιάλτες που πήγαζαν κατ' ευθείαν από τις νυκτερινές "περιπέτειες" του δημιουργού τους.

Οι κριτικές για την κασσέτα στάθηκαν ευνοϊκές, όπως ήταν αναμενόμενο. Ο Cooper και το πολύπλευρο ταλέντο του, ήδη είχαν καταξιωθεί μέσα από κοινό και κριτικούς του underground. Τόσο το Option και το Sound Choice, όσο και άλλα έντυπα, έδειξαν ενδιαφέρον και περίμεναν τη συνέχεια.

Ανεξάρτητα με την αναπόφευκτη σύγκριση του Cooper με τον οριστικά παροπλισμένο Syd Barrett, όλοι διέκριναν νέα στοιχεία στη μουσική του.

Επόμενο βήμα του Cooper, ήταν η καθιέρωση δικής του εταιρείας με σκοπό τη σοβαρότερη προσέγγιση της μουσικής του προς το κοινό του. Ετσι με έδρα πάντα τη γενέτειρά του, το Charlotte, ιδρύει την Third Lock Records κάτω απ' το

label της οποίας είχε παράγει την κασσέτα και προχωράει στην ηχογράφηση της πρώτης βινυλιακής του σόλο απόπειρας.

Το 7ιντσο "Always on the Horizon", είχε εκτός απ' το ομόνυμο, άλλα δύο κομμάτια, τα The Tower of Life και Mind Confection και βγήκε, λίγο μετά το "Liquid Syllable Decagon", τον Απρίλη του 1986 και κινείται στα πλαίσια της κασσέτας, ενώ το Mind Confection περιέχεται για δεύτερη φορά. Ο ήχος έχει Folk αποχρώσεις, είναι εγγλέζικος -γεγονός που τονίζουν και τα φωνητικά του Cooper- και πάλι τα κρουστά έρχονται να παίξουν σοβαρό ρόλο.

Καπάκι, ακολουθεί και δεύτερο 7ιντσο στην Prismic Records, το "Time is to Keep everything from Happening at Once". Κυκλοφόρησε τον Ιούλη του '86 και προετοίμασε το έδαφος για την θεμελίωση μιας νέας ομάδας στον χώρο του αμερικανικού underground. Των INN.

THE INN

Οι INN σχηματίστηκαν το φθινόπωρο του 1986. Ο Cooper, αποφάσισε να περάσει τη ζωή του σε μια πιο ολοκληρωμένη μορφή, πράγμα που τον ώθησε να συγκεντρώσει γύρω του τρεις πολύ καλούς μουσικούς του Charlotte που είχαν το ίδιο όραμα μ' εκείνον. Ο κιθαρίστας Tony Farina, ο μπασισίστας Bruce Carothers και ο ντράμερ Mr. Boo πλαισίωσαν τους INN, ενώ ο Cooper ανέλαβε τα φωνητικά και την ρυθμική κιθάρα.

Ήταν αποφασισμένοι, στα σοβαρά, να παρουσιάσουν μια εικόνα διαφορετική από εκείνη των περισσότερων συγκροτημάτων που αναβίωναν ψυχεδελικούς ύμνους. Μια σειρά από happenings στους δρόμους του Charlotte, τους έκανε ταχύτατα γνωστούς στο κοινό της πόλης και μιας και η φήμη του Cooper ήταν ήδη ευρύτατα διαδεδομένη, κανείς δεν είχε αντίρρηση να παρακολουθήσει τη νέα του προσπάθεια.

Αμέσως μετά έβαλαν μπροστά τα "μεγάλα μέσα". Απ' τα πρώτα κιόλας σόου τους, έκλεβαν την παράσταση όταν εμφανίζονταν. Οργάνωσαν ένα υπέροχο light show, προβολές χρωμάτων και computer graphics, slides από projector, παράξενους ήχους από μια 20λεπτη φρηκαρισμένη διασκευή του "Interstellar Overdrive" των Floyd.

Μπήκαν στο στούντιο το φθινόπωρο του 1987 για την ηχογράφηση του πρώτου LP τους που έμελλε να κυκλοφορήσει, πολλούς μήνες μετά λόγω συνεχών καθυστερήσεων, υπό την αιγίδα της Voxx με τίτλο "Psychedelic Schedule", το 1988. Ο δίσκος ήταν ένα αφιέρωμα στην ειρήνη και τον Peter Tosh με ένα εξώφυλλο απ' ευθείας από τα 60's, κι ένα ...τόνο ψυχεδελειας. Η πρώτη πλευρά καλυπτόταν ολόκληρη από το καταπληκτικό "Roy G Biv", σύνθεση των Cooper / Farina, κι έπονταν στην δεύτερη πλευρά άλλα 5 κομμάτια, όλα του Cooper, εκτός απ' το "What's it Like" του Carothers.

Ο Cooper περιέγραψε τον ήχο τους σαν ψυχεδέλεια των 80's, οι κριτικοί σαν Barrett-adelia και όλοι λίγο πολύ είχαν δίκιο. Οι INN προσπαθούσαν ρομαντικά να επαναφέρουν μια παλιά καλή εποχή που όσο κι αν σήμερα μοιάζει μακρινή, ωστόσο, η διάθεση είναι που μετράει: Ολονυκτίες με LSD, Free concerts, μουσική στους δρόμους, beach party... Οι INN ήθελαν και ακόμα θέλουν να μεταμορφώσουν το Charlotte σε Σ. Φρανσίσκο των 90's!!

Τον Απρίλη του 1988 αρχίζει η διαφήμιστική τους περιοδεία που τους έβγαλε ως την Καλιφόρνια, ενώ ήδη απ' το 1987 είχαν ταξιδέψει στην Ανατολική Ακτή με αρκετή επιτυχία.

Τελικά, μετά από καθυστερήσεις το άλμπουμ κυκλοφορεί, παίρνει πολύ καλές κριτικές, όλοι το θεωρούν κάτι διαφορετικό μα πολύ οικείο συνάμα. Τα live του γκρουπ εξακολουθούν να μεγεύουν το κοινό και το "Psychedelic Schedule" είναι μια νέα συνταγή για όλους τους μανιώδεις μανιταροκαταλώτες. Ενα πέρασμα ανάμεσα στους Chamber Bros. και τους Red Crayola. Ο κόσμος παραληρεί στο τέλος του "Interstellar Overdrive".

Ηδη όμως οι δραστηριότητες του Cooper και της Third Lock επεκτείνονται. Κυκλοφορεί το Δεκέμβρη του '87 η συλλογή "Statements - A Collection of Independents" με διάφορες μπάντες όπως οι INN, οι Wisleys, οι Intensive

Care, οι Misguided Youth και άλλους που προσφέρουν προσφέρουν κομμάτια τους σε μια καταιγίδα μουσικών προτάσεων. Όλα γκρουπ του Charlotte εκτός από τους Idiot, τους Ravelers και τους Area Z. Το 1988 ακολουθεί το "Statements vol II" όπου συνυπάρχουν οι Steppes, οι White Elephant, οι Trees, οι Rabid Salesmen κ.ά.

Οι INN έχουν και απόψεις πέρα από τον ψυχεδελικό τους ήχο. Συμμετέχουν στις αρχές του 1989 στο Φεστιβάλ Ειρήνης του Σικάγο με τους επαναφορμαρισμένους Plasticland και καταχειροκροτούνται.

Ο κόσμος είχε τρελαθεί τελείως, χόρευε πάνω στη σκηνή, και ενώ το σόου τους οριζόταν στα 45 λεπτά, οι INN έπαιχαν σχεδόν δυο ώρες!

Μέσα στο 1989 έρχεται νέος μπασισίστας ο Lee Howard, αλλά στην ηχογράφηση του δεύτερου LP μπάσσο παίζει ο Marco Heefer ο οποίος αποχώρησε

με την περάτωση του άλμπουμ. Λίγο μετά τον ακολούθησε ο Mr Boo και τελικά τη θέση τους πήραν δυο αδέρφια: ο Bill (μπάσσο) και ο Dave Hanna (ντράμες).

Το νέο LP τους ετοιμάστηκε, αλλά για τεχνικούς λόγους δεν κυκλοφόρησε πριν το Φλεβάρη του 1990. Το "Travelling At the Speed of Life" περιείχε μπόλικες δόσεις από αδρεναλίνη, ένα κομμάτι τεράστιο, το "The Plot Thickens" που θυμίζει τους καιρούς του Santana του McLaughlin και τις jazz-rock εποχές του Jeff Beck, ενώ τα υπόλοιπα 5 κινούνται στο γνωστό κλίμα που ακολουθούν οι INN. Εχει ηχογραφηθεί στούντιο και live από διάφορες εμφανίσεις τους στην ευρύτερη περιοχή της Β. Καρολίνας.

Τών άνοιξη του 1990 ξεκινάνε την πρώτη ουσιαστικά μεγάλη βαρειο-αμερικανική περιοδεία και κατά πάσα πιθανότητα θα επισκευθούν την Ευρώπη κατά το τέλος της χρονιάς.

Δεν ξέρουμε αν ο Mitch Cooper και οι INN, αποτελέσουν κάτι πραγματικά διαφορετικό στην καινούργια δεκαετία. Ομως θα πρέπει να παραδεχτούμε, ότι η μουσική που παίζουν, αν μη τι άλλο, μας γεμίζει με πολύ γλυκές αναμνήσεις από ένα παρελθόν που πολλοί από μας δεν ζήσαμε. Χρειαζόμαστε κι'

THE WHAT...FOR!

του Νίκου Ταχτούδη

Αμα σας ρωτούσα ποιό είναι το μέλλον του ROCK AND ROLL τί θα απαντούσατε: Αν σας έλεγα ότι το μέλλον του Rock'n'Roll είναι μία μπάντα, που προσπαθεί να πιάσει τα παλιά riffs των Rolling Stones, των Kinks και των Downliners Sect, με Vox κιθάρες, αρμόνικες και farfisa και ένα τραγουδιστή που δεν ξέρει καλά - καλά τα λόγια των τραγουδιών, πώς θα αντιδρούσατε;

Αμα σας ρωτούσα ποιό είναι το μέλλον του ROCK AND ROLL τί θα απαντούσατε: Αν σας έλεγα ότι το μέλλον του Rock'n'Roll είναι μία μπάντα, που προσπαθεί να πιάσει τα παλιά riffs των Rolling Stones, των Kinks και των Downliners Sect, με Vox κιθάρες, αρμόνικες και farfisa και ένα τραγουδιστή που δεν ξέρει καλά - καλά τα λόγια των τραγουδιών, πώς θα αντιδρούσατε:

Σίγουρα θα γελάγατε. Θα με ρωτούσατε άν έχω πυρετό. ή το πολύ πολύ θα μου συνιστούσατε να επισκεφτώ κάποιο φίλο σας, που έχει πάρει πτυχίο ψυχιατρικής από το πανεπιστήμιο της Botswana.

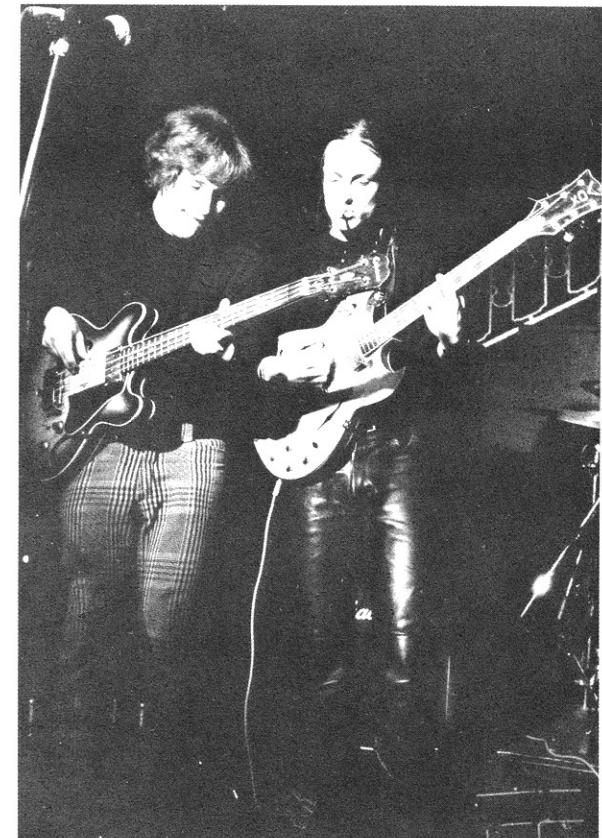
WHAT ...FOR., όμως

Ισως γιατί πιστεύετε πως το Rock'n'Roll οφείλει να ακολουθεί τις πολιτισμικές ανάγκες κάθε εποχής και συνε-

πώς το μέλλον του πρέπει να βρεθεί, μέσα από τεχνοκρατικές ανησυχίες ή εξερευνήσεις - μια και διανύουμε την τεχνολογική επανάσταση - ή επειδή θεωρείται ότι το Rock'n'Roll οφείλει να ορθώσει ένα δυναμικό και επαναστατικό ριζοσπαστικό λόγο, απέναντι στη συντήρηση και τις κατεστημένες αξίες, θάβοντας την ευαισθησία, τον ρομαντισμό και την αφέλεια των παλιών εποχών του. Ή, στο κάτω κάτω επειδή πιστεύετε ότι το Rock'n'Roll δεν έχει μέλλον.

Ετσι, έχοντας ωριμάσει πιά τόσο ώστε να θεωρείτε χάσιμο χρόνου την ενασχόλησή σας με "αφελείς" δίσκους, ψάχνετε νέες πηγές για να ξεδιψάστε τις ανυσηχίες σας, ακολουθώντας το δρόμο που χαράζουν οι εδώ σοφοί μέντορες του Rock, ενώ εκστασιάζεστε με τον βαρύ (κρυπτομεταλλικό) ήχο των Mudhoney.

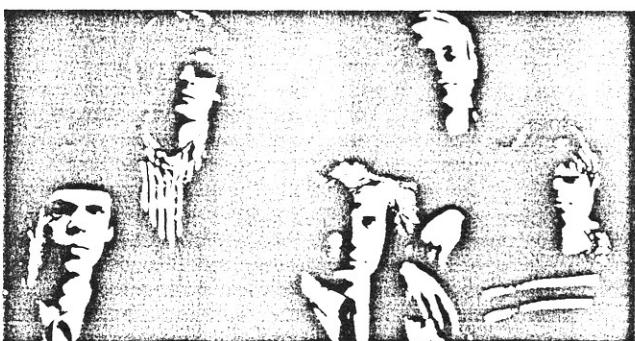
ΟΜΩΣ STOP ! Εκανα μαλακία (τσ. τσ. λίγη αιδώς παρακαλώ προς το αναγνωστικό κοινό) που ξεκίνησα με αυτή την ερώτηση. Επρεπε να σας ρωτήσω τί είναι Rock'n'Roll. Γιατί δεν υπάρχει μελλοντικό Rock'n'Roll, ούτε παρελθοντολογικό, ούτε παρόν. Οι συνιστώσες που το έβγαλαν, δηλαδή οι δυ-

νάμεις που κίνησαν τον Larry, να φτιάξει τους Blue Notes, τον Sky Saxon να μακρύνει τα μαλλιά του, τον Iggy να ματώνει με θρυματισμένα μπουκάλια μπύρας, τον Joey Ramone να φορέσει πέτσινα και τον Protrudi να φαζαρίζει με τη Vox κιθάρα του, χαρίζοντας εκστατικές στιγμές με τη διασκευή "Strychnine", είναι οι ίδιες. Ο πόνος, η αγάπη, ο έρωτας, η καταπιεσμένη προσωπικότητα του νέου, του ανήσυχου, του οποιουδήποτε, που θέλει να ουρλιάξει κάτι διαφορετικό από αυτό που του γαυγίζουν, να αντι-

σταθεί σε οποιαδήποτε πλευρά του γνωστού τρίπτυχου πατρίς - θρησκεία - οικογένεια, υπήρχαν και θα υπάρχουν, αναγκάζοντας κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο να πάρει μια κιθάρα και να τραγουδήσει τα ίδια πράγματα που τραγουδούσαν 10, 20, 30 χρόνια πριν άλλοι με τις ίδιες ιδέες.

Γιατί όμως, σας αφαδιάζω τις παραπάνω θεωρητικές μπουρμπουλήθρες Ισως γιατί πρέπει να κατανοήσετε ότι μπάντες σαν τους **WHAT ...FOR.**, τους Gories, τους Unclaimed, ήταν και θα είναι πάντα επίκαιρες. Και κατά

συνέπεια, το παρόν άρθρο δεν αποτελεί νεκρολογία, ούτε επικήδειο για ένα ιδώμα που εξαντλήθηκε πριν τη δεύτερη "έκδοσή" του!

• • •

WHAT ...FOR λοιπόν, και το 1985 γεννήθηκε στα Βερόλινο ή νέα γενιά της γερμανικής beat μουσικής. Πέντε γυμνασιόπαιδα, καλλητοί από μικροί, αποφάσισαν να παίξουν R'n'B. Στην αρχή ονομάστηκαν BATMAN AND HIS 4 ROBINS. Αρχισαν με διασκευές τραγουδιών των Pretty Things, Boots, Brian Diamond and the Cutters. Ενοχλούσαν τους γείτονές τους με τα ουρλιαχτά που έβγαζαν στο σπίτι, ενώ άκουγαν τραγούδια των Them και χάριζαν ηδονιστικές στιγμές στις συναυλίες τους με τα ίδια ουρλιαχτά. Το μεταχειρισμένο 60's βινύλιο έπεφτε βροχή. Το ίδιο και οι μπύρες. Υπό την επήρρεια αυτού του συμπαθούς ποτού άλλαζαν και το όνομά τους. Εγίναν DIE KINDLEBEATS, μετά από μερικές ακόμα μπύρες, KINDL σκέτο, ενώ με το τελευταίο μπουκάλι ...WHAT ...FOR.

Οι καιροί έχουν αλλάξει. Η original garage σκηνή έχει ξεχαστεί στην πατρίδα της. Κι όμως αυτοί οι κύριοι συνεχίζουν να παίζουν μανιαδιέμενα ακόρντα των REMO FOUR και των KINKS. Η συνεχής, μάλιστα, τριβή τους με αυτά τα ακόρντα είχε σαν αποτέλεσμα την αφομοίωσή τους σε τέτοιο βαθμό, ώστε στις πρόβες τα έπαιζαν νομίζοντας πως είναι δικά τους. Τα επενδύουν με δίκούς τους στίχους και τα γνωστοποιούν στο κοινό σαν κτήμα τους. ΒΛΑΚΕΙΑ; Ισως. ΘΡΑΣΣΟΣ; Σίγουρα. Μα πέστε μου ένα μεγάλο R'n'R συγκρότημα που να μην το χαρακτηρίζουν οι δύο παραπάνω ίδιότητες.

Φτάνουμε λοιπόν, στο 1966, ε... με συγχωρείτε, στο 1986 και οι **WHAT ...FOR** έχουν πάρει σάρκα και οστά. Τους απαρτίζουν ο URS ZELLE στα φωνητικά, γεννημένος το 1966, ο BORIS BOROWSKI, όργανο και κιθάρα, γεννημένος στις 27/12/1969, ο THOMAS STARKE, αρμόνικα, κιθάρα και φωνητικά (δεινός καζανόβας με ιδιαίτερη επιτυχία στις γαλλιδούλες), ο STEPHAN SHULZ, μπάσσο και ο βενιαμίν της παρέας

PETE JOHANNSEN (γεννημένος το 1970) στις αιγαρέσεις, ε... στα ντράμι.

Ανεβαίνουν τρείς φορές το μήνα στη σκηνή, την πυροδοτούν κάνοντας τις κοπέλες να τσιρίζουν. Αυτές σίγουρα ήταν ο μοναδικός λόγος ύπαρξης τους, μια και η δουλειά τους δεν είχε εκτιμηθεί δεσόντως ούτε από τα ανάλογα κέντρα.

Τέσσερα χρόνια χωρίς παρουσίαση (ούτε καν σε συλλογή - κασσέτα) στο ευρύτερο κοινό. Ωστόπου έρχεται η ευλογημένη Miss Take Records και βγάζει ένα κατακλυσμικό EP με τέσσερα κομμάτια στα οποία κυριαρχεί το πάθος, η ένταση, εκφρασμένα από στριγγλιστά όργανα και αρμόνικες. Η ατμόσφαιρα θυμίζει έντονα Downliners Sect, μα ποιός

Το EP βγήκε το 1989 και κατά 99% δεν θα τύγχανε της υποστήριξης κοινού και κριτικών. Παραδέξως όμως βρήκε ανταπόκριση από τους κριτικούς, με τον Jurgen Richard του EX-NEXU, να μονολογεί "το καλύτερο garage group που έβγαλε στα 80's η Γερμανία", και μερικούς άλλους να παραμηλούν. Μία ανταπόκριση που όπως αποδείχτηκε, δεν την χρειάζονταν. 500 κόπιες έβγαλε η εταιρία και εξαντλήθηκαν σε δύο εβδομάδες (πενήντα κόπιες έκαναν υπερατλαντικό ταξίδι και 449 έμειναν στους τυχερούς συντοπίτες τους. Μαντέψτε ποιός έχει την 500ή, χε, χε, χε!)

Νοέμβριος 1989. Οι Yard Trauma με τους Timelapse στην Κολωνία. Support οι

νοιάζεται. Αγχολυτικό fun, "κουδουνιστές" κιθάρες και μία φωνή που διώχνει διαβόλους και τριβόλους. Ενας ήχος που μαγεύει και μεθάει όποιον τον ακούσει. Μεθυσμένοι, άλλωστε ήταν και όταν ηχογραφούσαν. Αν όχι από αλκοόλ, τότε σίγουρα από ζωή, από μία ηδονιστική ευτυχία, κέφι, ενθουσιασμό, και νεανικό θράσσος. Θα μου πείτε, τί θράσσος χρειάζεται για να αντιγράψεις (;) τους Kinks; Μωρέ θέλει και παραθέλει.

• • •

Moving Steps και οι εν λόγω κύριοι. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβετε ποιοι κέρδισαν τις εντυπώσεις. Μία μίνι επιτυχημένη τουρνέ σε Ολλανδία, Αυστρία, Γερμανία, Σουηδία και ...

...Όλα τα παραπάνω έβαλαν σε σκέψεις τον Mike Corbik, το έκτο μέλος της πενταμελούς (;) σύνθεσης των Black Carnations (αν είσασταν μυημένοι στο ιδίωμα το 1986, θα θυμάστε το καταπληκτικό ομώνυμο single τους). Οι Black Carnations είχαν βαρέσει δάλυση και ο Corbik σκοτώνει μύγες στην

εταιρεία του TWANG. Εως ότου του ήρθε η φαεινή ιδέα να βγάλει στην επιφάνεια ένα "χαμένο" μεγάλο garage group και να ξελασπώσει. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Δεκέμβριος 1989 και το ομώνυμο LP των **WHAT ...FOR** είναι γεγονός.

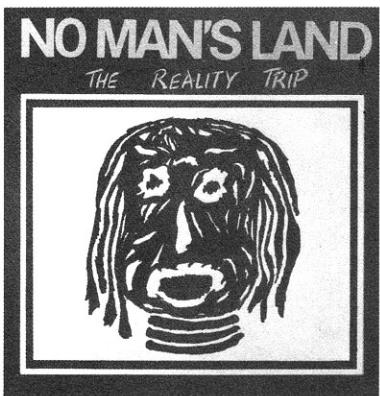
Μπήκαν στα Beat Studios και αν και η παραγωγή εκσυγχρονίζει κάπως τον ήχο τους, δίνοντας την εντύπωση πως δεν ανήκουν στο 1965, εντούτοις δεν κλέβει τίποτα από τη μαγεία τους. R'n'B, Beat, Garage, Power Pop, Punk, με λίγα λόγια ότι πιο πολυσύνθετο και καλό έβγαλε την περασμένη χρονιά τη Ντητροϊτόπληκτη Γερμανία. Motor city is Burning, μα και οι **WHAT ...FOR** έκαψαν τα αυτιά μου και τα αυτιά όσων είχαν την τύχη να τους ακούσουν και να γευτούν το θείο δώρο της έκστασης. 14 τραγούδια από τα οποία τα 6 είναι διασκευές, μα τί πειράζει; Οι **WHAT ...FOR** δεν είναι ρομαντικοί αναβιωτές του αμερικανικού ονείρου, αμετανόητοι παρελθοντολότρες. Ο ήχος τους είναι σύγχρονος και θα είναι οικείος και αύριο, όπως ακριβώς και σήμερα και χτές. Διαχρονική υπόθεση το Rock'n'Roll και οι **WHAT ...FOR** είναι Rock'n'Roll.

Μετά το άλμπουμ, οι **WHAT ...FOR** βρήκαν τον δόμο τους. Η LSD τους συμπερέλαβε στη συλλογή της "Rock is Well", όπου ξεχωρίζουν από μίλια μακριά και ήδη ετοιμάζονται για νέα είσοδο σε επικείμενη συλλογή της TWANG. Νεανική φρεσκάδα, αφέλεια, ιδρώτας, σπέρμα και κάλεσμα για διαρκή χορό. Αυτό είναι το μύνημα των **WHAT ...FOR**. Θα μου πείτε: αυτό αρκεί; Σε μία εποχή που η συντήρηση θριαμβεύει από άκρη σε άκρη, ο φασισμός αναζωπυρώνεται σε όλες του τις μορφές, ο έλεγχος της σκέψης και της δράσης μας γίνεται ασφυκτικός από τα κέντρα εξουσίας, και όπου ο Οργουελικός εφιάλτης μοιάζει κοντινό μέλλον, είναι αρκετή η πρόταση των **WHAT ...FOR**; Δεν ξέρω. Ισως vai, ίσως όχι. Μα τρέξτε να τους ακούσετε προτού παρατήσουν τα όργανά τους. **WHAT ...FOR**; Εσείς ξέρετε.

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

NO MAN'S LAND

- "The Reality Trip"
(EP, Brummel Rcds 1990)

Ναυάγησε η συμφωνία με την Pilgrim, αλλά τα παιδιά δεν κώλωσαν και κατά την ταπεινή μου γνώμη, καλώς έπραδαν. Ο Γιώργος, ό μπασίστας του γκρούπ, έβαλε μπροστά την Brummel και το πρώτο της αποτέλεσμα είναι αυτό το 12ιντσο, πρώτη δισκογραφική παρουσία των N.M.L., μετά την αποχώρηση της Εύης. Τα φωνητικά έχει αναλάβει κυρίως ο Βασίλης ενώ στο κομμάτι "Light 'em Up" τραγουδάει ο Αγγες. Η όλη μουσική επαναπροσδιόριση του γκρούπ απλώνεται σε κάθε στιγμή αυτού του δίσκου. Μέσα τους μοιάζουν να έχουν ωριμάσει οι μουσικοί που θέλουν να παίζουν όλα όσα έχουν βιώσει στο παρελθόν τους. Δηλ. από πινελιές σκληρού rock, μέχρι την εκδηλωτική αγάπη τους για τη soul και το rhythm and blues. Η αξία αυτού του EP, γίνεται ακόμα μεγαλυτερη, αν κάτσει κάποιος και αναλογιστεί, πόσα μουσικά ιδιώματα έχουμε αφήσει πίσω μας χωρίς να τα "ψαξουμε" όπως πρέπει. Ευτυχώς, το "Reality Trip", με τα τέσσερα κομμάτια του, έρχεται καταιγιστικό, να μας θυμίσει την καταγωγή του rock'n'roll.

THE JIGSAW SEEN

- "Shortcut Through Clown Alley"
(LP, Skylad, 6 Valley Brooks Drive, Middlesex, NJ 08846, USA, 1990)

Καλωσορίστε τους διασκεδαστές του μέλλοντοφ! Oi Jigsaw Seen παρουσιάζουν το ντεμπούτο τους και καταπλήσσουν τα πλήθη! Φανταστείτε, δωδεκάχορδες κιθάρες, harpsichords, αρμονίες, απείρου κάλους μελωδίες κι ένα ελαφρό φαζάρισμα, εκεί που χρειάζεται. Α! Κι ένα εξαιρετικό εξώφυλλο. Τεως μέλη των United States of Existence και των Revolver, εδρεύουν στο LA κι έτσι κουβαλάν άστρη ομορφιά απομένει ακόμα στην νεφόπληκτη αυτή

Δυτική πόλη. Δε σας λέμε πως είναι εγγόνια των Byrds ή των West Pop Art Experimental Band. Οι J.S. έχουν μια αμεσοτητα καθηλωτική. Χαίρονται γιαυτά που προσφέρουν, παίζουν με τη μουσική, φτιάχνοντας ψυχεδελικές εικόνες στο πέρασμά της. Ολό το πείραμα βασίζεται σε μια γρήγορη ατμοσφαιρική κατάσταση, έτοιμη να σε ανεβάσει. Εχουν χιούμορ, περνοδιαβαίνουν σε ανατολίτικους διαδρόμους γεμάτους μυστήριο και δράση. Είναι οι κλόουν που ξέρουν να βάφονται με τα κατάλληλα χρώνατα, κάνοντας το κοινό να γελά ή να δακρύζει. Ισως αυτός ο δίσκος να μη διαλύσει τις αυταπάτες σας για το μέλλον της μουσικής. Μα είναι απαραίτητος για την ψυχική σας ανάταση και κάτι τέτοιο, μάλλον είναι αρκετά σημαντικό.

LOUIS TILLETT

- "A Cast of Aspersions"
(LP, Hitch Hyke, 1990)

Ξανά τα ίδια συμπτώματα: Ανατριχίλες, μεθυστική έλξη του απόλυτου, προεκτάσεις που δεν προσεγγίζονται εύκολα, πηγές έμπνευσης που κανείς πρωτύτερα δεν σκέφτηκε να πλησιάσει. Ο κος Tillett έχει το σπάνιο χάρισμα να προσφέρει ΜΟΥΣΙΚΗ! Εχει τα κότσια να προχωράει σε διαφορετικούς δρόμους, άλλοτε σκοτεινούς κι άλλοτε φωτεινούς, μα πάντοτε εξαιρετικά γοητευτικούς. Το δεύτερο εγχείρημά του, ήρθε για να διατρανώσει ότι η μοναδικότητα του "Ego trippin..." δεν ήταν τυχαία. Στη δε συναυλία του, guest στον Nick Cave, η γτακή του σεμνότητα τον ανέβασε στα μάτια του ακροατηρίου που περίμενε τους...μυθικούς Bad Seeds. Δεν χρειάζονται πολλά λόγια για να κατανοήσεις κάποιος το νόημα που αναδίδει αυτό το άλμπουμ. Απλά το βάζει στο πλατώ και αφήνει όλη την ψυχή του ελεύθερη.

HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI

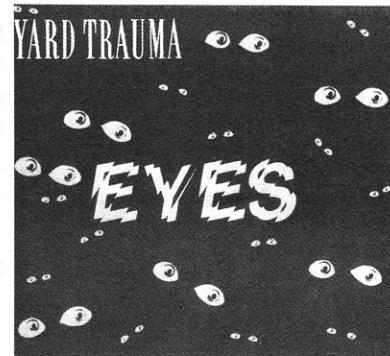
- "Μ'όλα τα Χρώματα στην Τσέπη"
(LP, Lazy Dog, 1990)

Ενα άλμπουμ διαφορετικό για αρκετούς λόγους. Σ'ολόκληρο αυτό το έργο των HEKΘΕ, υπάρχει μια ασυμμετρία μεταξύ φωνής και οργάνων που τελικά δεν είναι απωθητική, αλλά αντίθετα, αν δεν έχεις μπαμπάκι στα αυτιά, μπορείς να εννοήσεις την παρανοϊκή θέληση του γκρούπ να οδηγήσει τον ακροατή σε μια σφαίρα επιρροής που τον κλείνει από όλες τις πάντες. Παρά την μέτρια απραγωγή, το νόημα είναι ένα και το αυτό: "Μην αφήνετε κανένα διάσολο να σας πάρει αυτό που έχετε στο μυαλό σας Μοιραστείτε το!" Η

ψυχεδελοπανκ αντιμετώπιση της μουσικής από τους HEKΘΕ παίρνει το σωστό δρόμο και πολλές φορές εκτινάζεται για να προσγειωθεί βάναυσα σε μια καινούργια αισθητική. Το ταξίδι παρέα με τους HEKΘΕ, είναι όμορφο, μυστηριώδες και η προσπάθεια αυτή στέφεται με επιτυχία και εδραιώνει και δισκογραφικά το συγκρότημα στην καρδιά μας.

YARD TRAUMA

- a) Retro Spex
(LP, Traumaphonic, 1989)
- b) Eyes/Traumatized/Priority Male
(single, Dionysus, Box 1975, Burbank, CA 91507)

- c) Loose Your Head
(LP, ακυκλοφόρητο)

Τρεις δίσκοι, τρεις δουλειές απ'τους Yard Trauma του Lee Joseph και του Joe Dodge που πάντα συνεπείς - αν και όχι τόσο βινυλιακά - εδώ και μια δεκαετία συνεχίζουν την προσφορά τους στην καινούργια αμερικανική σκηνή. Το "Retro spex" αποτελεί μια ζωντανή αναδρομή του γκρούπ στην ιστορία του μέσα από live και demo από το 1983 μέχρι το 1989. Η παρέλαση αυτή, ακόμα κι αν χάνει σε μερικά σημεία στην παραγωγή, λόγω των συνθηκών, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι όντως οι Trauma αποτελούν κορυφή στο σύγχρονο garage. Περνώντας μέσα από διάστημα underground κλαμπ της Καλιφόρνια και παίζοντας με τον Sky Saxon ("Can't seem to make you mine") και άλλους γίγαντες της περιοχής προκαλούν αυτό για το οποίο η Dionysus αισθάνεται περήφανη : Ενα όργιο στ'αυτιά μας...

...που συνεχίζεται και στο νέο ακυκλοφόρητο άλμπουμ του γκρούπ, που χάρη στον Joseph έφτασε στα χέρια μας σε μορφή κασέτας. Η ένταση

1989. Σημειώστε πως το ομώνυμο κομμάτι του εν λόγω δίσκου υπάρχει και στο άλμπουμ, ενώ τα άλλα τρία είναι ολοκαίνουργια.

THE BIG CHIEF

- 1."Brake Torque/Superstupid"
(*Big Kiss Music*)

- 2."Get down and doublecheck/Built Like an ordeal"
(*Get Hip/Skelad*)

Οι Big Chief προέρχονται από Αν Αρμπορ του Μίτσιγκαν και ήδη έχουν δημιουργήσει καλό ίδια, χάρη σε κολασμένες εμφανίσεις και μερικά σινγκλ, δύο από τα οποία αποτελούν αντικείμενο της προσοχής μας, γιατί ενώ βασίζονται σε κλασσικές σκληροροκάδικες απόψεις, ο αέρας που απονέουν είναι νέος και νομίζω ότι κινείται στο κλίμα των "σκληρών" της καινούργιας αμερικάνικης έκφρασης. Μόνο που φαίνονται να διαθέτουν μυαλό και να εκτείνουν την δραστηριότητά τους και πέρα από τη μουσική. Οι ίδιοι φτιάχνουν κάτι τρομερά εξώφυλλα που έρχονται μέσα από ινδιάνικες τεχνοτροπίες και μαγικές τελετές.

THE UNTOLD FABLES

- "Aesop's Apocalypse"
(*LP Dionysus*, 1989)

O Rich Coffee ex - Fourgiven, θεωρεί τους U.F. σαν το αγαπημένο του συγκρότημα. Ασχετά αν πλέον ανήκουν στο παρελθόν, αποτέλεσαν μάζωντανή παρουσία την garage αμερικάνικη σκηνή. Θόρυβος, φασαρία κλπ. Ο δίσκος αυτός αποτελεί την τελευταία τους προσπάθεια και ηχογραφήθηκε πριν τρία χρόνια. Είναι ακριβώς αυτό που ζητάνε όσοι πιστεύουν πως υπάρχει ουσία στην περίπτωσή τους και ελπίζω να είναι αρκετοί. Για την ιστορία, που ίσως τη διηγηθούμε κάποτε σας αναφέρουμε ότι ήταν οι John Niederbrach, Paul Carey, Paul Sakry, και Robert Butler (Miracle Workers). Εβγαλαν άλλο ένα άλμπουμ, δύο 7"EP και συμμετείχαν σε μερικές συλλογές.

THE PAGANS

- "Family Fare"
(*MLP, Hitch Hyke/Glitterhouse*, 1990)

Για να πω την καθαρή αλήθεια, το παλιότερο σχήμα των Pagans (1988), που έχει ηχογραφήσει την δεύτερη πλευρά του δίσκου, κολλάει περισσότερο στα γούστα μου, χωρίς αυτό να σημαίνει πως μειώνει την πιό πρόσφατη σύνθεση που έγραψε τα κομμάτια της πρώτης πλευράς, τον περασμένο Νοέμβρη. Η ουσία είναι πως το γκρούπτ διαφοροποιείται αρκετά μεταξύ δύο εποχών και στην αρχική του φάση δηλώνει μιά "σκληρά" μελωδική γραμμή, ενώ στην άλλη οργανώνεται με πιό φασαριόζικη και συνάμα πειραματική όρεξη. Και τα έξη πάντως τραγούδια δείχνουν ένα καθεστώς μουσικής απελευθέρωσης από πολλά συμβατικά τεκτενόμενα στο μουσικό στερέωμα και οι Pagans μας αφήνουν καλές εντυπώσεις, όσον αφορά το παρελθόν και το μέλλον τους.

BALZAC FROWNING

- "Happy Mind/Turning Circles/I don't Like the Sound of That"
(7", *Fishfur*, 142 E. 16th Str., Suite 2 - G, New York, NY 10003, USA)

Η φωνούλα της Kaite, ηχεί τόσο γλυκειά που και να ήθελες να τους προσπεράσεις δε μπορείς. Ούτε να πεις ότι ο B.F. ανήκουν στο σωρό των φολκ γκρούπς που τριγυρίζουν την Αμερική. Φαντάζομαι ότι οι Walkabouts θα έχουν να σας πουν τα καλύτερα λόγια για το ντεμπούτο (!) αυτών των δύο ζευγαριών. Μελωδικές παροτρύνσεις για ένα καινούργιο rock ίδιωμα. Δεν λέω ότι θα φέρουν τα πάνω κάτω. Είναι απλοί, ευρυματικοί και συμπαθητικοί, τόσο ώστε αξίζουν μιά γωνίτσα στην καρδιά μας.

RED TEMPLE SPIRITS

- "Dancing to Restore An Eclipsed Moon"
(2πλό LP, *Nate Starkman and Son*
Greece, 1990)

Τελικά όσο και να περιμένουν οι κακόβουλοι και βολεμένοι, οι Savage Republic και οι ομάδες που ακολουθούν τα χνάρια τους στο Los Angeles, παραμένουν ανεξάντλητοι σε ιδέες και προτάσεις ζωής. Τα Πνεύματα του Κόκκινου Ναού, σχηματίστηκαν πριν τρία χρόνια και ο διπλός πρώτος τους δίσκος, πηγάζει κατευθείαν από την καρδιά τους. Βασανίζουν τις απόλυτες στιγμές του καθενός με τα χρώματα και την ομορφιά της μοναξιάς. Μουντοί και γκρίζοι, αποπνέουν την εικόνα όλων των παρελθοντολογικών ξεχασμένων τελετών, μέσα σε φαντασιακές αναλαμπές και ηχητικές πανδαισίες. Η ποιότητα της μουσικής τους, ας γίνει παράδειγμα όσων τουλαχιστον, ασχολούνται με την τέχνη Οσοι τους είδαν ζωντανά, έχουν να λένε. Κάθε κομμάτι

εδώ, αναζητεί κάτι το διαφορετικό να πει. Και το ζήτημα είναι πως το κατορθώνει.

VARIOUS ARTISTS

- "Crunchouse"
(LP, *Hitch Hyke/Glitterhouse*, 1990)

Στρατιές κολασμένων ευλογούν αυτό το άλμπουμ. Μετά το περασμό της "This House is not a motel", η θυελλώδης εκπρόσωπος της αμερικάνικης και διεθνούς φασαρίας στην Ευρώπη, οργανώνει ένα καινούργιο ματωβαμένο πάρτυ με δώδεκα προσκαλεσμένους που προσπαθούν να ουρλιάσουν όσο πιό δυνατό μπορούν, υψώνοντας τις κραυγές τους στο φεγγάρι. Από τον ψυχεδελικό θόρυβο του Helios Creed και των Surgery, μέχρι την ακαταστασία των Mudhoney και των μόνων Γερμανών εδώ - οι ποδέλοιποι είναι made in USA - First Things First, και την σχιζοφρενική αποδιοργανωμένη μανία των Tad και των Bastards, όλα ερχονται μέσα από ένα σατανικό δημιουργημα και μά περίεργη λατρεία γιά το μη συμβατό. Δίσκος κατάλληλος για το garden πάρτυ του αδερφούλη σας, ενώ θα στέκεστε δίπλα στον Tad και θα χαιδεύετε με πάθος την σαπιοκοιλιά του. Και πολύ δίσκος

SLOW MOTION

- "Vaticum"
(LP *Wipe Out*, 1990)

Η θέληση για το άφογο. Η επένδυση στη μελωδία. Οι απόκρυφες στιγμές. Το τέλος της δοκιμασίας στο πέρασμα του χρόνου. Η σαφής προέκταση της υπαρξης και του αρχέγονου πάθους για το διαφορετικό. Η προώθηση του ήχου σαν μέσο επικοινωνίας. Οι τρισδιάστατες χαρισματικές αντιλήψεις. Η πραγματοποίηση των ονείρων και των επιθυμιών. Η φυσική μηχανή που σπρώχνει μπροστά τη γνώση. Η ένταση. Το "Vaticum". Οι Slow Motion.

MAN FROM MISSOURI

- "BWanger TaTalingus debase"
(LP, *Nate Starkman and Son*
Greece, 1990)

Ο μοναδικός δίσκος ενός κουαρτέτου απ'το Newport Beach της Καλιφόρνια, που κυκλοφόρησε σε 500 κομμάτια πριν από πέντε χρόνια, εξαντλήθηκε και ευτυχώς που οι Ελληνες εκπρόσωποι της NS & Son στην Ελλάδα κυκλοφόρουν αυτό το αριστούργημα μιάς μπάντας που τα ίχνη της εξαφανίζονται το 1987. Απαραίτητο όπλο για την καταπολέμηση της ανίας, η άπλετη δημιουργηκότητα των Man From Missouri, θα μπορούσε να εκπληρώσει αρκετές μουσικές επιθυμίες. Μέσα σε κομμάτια όπως τα "Epitaph", "Cover Tailor", "Labor Day", αναφαίνεται η θλίψη του να είσαι Αμερικάνος κάτω από ένα καθεστώς που μέρα τη μέρα χάνει την αξιοπρέπειά του και καταρρέει σαν

ντρίζουν και χυμάν να διαλύσουν τα πρόχειρα οδοφράγματα. Η περιοχή γύρω απ' το Tomkins Square Park, για πολλές ώρες μετατρέπεται σε κόλαση. Φωτιές, Αντίσταση. Μίσος. Κοκτέιλς. Φόβος. Τα γουρούνια ορμάν απόλευτες τις μεριές. Αίμα. Εμείς θα μείνουμε εδώ. Θα πολεμήσουμε. Δεν μπορείτε να μας διώξετε. Αύριο εδώ θα είμαστε. Και μεθαύριο. Και τον άλλο μήνα. Και το χρόνου...Εδώ θάμαστε και θα γιορτάζουμε τη ζωή, την ανθρωπιά, όλα όσα προσπαθείτε να σβήσετε από αυτόν τον πλανήτη. Ο θόρυβός μας, θα γίνει ο τάφος σας. "Mia φορά να σταθούμε τυχεροί, είναι αρκετή. Εσείς θα πρέπει να είστε κάθε φορά τχεροί!" "Σου έχω εμπιστοσύνη, να αντισταθούμε στα πάντα. Θα πολεμήσουμε για όσα πιστεύουμε, απλά γ' αυτό που είμαστε. Δε σας χρειαζόμαστε, γουρούνια. Θα βγούμε για κυνήγι μέσα σ'ένα έθνος φόβου, θα χυμήσουμε σε ότι γουστάρουμε..." Κυκλώστε το Λευκό Οίκο! THE PARTY'S OVER!!!

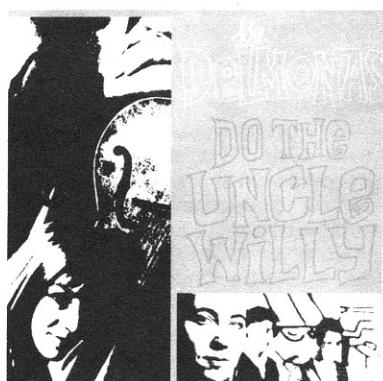
THE MAYDAY OVERDRIVE

- Demo
(Γιάννης Κοκκίνης, Πατρέως 53,
26221, Πάτρα)

17 κομμάτια ατόφιου rock'n'roll. 17 τραγούδια τριών παιδιών από την Πάτρα (σίγουρα η πόλη εγγυμονεί άριστη ποιότητα), άλλη μια απόδειξη πως η επαρχία δεν το βάζει κάτω και δεν κάθεται στ' αυγά της. Οι M.O. έχουν να πουν πολλά στο μέλλον και γ' αυτό πείθει τόσο η κασέτα, όσο και τα live τους. Στο ηχογραφημένο αυτό δείγμα της δουλειάς τους, δεν χρειάζεται να φάξει κανείς πολύ για να διαπιστώσει πως το γκρούπ πρέπει να είναι περήφανο για το υλικό του. Η συνταγή, σίγουρα είναι γνωστή, αλλά η διαφορά φαίνεται στο πρώτο άκουσμα. Οι Overdrive, έχουν δουλέψει σκληρά και το επαγγελματικό τους δέσμυμα δείχνει ότι είναν έτοιμοι για το μεγάλο βήμα. Το θέμα είναι ποιός θα το τους βοηθήσει...

THE DELMONAS

- "Do the Uncle Will"
(LP, Skylad, 1989)

Αμερικάνικη πρωτοβουλία για την κυκλοφορία του πρώτου άλμπουμ μιας βρετανικής κοριτσίστικης μπάντας garage με όλη τη σημασία που εννοεί η λέξη. Μερικά δικά τους κομμάτια, κάποιες διασκευές, με καλή παραγωγή, αν σκεφτείτε πως κάποια τραγούδια είναι από demo γραμμένο στην κουζίνα τους. Οι Delmonas, δεν κουράζονται να μιλάν για αγοράκια και όλα τα συναφή, έχουν όμορφες στιγμές με τα "Lie Detector", "I did Him Wrong", "Heard About Him" και ένα αχτύπιτο ψυχεδελικό ύμνο το "Delmona". Πίσω τους κρύβεται κάποιος "Spook" Loveday, μα και πάλι ο ρόλος των κοριτσιών είναι που μετράει. Τώρα το καλοκαίρι είναι ότι πρέπει.

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS

- "The Good Son"
(Virgin 1990)

Ο Nick είναι ζωντανός. Ξεπέρασε τις μυρωδιές του μνήματος που είχαν αρχίσει να τον τυλίγουν σε βαθμό αποφοράς και σήψης, σε πείσμα όσων ήθελαν να βρουν στο πρόσωπό του το νέο Morrison ή Hendrix. Οχι, φίλοι και φίλες, το παιδί ωρίμασε και αποφάσισε να εξακολουθεί να δημιουργεί μοναδικές στιγμές σαν το νέο του άλμπουμ. Η παρουσίασή του κρίθηκε κατ' αρχήν ως μη απαραίτητη, τη στιγμή που όλοι μάθαμε να τον εμπιστεύμαστε και να τον ακολουθούμε στις μελαγχολικές μα καθημερινές περιδιαβάσεις του. Τελικά το παρουσιάζουμε για να πούμε πως ο άνθρωπος κάνει συνεχώς βήματα σε μιά απλή μελωδική και τρυφερή μουσική. Μα προσοχή! Οι στίχοι του κρύβουν το φόνο, τη μοναξιά την αντίθεση, το χαμό. Ο Cave πίσω απ' το νέο του πρόσωπο, παραμένει στην αρχική ποιητική του φλέβα και σίγουρα όσοι τον είδαμε στο Λυκαβηττό αντιληφτήκαμε πως του... ντιβισμού του έπειτα η μοναξιά. Και κάτι ακόμα... Αυτοί που τον κατηγορούν και τον αποστρέφονται, προσποιούνται και τις μοναχικές νύχτες τους, βάζουν στο πλατώ το "The Good Son", που είτε θέλουν να το παδεχτούν, είτε όχι είναι ένας αυθεντικός και πολύτιμος δίσκος.

BOTSUANA ERROR

- "Who ya gonna Fuck Tonight"
(LP, LSD, 1988)

Υπήρξε η όγδοη απόπειρα δισκογραφική της Βερολινέζικης LSD με ένα γερμανικό συγκρότημα απ' την ίδια πόλη. Κινούνται στο κλίμα των Fallen Angels ή και των New York Dolls, ακόμα. Εχουν εκείνο τον ακατέργαστο ήχο που, πίσω από την προχειρότητά της παραγωγής, κρύβει μια θαυμάσια κοινωνίση του τι εστι feeling. Οι B.E. δεν κάνουν τίποτε για να κρύψουν την αγάπη τους για τους Stones, διασκευάζοντας τα "Play With Fire" και Venilator Blues", καθώς και ένα τραγούδι της Suzanne Vega. Τα υπόλοιπα 6 τραγούδια είναι δικά τους και κινούνται στο

χώρο που προαναφέραμε.

DIRTY SAINTS

- "Hi"
(7"EP 5th Dimension, POBOX 5
20200, Κιάτο, 1990)

Τάχαμε πει και τα ξαναλέμε. Οι D.S. κατεβαίνουν απ' τα Γιάννενα, για να δώσουν μια καθαρή εξήγηση του τι σημαίνει garage με όλη τη σημασία της λέξης. Κι ας με συγχωρήσουν αν βάζω ταπτέλα στη μουσική τους. Πάντως και τα τέσσερα νομμάτια που περιέχονται στο δίσκο, πρωθυΐν αυτό το ιδίωμα και οι τέσσερεις φίλοι δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν από ορισμόύς ή αναφορές. Αρκεί να εξακολουθήσουν να μας χαρίζουν τη γηησιότητα που προβάλλουν πάνω στον ήχο τους που για κανένα λόγο δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Ακριβώς, επειδή είναι τόσο ζωντανός, όπως ε'άλλου και οι δημιουργοί του. Ο FM ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ έκανε ακόμα ένα βήμα μπροστά και δε μένει παρά να του ευχηθούμε ολόψυχα καλή τύχη.

VARIOUS ARTISTS

- "Woronzoid"
(2πλό LP, Woronzow, 75 Melville
Rd., Walthamstow, London,
E17,6QT, UK, 1989)

Η περιστινή συλλογή της εταιρίας του Nick Saloman των (τι "των", δηλαδή) Bevis Frond που συγκεντρώνει κάμποσα αξιόλογα μέχρι φανταστικά συγκροτήματα που σαν κοινό παρονομαστή τους, έχουν την ψυχεδελειά. Σε πολλά από αυτά, βάζει ο ίδιος το χεράκι του, ενώ κάποια ποαλιότερα αποτέλεσαν δικά του σχήματα. Συνυπάρχουν πολύ ευχάριστα οι Bevis Frond, Van Trap Family, Outskirts of Infility, Brainiac 5, Psycho'w Mum, Room 13, Borogoves, Todd Dillingham, Cyke Bancroft και άλλοι.

THE DANGTRIPPERS

- "Jack Knife"
(12"EP, Rocket 5, 159 Main Str.,
Wishaw, ML2, 7 AU, Scotland, UK,
1990)

Το EP αυτό, ακολουθεί το προηγούμενο LP του γκρούπ "Days Between Stations" από την Αιόβα των ΕΠΑ, που στην Ευρώπη διατίθεται μέσω της Σκοτσέζικης Rocket 5. Ενα κιθαριστικό κουαρτέτο, μιά πολύ καλή επαφή με την σημερινή αμερικάνικη pop, που εμπνέεται κατ'ευθείαν από τα 60's. Οι Dangtrippers έρουν να χρησιμοποιούν τη μελωδία και τα ξεσπάσματα εκεί που πρέπει. Και τα τέσσερα κομμάτια που περιέχονται εδώ, πρωθυΐν την άποψη μιάς καινούργιας μουσικής σκηνής που τον καιρό αυτό ξεφυτρώνει στην άλλη μεριά του Ατλαντικού και έχει σαν κύρια επιρροή της, τις REMκές αναζητήσεις. Στη δισκογραφία της μπάντας, υπάρχει ακόμα ένα EP, το "Incantation", που βγήκε την άνοιξη του

εξακολουθεί και εδώ με αμοιώτους ρυθμούς, ταχύτητες που προσεγγίζουν το punk και 12 κομμάτια το ένα καλύτερο από το άλλο, με το παλιό απ'το 1984 "One sided Suicide" να δεσπόζει και το "I Refuse" να καταναλώνει τα ύστατα μόρια ενεργητικότητας, ενώ τα "One thousand Lies", "Mondo Bongo" και "Eyes", σφυροκοπούν ανελέητα τα νεύρα. Ο Dodge και ο Joseph χρησιμοποιούν όλα τα τεχνάσματα που τόσα χρόνια εμπεδώνουν και προσφέρουν συγκλονιστικές αποδείξεις...

...οι οποίες προσυπογράφουν και το περισσότερο 7ιντσό τριών κομματών, σε πράσινο βινύλιο. Η μικρή τους διάρκεια μας δημιουργεί μια στρέση επιθυμιών τόσο έντονη που...τέλος πάντων!

THE MIDNIGHT MEN

- "Mondo Teeno Experience"
(LP, Punk Etc., PB 41, 1800
Vilvoorde, Belgium, 1990)

Στο προηγούμενο τεύχος σας παρουσιάσαμε τους Midnight Men και τώρα σας δίνουμε μια άποψη του πρώτου ολοκληρωμένου άλμπουμ του βελγικού αυτού γκρούπ, ενώ σε κάποια δόση καιρού και χρημάτων επιτρέποντων, το περιοδικό μας θα σας προσφέρει ένα σινγκλ με δύο κομμάτια τους. Τα δύο κορίτσια και τα τρία αγόρια απ'το Kotrijk, δεν διστάζουν να πάρουν τις σκούπες - κιθάρες τους και να σαρώσουν την ήρεμη οικογενειακή σας θαλπωρή. Αναζητείστε την παράφραση του "The Night of the Sadist" (αλήθεια, καταλάβατε για ποιά διασκευή πρόκειται), καθώς και τα "Last Caress", "Candy Man" και "Acid Baby". Διαβάστε και τους στίχους που μερικές φορές κάνουν τον Δράκουλα να μοιάζει...γαριδάκι. Οι M.M. παίζουν ότι θέλουν, χλευάζουν, τρομοκρατούν, μιλάνε με το Σατανά, χαιδεύονται ναζιάρικα στα παρασκήνια. Μια αρμονική πρόταση από ένα γκρούπ που οι Φλαμανδοί μισούν τόσο όσο και τους...Βαλώνους.

VARIOUS ARTISTS

- "Studio II Collection"
(LP, Studio II, Τραπεζούντιον 1,
Αθήνα, 1990)

Τι μπορεί να πεις για μια συλλογή που συγκεντρώνει 11 μεγάλες ελπίδες του ανεξάρτητου rock'n'roll ιδιώματος της ελληνικής σκηνής και παράλληλα μερικά από τα καλύτερα είδη αυτής της μουσικής. Σίγουρα θα πρέπει να ενισχυθεί η προσπάθεια τόσο του Βλάστη Ερημάκη, που είναι ο εμπνευστής της και ο οποίος μάζεψε μερικές μπάντες που αλώνιζαν το στούντιό του, όσο και όλων των παιδιών που έδωσαν τα κομμάτια τους για αυτό το δίσκο, όχι επειδή είναι "ελληνικός", αλλά γιατί έχει και βάθος και ουσία. ECHO TATTO, BLUE JEANS, OUTSIDERS, TREMBLES, DE TRACES, T.I.L.T., SEXTET, DAYLIGHT DREAMERS, RUDDY RAIN, SO WHAT?, OUT OF ORDER, ουσυφφ, αυτά...και άλλα πολλά που μαγειρεύονται όμορφα σ'αυτήν την παραγωγή και μας προσφέρουν μια όμορφη εικόνα δημιουργικής μανίας.

BIG SANDY AND THE FLY - RITE TRIO

- "Fly Right with..."
(LP, Dionysus, 1990)

Αυτό το απίθανο κουαρτέτο απ'το Orange County της Καλιφόρνια, θα μπορούσε να αποτελεί μια ανίερη συμμαχία του Gene Vincent και των Stray Cats, μια και το αρχέγονο rockabilly που παίζουν οδηγεί ρκει τα βήματά τους. Μα δεν μπορεί κανένας να αμφισβητήσει τις ικανότητες του Big Sandy Williamson και της παρέας του ότι χαίρει δυνατοτήτων...υγιεινής παρενέργειας. Ξεκίνησαν το Νοέμβρη του 1985 από μέλη των Gravediggers και των Tremblers και στην κυριολεξία έχουν σκάψει κάθε φωνιά της Δ. Ακτής. Μέσα από δικά τους και διασκευασμένα κομμάτια, περνούν το μήνυμά τους που είναι, μα τι άλλο; Κέφι!

PETUNIA PIG

- Demo

(Κορίνθου 360, Πάτρα 26222, 1990)

Να και κάτι που πολλοί θα νοιώθατε ευτιχισμένοι να ακούσετε, αλλά κινδυνεύετε να χάσετε αυτή την ευκαιρία σε περίπτωση που τα τρία κορίτσια και ο ντράμερ τους από την Πάτρα απυχήσουν σε εγγραφή δίσκου, κάτι που θα αποτελέσει έγκλημα ενάντια στην Ακουστική. Προς το παρόν, εμεις οι υπερβολικοί, χάρη στα παιδιά που έστειλαν την κασέτα, μαζί με ένα γλυκύτατο σημείωμα, απολαμβάνουμε το καλοκαίρι και αποφεύγουμε το Νέφος κλεισμένο σπίτι ακούγοντας τα τραγούδια των Petunia και τις δύο πολύ πετυχημένες διασκευές στους Searchers και τους Dogfaced Hermans. Και καλά εμεις. Οι εταρίες κοιμούνται;

YELLOW SUNSHINE EXPLOSION

- "Yellow Sunshine Explosion"
(LP, LSD, Postfach 620609, 1000
Berlin, 62, W. Germany, 1987)

Ενας δίσκος που αντλεί την έμπνευσή του από το όλο image των χίπικων ορδών των 60's. Ακούγοντας το παρθενικό άλμπουμ των Γερμανών Y.S.E., βρίσκεσαι σε άλλο πλανήτη, τόπο και χρόνο. Εξορμού, υπό την καθοδήγηση του μπασίστα, τραγουδιστή και συνθέτη Bert Schleher, για μια απόπειρα διεύρυνσης του νου και της φαντασίας. Υπάρχουν για να δημιουργήσουν άκρως ψυχεδελικές μελωδίες και οράματα για όσους έχουν μάτια. Η παραγωγή είναι του Vic Count των Chud και το όλο πνεύμα της εν λόγω δουλειάς, διέπεται από την καίρια χρήση διαφόρων οργάνων που δεν πολυσυνηθίζονται στους καιρούς μας. Αρμόνικα, σιτάρ, τάμπλα και το αποτέλεσμα ονειρέμενο. Ενα χαμηλότονο δημιούργημα που αποσκοπεί στην αναζήτηση της Νιρβάνας, με όποιους τρόπους κρίνετε εσεις αναγκαίους.

27 DEVILS JOCKING

- "Smells Like Fun"
(LP, Dionysus, 1989)

Οπου οι Sex Pistols συναντούν τους Dead Kennedys και χορεύουν μαζί στο ασύγαστο πάθος των Devils που κυριολεκτικά παρωδούν τη φρίκη με τα εφιαλτικά τους οράματα αμερικάνικης σκόνης. Πετάχτηκαν πριν από πέντε χρόνια στο Νέο Μεξικό και τυρανούν όλα τα καλά πνεύματα με ηλεκτρικές σατανικές συνθέσεις τους. Ο μπροστάρης τους Brian Curley έχει παίξει μαζί με τον Rocky Erickson, οπότε, προσθέτε και κάτι απ'αυτόν. Είναι ο τρίτος δίσκος τους και έχει ένα μοναδικής καλαισθησίας και σχιζοφρένειας εξώφυλλο, ζωγραφισμένο απ'τον γνωστό u/g καλλιτέχνη R.K. Sloan. Δίσκος που συνιστάται για κάθε εποχή. Ακούστε τον και θα καταλάβετε αμέσως το γιατί!

THE MISSING FOUNDATION

- "Demise"
(LP, Humanity, 155 W. 68th St.
Suite 525, NY 10023, USA)

"Θα πάμε για κυνήγι, ξεφεύγοντας απ'τα χέρια των γουρουνιών, θα επιτεθούμε όπου γουστάρουμε..." Οι προβολείς έχουν ανάψει, τα άλογα χλιψ-

χάρτινος πύργος. Οι επιρροές της μπάντας έκεινούσαν από folk πολιτικές απόψεις και κατέληγαν σε Savagerepublikέs τεχνοτροπίες και νεοψυχεδελικές φόρμες.

MARSHMALLOW OVERCOAT

- "Beverly Pepper"
- (LP, Get Hip/Skylad, 1990)

Τώρα, δεν είναι ακριβώς άλμπουμ, μάλλον μίνι, αλλά τελος πάντων... Και πάλι, για μία ακόμα φορά, αυτοί οι τύποι απ' το Τουύσον της Αριζόνα, τροφοδοτούν τον κόσμο με δυνατό garage επιταγών των 60's. Πισωγυρίζουν τη μουσική, διασκευάζουν μανιακά το "Trouble" των Music Machine και προχωράνε ακάθετοι. Υπάρχει μιά δουλεμένη ατμόσφαιρα σ' αυτό το δίσκο, αλλά παράλληλα και μία άλλη πλευρά του πράγματος. Οι Overcoat έχουν προσπαθήσει σκληρά όλα αυτά τα χρόνια για να καθιερωθούν και το ότι ξεπέρασαν την "underground" κατάσταση χωρίς να διαφοροποιήσουν το στυλ τους, τους τιμά οπωδήποτε.

THE SUBWAY SURFERS

- "Tea Party"
- (LP, Hitch Hyke/Glitterhouse, 1990)

Να και τέσσερεις Γερμανοί που ροκάρουν συνεπέστατα, τριγυρίζοντας σ' αυτή τη γοητευτική θλίψη που μερικές φορές κάνει το rock'n'roll να σπαράζει. Οχι, μη φανταστείτε τίποτε γλυκανάλατες μελωδίες! Οι S.S. έχουν συνείδηση τι θα πει να βρίσκεσαι "από κάτω" και να θες να σηκωθείς απότομα και να τα ανατρέψεις όλα. Εχουν μία τρυφερότητα που δεν κρύβεται πίσω από τις δυνατές κιθάρες τους. Υπάρχουν στη σκηνή για να προσφέρουν μία αποστολή που ανατρέχει στις καλές μέρες ενός χειμωνιάτικου καιρού. Χρηματοδοτούν τη ζωή μας σε διάρκεια...

RISE ABOVE

- "Beat It!/What it is/Rel Deal"
- (7", Punk Etc., 1990)

Νεορούκς, φίλοι των Midnight Men και συντοπίτες, μάλιστα παραγωγός είναι ο Nick Midnight. Εκ πρώτης όψεως δεν παίζουν και τίποτα καινούργιο, αλλά πανκ των 70's, που σε τελική ανάλυση πάντα έχει κάτι να πει. Το ενδιαφέρον για τους Rise Above επικεντρώνεται στους στίχους που μιλάνε για ενότητα των punks ενάντια στο σύστημα και όσους τους βάζουν να τρώγονται κλπ, καθώς και στις ιδέες τους για αντίθεση στην κρεωφαγία και τη βία.

WHITE GLOVE TEST

- "Look"
- (LP, Nate Starkman & son Greece, 1990)

Ακόμα μια πρόταση από την Καλιφόρνια, μόνο που δεν ασχολείται με skate και surf όπως οι πλείστοι των

κατοίκων, αλλά ψάχνει να πλησιάσει τις ρίζες σε ένα απλό μελωδικό πείραμα γεμάτο από Lovin Spoonful και Byrds, ομορφιά και τέχνη. Υπάρχει μεγάλη θέληση στις μπάντες που απαρτίζουν τον κορμό αυτής της ιδιόρυθμης και χαρισματικής εταιρίας και οι White Glove δεν αποτελούν εξαίρεση. Η χρήση ενός οργάνου και απαλών κιθαριστικών περασμάτων, οδηγούν σε μία τελείωση δημιουργικής επάρκειας. Στο σημείο αυτό, ας σταθούμε και στην καλαισθησία που διακρίνει την ελληνική N.S. & son, όσο αφορά την εξαιρετική παρουσία των εξωεσωφύλλων στους δίσκους της.

DIE ARTSEN

- "Conny Waves With a Shell"
- (LP, Hitch Hyke/Glitterhouse, 1990)

Οι Artsen παρ' οτι Ολλανδοί, ακολουθούν τα βήματα των νέων Γερμανικών συγκροτημάτων σαν τους Chud και τους Beat From Bagdad που φροντίζουν να ομορφαίνουν κάθε τόσο τη άχαρη ζωή μας, πλέκοντας μύθους γύρω από θέματα της καθημερινότητας. Ο πρώτος τους αυτός δίσκος, έχει μιά ολοφάνερη αναζήτηση της μυστικής φόρμουλας που δημιουργεί καλλιτεχνήματα και προδιαθέτει να στρέψουμε το ενδιαφέρον μας στο τι γίνεται στον Ευρωπαϊκό χώρο, που τελευταία, δεν τα πάει και πολύ καλά. Οι Artsen, τραγουδούν για τους ήρωές τους, που είναι και δικοί τους, αγαπούν τον Daniel Johnston, παίζουν με τους Velvet, τη Νεοζηλανδική pop, και, χωρίς θεατρινισμούς, παραδίνονται σε μιά υπνωτική διάθεση που καθηλώνει τον ακροατή, τον ηρεμεί και παράλληλα του δίνει να καταλάβει ότι τα πάντα εξαρτώνται από την καλή διάθεση. Συνιστώνται, έτσι κι αλλοιώς.

MARK LANEGAN

- "The Winding Sheet"
- (LP, Hitch Hyke/Glitterhouse, 1990)

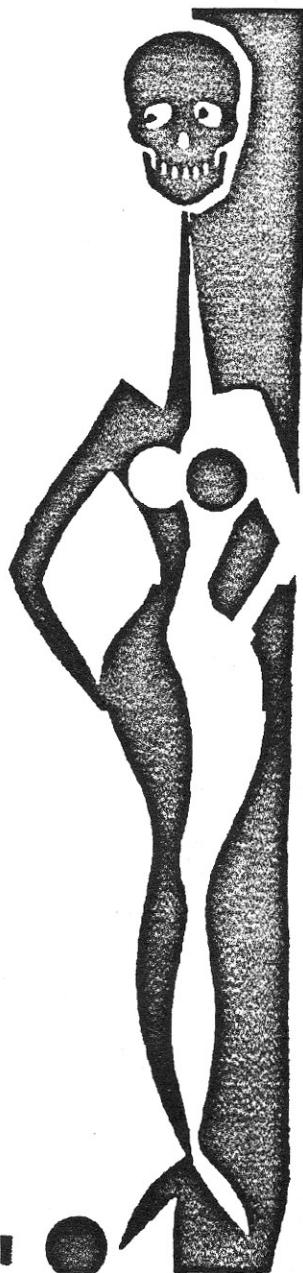
Οι μπαλλάντες που έγραψε ο Lanegan, τραγουδιστής των ψυχοτροπικών αμερικανών Screaming Trees, ξεχειλίζουν από δίψα γιά αλλαγή. Αρνούμενος τη συνεχή ένταση του γκρούπ, προχωράει μέσα σε ένα δικό του κόσμο, αγγελικό και τρομακτικό συγχρόνως, που ευνοεί το άνοιγμα σε καινούργιες παραμέτρους. Η ψυχεδελική ουτοπία του Lanegan, είναι γεμάτη από εφευρετικές ρίμες και έντεχνους μουσικούς σχηματισμούς, ενώ παράλληλα έρχεται και η βαθειά φωνή του να ολοκληρώσει μιά περίεργα προσιτή εικόνα.

DIE SKEPTIKER

- "Harte Zeiten"
- (LP, Amiga, 1990)

Από την σχεδόν ενωμένη με τη Δυτική, Ανατολική Γερμανία, έρχονται οι Skeptiker, γιά να δώσουν κι αυτοί με

τον πρώτο δίσκο τους, το στίγμα για μία νέα "ανατολική" προσέγγιση των rock'n'roll πεπραγμένων. Νομίζω ότι μαζί με τους Sandow αποτελούν την άκρως σοβαρή απάντηση στη δυτική κουλτούρα. Ο κόσμος των Skeptiker βγαίνει στο φως λαμπρερός και...punk, οι στίχοι τους ανατρέχουν σε θέματα όπως το Dada και η πολιτική διαμαρτυρία και τα αδιέξοδα του σύγχρονου πολιτισμού. Τα τραγούδια είναι δικές τους συνθέσεις και τα δυναμικό τους πεδίο, είναι μάλλον κάτι παραπάνω από αξιοπρόσεχτο.

Η (ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ) ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ

the
the
the

Η ώρα είχε πάει 10:00 και η συναυλία είχε ήδη μισή ώρα καθυστέρηση. Κάποιος από τα μεγάφωνα ακούστηκε να ζητάει συγγνώμη και μας κατατόπισε πως φτιάχνουν τα φώτα.

Εμένα μου φάνηκε ότι περί-

μεναν να γεμίσει το θέατρο που χωρούσε ακόμα μπόλικους. Επι τέλους, τα φώτα σβήσαν, καπνοί γέμισαν τη σκηνή και ο κόσμος άρχισε να φωνάζει.

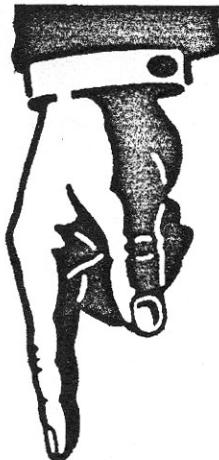
Από κει και πέρα, όλη η

συναυλία, ήταν μιά μονοτονία. Οι μουσικοί βιδωμένοι στις θέσεις τους, διναν την εντύπωση πως κάνουν αγγαρεία. Ο Matt Johnson χωρίς καμμία έξαρση ή κίνηση, οπότε το μόνο που μας έμενε ήταν να κυτάμε μιά γκόμενα πίσω στο φόντο πάνω σε βάθρο, ανάμεσα στους καπνούς, που χτυπιόταν με τα ελάχιστα μαύρα ρουχά της και αραιά και που έκανε back-ing vocals.

Φυσικά ο κόσμος δεν ανταποκρίθηκε σ' αυτό το στήσιμο, εκτός από το τέλος όπου έπεισαν κανα δυό γνωστά τραγουδάκια και άξιζαν τον κόπο. Κατά τα άλλα βαρεθήκαμε.

Πάντως δεν κατάλαβα τι νόημα είχαν οι καπνοί σ' ολόκληρη τη διάρκεια της συναυλίας. Επίσης, οι προβολείς πίσω απ' το γκρούπ ήθελαν να δουλέψουν μαζί με τους καπνούς εφετζίδικα, μα το μόνο που κατάφεραν ήταν να μας ρίχνουν φως στη μούρη, πράγμα που δε μας άρεσε καθόλου.

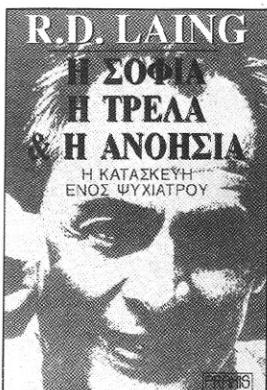
Κρίμα γιατί η μουσική των

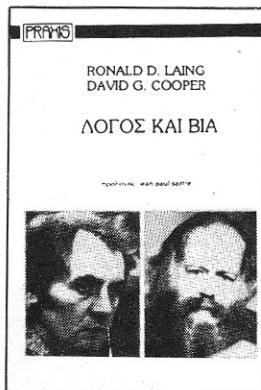
ΤΗΕ ΤΗΕ είναι καλή. Αλλά δεν κάνει για συναυλία. Το συγκρότημα στερείται σκηνικής παρουσίας. Τέλος, όσοι δεν πήγαν και διάθεσαν τα λεφτά του εισιτηρίου (2250), για την αγορά των δυο πρώτων δίσκων του συκροτήματος, έπραξαν μάλλον σοφά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ΚΑΜΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

51

RONALD D. LAING
Η Σοφία, η Τρέλα και
η Ανοησία:
η κατασκευή ενός ψυχίατρου

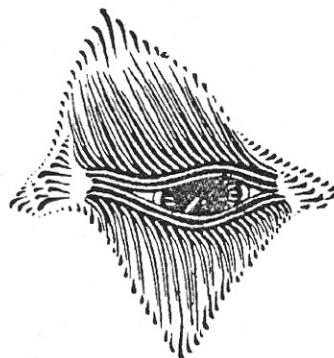

R.D. LAING /
D.G. COOPER
Λόγος και Βία
Πρόλογος: J.P. SARTRE

Δύο κείμενα-σταθμοί στην ιστορία του αντιψυχιατρικού ρεύματος: το θεμελιώδες φιλοσοφικό έργο (1964) και η πνευματική αυτοβιογραφία του Ρόναλντ Λαινγκ (1985) από τις εκδόσεις PRAXIS.

Κεντρ. Διάθεση - Παραγγελίες: ΠΑΡΟΥΣΙΑ, Σόλωνος 94, Τηλ. 3615147

ΤΗΕ ΤΗΕ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ (ΜΟΥΣΙΚΗΣ)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΕ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗ ΓΡΑΨΕ ΤΩΡΑ!
ΣΤΕΙΛΕ 500 ΔΡΧ. ΣΤΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ 4 - 1
546 29 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

FANZINES

- IN THOSE DAYS No 3(B. Κόλλιας, Αστερίου 6, Ζωγράφου, 15773) Αγάπη και αφοσίωση στη νέα βρετανική σκηνή, όπως και τα προηγούμενα. Aztec Camera, Orange Juice, Happy Mondays, Pastels, Lurie, Sarah Rcds κ.α.
- ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ B-23, No 2 (Τ.Θ. 74239, 16000 Αθήνα) Μπούμι ξανά...άλλο ένα τεύχος φανταστικό, μεγάλο, απείρων θεμάτων, Residents, X-Mal Deutchland, Mystic Ayes, Anti, Panx Romana, και πλείστα διάφορα. Το κλου του είναι πως περιέχει 7"EP με τέσσερα κομμάτια των Viridian Green, R.R.Hearse, Anti, Panx Rpmana. Ουάου!
- ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ MAXAIP! No 4. Αυτή τη φορά βγαίνει στα Χανιά, δε βρήκα διεύθυνση, μα πουλιέται στα γνωστά στέκια. Δυο φαγζίν σε ένα, καθότι περιέχει και ένα άλλο πολυσέλιδο κόμικ με τίτλο "Η χαμένη περίπολος". Κατά τα άλλα, Τρόμος, Μπάλλαρντ, Ντικ, Πατ ΜακΚίνον.
- ROLLING UNDER No 21. (Τ.Θ. 17590, Θεσσαλονίκη, 54009) 88 σελίδες γεμάτες με πολλά θέματα, σε μια εντυπωσιακή έκδοση μεγάλου σχήματος με έγχρωμες σελίδες. Matt Barrett, Shimmy Disc, Drake, Bevis Fond, Droogs, Felt, Lester Bangs.
- MAXIMUM ROCK'N'ROLL No 83, (POBox 288, Berkeley, CA 94701, USA) Νομίζουμε ότι και μόνο η διεύθυνση είναι αρκετή για το καλύτερο H/C - punk περιοδικό. Ετσι κι αλλοιώς για να αναφέρεις τα περιεχόμενά του, χρειάζεσαι μισό τεύχος!
- CYBORG No 1 (Νικηταρά 6, Αθήνα 106 78) Εκδοση του Χρήστου Λάζου, σχετικά με τα περι επιστημονικής φαντασίας. Κάπου όμως...
- TV EYE No 6 (διπλό τεύχος, Βαγγέλης Λιβιεράτος, Χατζούπουλου 4/1, Θεσ/νίκη 54 629) Μην το ξεχνάτε. Είναι μηνιάτικο και ο Βαγγέλης προσπαθεί πολύ. Band of Susans, Nick Cave και άλλα.
- ANARCHY No 24 (CAL, POB 1446, Columbia, MO 65205-1446, USA) Δίμηνη σοβαρή και εκτεταμένης ύλης εφημερίδας. Τα θέματά της επεκτείνονται και σε σιτουασιονίστικα κείμενα, ενώ διαθέτει πολλές διευθύνσεις.
- ΚΩΛΟΦΥΛΑΔΑ No 5. Πέμπτη απόπειρα του παλιού H/C φανζίν, μετά σιωπή ενός χρόνου. Infected, καταλήψεις, Profound, Life Cycle, Γκούλαγκ κ.α., καθώς και έξτρα ALF.
- DECAPITATE No 6 (Ασπασίας 55, Αθήνα 15561). Μετά το τεύχος με το σινγκλάκι, ο Πάνος συνεχίζει ακάθεκτος τις αναζητήσεις του στο χώρο του Thrash και του H/C με ένα περιοδικό που βελτιώνει συνεχώς. Αυτή τη φορά offset και Βιομηχανική Αυτοκτονία, Larm, Lovecraft, Bulldozer, και λοιπά θέματα. Καλή συνέχεια.
- MESSITSCH No 1 (PSF, 127, Berlin 1058, E. Germany) Ενα πολύ καλό offset ανατολοκογερμανικό φανζίν, ίσως το πρώτο του είδους, που ξεκινάει το δικό του ταξίδι στο χώρο του underground. Στα γερμανικά με θέματα

όπως: Cassandra Complex, Amiga, ανατολικές μπάντες, κόμιξ.

BOOKS

ROLF VASSELLARI

"The Judasjesus" (Black Sheep Press, Ζυρίχη)

Ο πολύ γνωστός από πλήθος δραστηριοτήτων του όσον αφορά τη μουσική και την τέχνη γενικότερα, Rolf Vasellari συγκέντρωσε σ' αυτό το βιβλίο μεγάλου σχήματος και πολλών σελίδων, κείμενα πεζά ή ποιήματα καθώς και άπειρες φωτογραφίες διαφόρων μορφών του παγκόσμιου underground. Εκτός από μερικά δικά του, θα ανακαλύψετε έργα από Jeremy Gluck (Barracudas), Foetus, Kim Salmon (Scientists), SPK, Test Dept, David Mc Comb (Triffids), Tav Falco, Jeffrey Lee Pierce, Ethan Port (Savage Republic), Gordon Sharp, Thurston Moore, Momus, Blaine Reininger, Willem Dafoe (vai, vai!), Russ Tamblyn και πολλά άλλα ενδιαφέροντα. Περισσότερα για το βιβλίο αυτό στο επόμενο τεύχος γιατί μας στάλθηκε λίγο πριν το τύπωμα του περιοδικού και έτσι ίσα που το χαζέψαμε. Το αν είναι ενδιαφέρον... και μόνο τα ονόματα... Ετσι; (Rolf Vasellari, Zypressen Str. 82, CH 8004, Zurich, Suisse)

R.D. LAING

"Η Σοφία, η Τρέλα και η Ανοησία" (PRAXIS 1990)

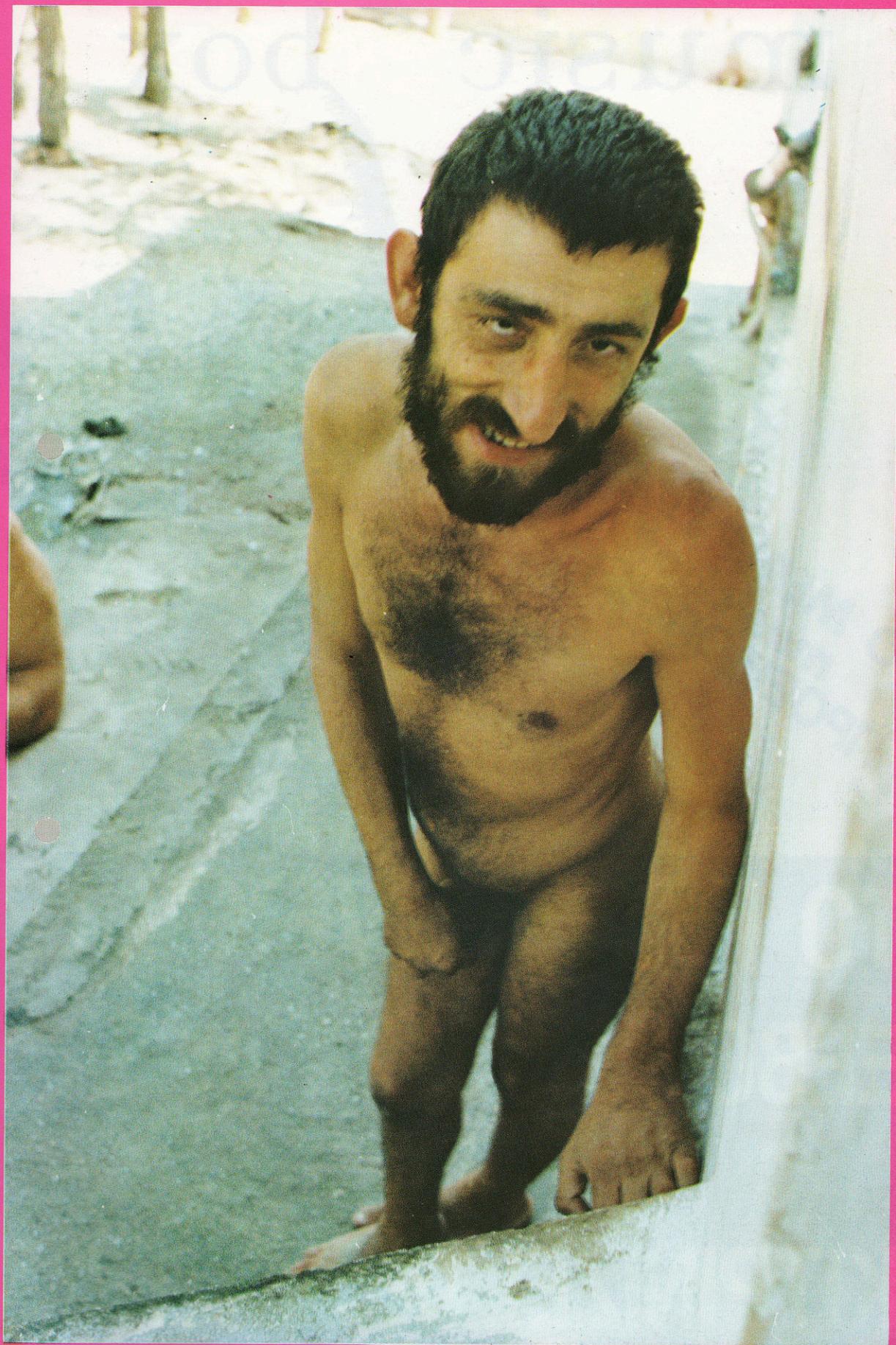
Ένας από τους Πατέρες της Αντιψυχιατρικής Μεθόδου, που έσβησε πριν κάμποσους μήνες, αυτοβιογραφεί τα τριάντα πρώτα χρόνια της ζωής του, μέχρι δηλαδή, που αισθάνθηκε ικανός να κυκλοφορήσει το πρώτο του βιβλίο (Ο Διχασμένος εαυτός, 1958). Ο Laing δεν καταναλώνεται σε "προσωπικές" στιγμές, ή δραματικές προεκτάσεις της ζωής του. Το βιβλίο αυτό σκιαγραφεί τις ουσιαστικές αιτίες που τον οδήγησαν στο να γίνει διαφορετικός από την πλειοψηφία των συναδέρφων του και σήμερα να κατέχει μία ιστορική πλέον, θέση, ανάμεσα στις μορφές που ζήτησαν ένα επαναστατικά δομημένο τρόπο σχεδιασμού της ζωής μας που είναι δικαίωμα όλων.

ραντεβού τον Οκτώβρη

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΑΦΝΗ 1990, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

ATHENS PSYCHIATRIC HOSPITAL
DAFNI 1990, ON THE ROAD TO THE
EUROPEAN INTEGRATION

merlin's music box

TO MERLIN'S
music box
ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ

TO ROCK'N'ROLL

ΞΕΒΟΥΛΩΝΕΙ ΤΑ ΑΥΤΙΑ

KAI

KITPINIZEI ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ